

Bảo Bối Lên Nhầm Giường

Contents

Bảo Bối Lên Nhầm Giường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32

Bảo Bối Lên Nhầm Giường

Giới thiệu

Mười năm trước, Bùi Bội vào thành phố, đi lạc đường, vào nhầm phòng. Con mắt ác ma không trộm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-len-nham-giuong>

1. Chương 1

Thác nước ngoài khách sạn cao cấp Las Vegas, vào ban đêm biến thành núi lửa đang tức giận cháy hừng hực, chiếu hồng những khuôn mặt đang vô cùng kinh ngạc, qua vài phút lửa ngừng cháy khôi phục lại hiện trạng ban đầu.

Đây là mảnh lối hấp dẫn khách nhất của khách sạn Las Vegas.

Đường đi vào sông bạc không có cửa sổ, không có đồng hồ, chỉ có ngọn đèn đẹp mắt cùng những tiếng hô hào, âm thanh đing đang của những đồng tiền.

Trừ bỏ trò chơi ăn tiền bình thường, ở đây rực rỡ muôn màu các loại hình thức cá cược làm hoa mắt người chơi.

Ở khu ném xúc xắc vang lên tiếng hét kinh hãi chói tai hấp dẫn người khác ghé qua.

Một đám người chơi đang thắng bị mọi người vây quanh chặt cứng, người không rõ còn tưởng có giải thưởng lớn.

Giải thưởng lớn ?

Đúng vậy, ở Las Vegas chỉ cần thần tài chiếu trúng người thì việc lấy nguyên cả mỏ vàng cũng không phải chuyện không có khả năng.

“Bảy điểm, bảy điểm, bảy điểm...”

Bàn đánh bóng bàn, vây chặt các nữ nhân đang ném xúc xắc, không hện mà cùng nín thở cầm như hén.

Bùi Bội xoa nắn xúc xắc trong tay, nhẹ giọng thấp niệm “Thiên linh linh, địa linh linh, chư vị thần phật ban cho con vận may” Tiếp theo cô ném xúc xắc lớn tiếng hô lên “Bảy điểm”

Xúc xắc ở trên mặt bàn lăn qua lăn lại.

Cô hồi hộp thấp giọng niệm “Bảy điểm, bảy điểm, bảy điểm”

Ngay khi xúc xắc ngừng chuyển động một giây, phục vụ đứng ở bàn đánh bóng con mắt thiếu chút nữa lồi ra, lớn tiếng hô lên “Bảy điểm”

Thoáng chốc, một trận hò hét như sấm dậy vang lên tại đó thiếu chút nữa bay luôn nóc nhà.

Phục vụ đem tiền Bùi Bội thắng được đẩy ra trước mặt cô.

Bùi Bội nhìn tiền được chồng thành núi nhỏ liền cười toe toét.

Mắt của cô không chút dấu vết quét về phía cửa ngầm.

Mục tiêu xuất hiện.

Bùi Bội chậm chạp đổ xúc xắc không chịu rời đi là có nguyên nhân, đau khổ chờ đợi rốt cuộc cũng có kết quả.

Cô cũng không tin, tên Well tài giỏi mấy cũng không thể canh giữ ở cửa văn phòng ngầm.

Well tóc vàng cao to tươi cười cùng với một nam tử tóc đen Trung Quốc từ văn phòng đi ra.

“Cổ tiên sinh, phòng của anh tôi đã phân phó chuẩn bị tốt”

“Được, tôi đi nghỉ ngơi” Cổ Việt Trì cười như không nói.

“Muốn chơi vài ván rồi lên nghỉ ngơi không ?” Well gian xảo dụ dỗ Cổ Việt Trì.

Cổ Việt Trì lạnh lùng lắc đầu cự tuyệt “Tôi không có hứng thú với cờ bạc, tôi lên lầu nghỉ ngơi nhớ rõ giúp tôi đặt vé máy bay về Đài Loan ngày mai.”

Tính toán của Well không thực hiện được, đành nhún vai “Được” Hắn đứng lặng nhìn theo hướng Cổ Việt Trì rời đi, sau đó cũng không vào văn phòng mà ngược lại đi tới sòng bạc.

Bùi Bội biến hóa kỳ lạ nhếch miệng cười.

Thật tốt quá, Well rốt cuộc đã rời đi, nhưng lại đi tới sòng bạc, cô lại phải chờ tiếp.

“Tiểu thư, xin mời đặt cược” Phục vụ nhắc nhở cô.

Bùi Bội đang đắm chìm trong tâm hồn vui sướng, hai tay đem tiền thắng được gom lại “Không chơi nữa, giúp tôi đổi ra tiền mặt” Một câu không chơi làm ọi người gần đó kinh ngạc, tiếp theo phát ra tiếng thở dài. Cô thắng cũng kha khá rồi, đánh tiếp chưa chắc đã thắng.

Bùi Bội không thèm đếm xỉa đến bọn họ, chen giữa đám người đến phòng vệ sinh.

Thiên đường chính là thiên đường, ngay cả phòng vệ sinh cũng hết sức xa hoa, trong không khí thoang thoang mùi hương thơm ngát, cô đẩy ra một gian toilet liền ngồi ở đó trầm ngâm.

Well chính là tạm thời rời đi, cô muốn dùng phương pháp lén vào văn phòng của hắn, lấy con mắt ác ma độc nhất vô nhị này.

Chỉ cần lấy con mắt ác ma độc nhất vô nhị thì trong nhà từ bà bối, ba ba, mẹ, chú, bác, cậu, gì sẽ không bức cô lập gia đình.

Đám cưới xã hội thượng lưu xem trọng môn đăng hộ đối, nhà bọn họ mệnh danh thần trộm cũng không ngoại lệ.

Con rể được trong nhà ưng ý là con trai Sái Ảnh của Đông Nam Á đệ nhất thần trộm Sái Phong.

Khi Sái Phong đưa ảnh anh ta cho cô xem, cô thiếu chút nữa té xỉu, cái loại diện mạo này cư nhiên còn dám chụp ảnh.

Mắt nhỏ, mũi cao, miệng rộng, toàn thân khô cằn tìm không ra được miếng thịt, quả thực không có chỗ nào dễ xem.

Nói trắng ra, ảnh chụp đó có thể dán lên cửa bài trừ ma quỷ, dán lên đầu giường có thể tránh thai !

Cùng hắn kết hôn đời này chỉ thu được nhà lớn để tiền, cô nãi nãi đời nào chịu khuất phục chính mình gả cho người như thế, quá là ngược đãi chính mình.

Trên cửa toilet truyền đến tiếng gõ cửa nho nhỏ “Tiểu thư, cô có khỏe không ?”

“Nha, nha, tôi lập tức ra liền” Bùi Bội thu hồi suy nghĩ, bĩu bĩu môi.

Ngồi lâu một chút cư nhiên có người thúc giục.

Cô không quên giả bộ xả nước bồn cầu, đi ra rửa tay rồi chuồn khỏi nhà vệ sinh.

Nhìn quanh bốn phía, cô phát hiện cái bàn cô chơi lúc trước người đã đi hết.

Mục tiêu dời đi thành công ! Bùi Bội mừng thầm hơi nhếch cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn.

Lập tức cô lén lút hai chân bước về phía cửa ngầm.

Đột nhiên xuất hiện một gã bảo vệ chắn trước mắt cô.

“Tiểu thư, cô đi nhầm hướng.”

Bùi Bội nhìn hắn ngây ngô cười một cái “Ngô, kia xin hỏi...”

“Cổ tiên sinh, tôi ột em lên phục vụ anh.”

Cho một em lên phục vụ?

Làm trò, hắn còn không đến nỗi đói bụng ăn quàng.

Cổ Việt Trì lạnh lùng cười nhạt, lập tức gọi điện thoại cho Well “Ý tốt của anh tôi xin nhận.”

Ngắt điện thoại để khỏi bị Well quấy rầy, Cổ Việt Trì đứng ở trước cửa sổ chăm chú thưởng thức cảnh đẹp.

Las Vegas về đêm sáng lóa, đẹp không thể nào tả xiết.

Lần này anh tranh thủ đến Las Vegas là có mục đích, vì trên tay tên Well kia sở hữu con mắt ác ma được thể giới ca tụng.

Nếu khách sạn không gặp nguy cơ về tài chính, Well tuyệt không bỏ đi những thứ hắn thích.

Khi Well đặt con mắt ác ma ra trước mặt anh, trong nháy mắt hai mắt của anh bị hấp dẫn bởi ánh sáng màu lam mê huyền của con mắt ác ma, một giây cũng không rời đi được.

Rất chói mắt ! Bất luận nhìn theo góc độ nào cũng thấy được ánh ngọc trong sáng, thật là bảo vật trân quý trong bảo vật.

Bỗng nhiên, cửa phòng không tiếng động bị đẩy ra, Cổ Việt Trì theo bản năng nâng cao cảnh giác, không lên tiếng nhìn bóng người xuất hiện.

Ngay khi bóng tối bao phủ trước mắt, hai mắt anh vẫn nhìn thấy được kẻ xâm nhập là một cô gái yếu điệu động tác nhanh nhẹn như con mèo.

Cổ Việt Trì suy nghĩ nhẩn mày.

Anh vừa rồi đã cự tuyệt ý định của Well, tên kia còn khư khư cố chấp ột cô em đến phòng của anh.

Khi cô gái kia từng bước ở trong phòng anh thì đôi mắt sáng quắc thâm thúy kia vẫn nhìn chăm những cử động của cô.

Cô gái kia chính là Bùi Bội, vì trốn người truy đuổi nên mới lẻn vào phòng Cổ Việt Trì. Cô tựa hồ cũng cảm giác được trong phòng có người khác, còn hai bước nữa là đến gần anh, cô kinh ngạc dừng lại, nín thở, hô hấp cũng cẩn thận hơn.

Cổ Việt Trì nghĩ rằng, nếu đã đưa đến cửa, không cần phải thanh bạch nữa, một tay ôm gọn thất lưng của cô.

Trời ạ ! Đây là chuyện gì xảy ra ?

Bùi Bội còn chưa kịp phản ứng, cánh tay rắn chắc dùng lực ôm chặt cô, đem cô áp vào lồng ngực cường tráng rộng lớn, môi nóng như lửa gắt gao khóa trụ môi cô.

“Tôi...Anh...” Lời nói của cô mơ hồ không rõ, thừa dịp cô há miệng hết sức, đầu lưỡi nhanh nhẹn tiến vào trong miệng dây dưa với cái lưỡi của cô.

Hai tay Bùi Bội để ở trước ngực anh ý muốn đẩy anh ra, kết quả cô hoàn toàn bất động. Dần dần cô cảm giác được toàn thân mình vì hôn mà nóng lên, cảm giác tiếp xúc với người khác làm cô hưng phấn, thân thể cô mềm nhũn đi vì lửa nóng.

Khi làn da non mềm của cô chạm đến làn da nóng như lửa của anh, Bùi Bội mới phát hiện áo quần của cô đã được cởi bỏ ra từ khi nào ?

Bên tai truyền đến tiếng gầm nhẹ khàn khàn nam tính, đồng thời giữa hai đùi truyền đến xé rách đau đớn, cô đau muốn kêu to lại bị cái miệng của anh che lại, nuốt đi thanh âm của cô...

-000-

Hôm sau.

Cổ Việt Trì ngồi dậy, vặn vẹo cái cổ cứng ngắc, lại phát hiện cô gái tối hôm qua phục vụ anh đã không còn.

Thực bình thường. Dù sao những cô gái làm nghề này phục vụ xong một khách lại phải đi phục vụ một người khách khác, mỗi lần đi đến đều vội vàng, rồi đi cũng vội vàng.

Anh lơ đãng khoe miệng cười nhẹ cho đến khi anh xóc chấn lên...

Cổ Việt Trì nhìn chăm chăm vào vết máu hồng trên nệm, một sự kinh ngạc nhiễu loạn suy nghĩ của anh.

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh cô lúng túng cùng e lệ khi ân ái...

Well tìm một cô gái còn trinh phục vụ anh?

Cổ Việt Trì lắc đầu không muốn suy nghĩ nhiều lắm. Có lẽ cô gái này và Well giống nhau cũng cần tiền mới đi phục vụ đàn ông. Anh thật là đúng dịp trở thành người đàn ông đầu tiên của cô ta.

Anh bình ổn suy nghĩ nhàn nhã thay quần áo ra khỏi phòng, xuống dưới lầu thoáng thấy Well như đang đứng đợi sảnh đợi anh.

Well lập tức đi về phía anh cười nói “Cổ tiên sinh, ngày hôm qua ngủ có ngon không?”

“Ân” Cổ Việt Trì thản nhiên đáp lại.

Well thấy anh mặt không chút thay đổi còn vội vàng nói “Ngày hôm qua vốn giúp anh tìm một cô gái thật tuyệt, kết quả anh không cần, aiz...thật đáng tiếc, cô gái này trên giường phải nói là rất tuyệt vời...”

Cổ Việt Trì nhú mày nghi ngờ, ánh mắt nguy hiểm nhìn Well “Ngày hôm qua anh không gọi cô gái kia đến phòng tôi?”

Well cười hắc hắc tươi cười “Ngày hôm qua anh kiên trì như vậy cũng không dám gọi cô ta tới.”

Cổ Việt Trì nhất thời cả người cứng đờ !

Cô gái ngày hôm qua kia...

“Ngày hôm qua có người xâm nhập văn phòng của tôi, mừng là con mắt ác ma vẫn bình yên vô sự, không làm cho kẻ trộm thực hiện được...” Well không phát hiện được sắc mặt của Cổ Việt Trì đại biến, chuyện ngày hôm qua phát sinh thêm một chuyện nữa.

“Well.” Cổ Việt Trì giọng nói cứng ngắt ngắt lời anh ta.

Well kinh ngạc xem xét Cổ Việt Trì “Cổ tiên sinh, có chuyện gì ?”

Cổ Việt Trì hai mắt nheo lại nguy hiểm nhìn chòng chọc vào Well “Anh xác định ngày hôm qua không gọi cô gái kia vào phòng tôi?”

Well không chút suy tư trả lời “Không có.”

Không có. Vậy cô gái hôm qua là ai?

Cổ Việt Trì tập trung tinh thần chăm chú nhìn bản vẽ một phần Liêu Ninh trong tay—Cổ tiên sinh cái này thật có giá trị.

Có giá trị? Nói như vậy thì anh phỏng đoán không lầm, thật sự tìm được bảo vật ở đó.

Chỉ có một chút vui mừng lại làm cho anh lạnh lùng nhếch khóe miệng lên chậm rãi có ý cười.

“Cổ tiên sinh, Sài tiên sinh đến.” Trợ lý mở cửa nhường đường cho khách đi vào.

Cổ Việt Trì xoay người lại nhìn ra cửa chính, nhìn theo hướng trợ lý, bên cạnh là Sái Ảnh.

Thân hình vừa cao vừa gầy của Sái Ảnh tiêu sái đến trước mặt Cổ Việt Trì “Việt Trì.”

Cổ Việt Trì liếc anh ta một cái rồi nói. “Ngồi đi.”

Sái Ảnh không nhìn Cổ Việt Trì nữa, ngồi xuống ghế đối diện, “Việt Trì, anh tìm tôi đến...”. Trên mặt anh ta viết hoài nghi rõ ràng.

Cổ Việt Trì cầm bản vẽ đưa ra trước mặt anh ta. “Cậu tự xem đi, xem xong sẽ hiểu vì sao tôi gọi cậu đến.”

Sái Ảnh cầm lấy bản vẽ do Cổ Việt Trì đưa, lời ít mà ý nhiều làm cho ánh mắt Sái Ảnh bỗng chốc long lanh. “Tìm được miếu nữ thần?”

Trước đó vài ngày cũng không biết từ đâu Cổ Việt Trì có được tấm bản đồ, trên mặt vẽ ra một tòa miếu nữ thần ngàn năm trước, tương truyền miếu này là thờ phụng một nữ thần được kính ngưỡng, là vị nữ thần nào thì đã mất đi chứng nghiệm khảo cổ, có người cho rằng đó là miếu thờ Nữ Oa trong truyền thuyết.

Sau khi Cổ Việt Trì có được tấm bản đồ, lập tức hứng trí bừng bừng đi sưu tập những thông tin có liên quan đến miếu nữ thần.

Cổ Việt Trì tay sờ sờ môi, nở nụ cười giả tạo. “Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, đã tìm thấy ở Liêu Ninh.”

Sái Ảnh cầm bản vẽ mà tay run run, không dám tin đó là sự thật nên mở mắt to nhìn Cổ Việt Trì.

Trời ạ ! Người này thật sự tìm ra được trước cả bảo tàng.

Cổ Việt Trì đứng dậy đi đến tủ rượu lấy ra một chai rượu thượng hạng, rót ra hai ly, xoay người đưa một ly cho Sái Ảnh, vẻ mặt có chút tươi cười “Đây là ngày chúc mừng một điều đáng giá.”

Đúng vậy, đáng để được chúc mừng.

Tâm trạng Sái Ảnh còn đang bay bổng khi tin vui đến thình lình, anh ta cầm ly rượu không chút nghĩ ngợi uống cạn, chất lỏng nhanh chóng chạy xuống yết hầu, anh ta bị nghẹn nước mắt nước mũi chả rờn rờn, không khỏi dùng sức ho khan vài tiếng.

Cổ Việt Trì nhin không được cười to. “Đây là rượu chứ không phải trà.”

Đương nhiên Sái Ảnh biết đây là rượu, chẳng qua hần nhất thời hưng phấn quá mà nôn nóng thôi.

Cổ Việt Trì thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, hai chân bắt chéo, động tác này làm cho cơ bắp rắn chắc của anh hiện ra “Giao cho cậu tìm người thế nào rồi?”

Sái Ảnh dùng sức chụp ngực. “Có một, bắt quá...”

Cổ Việt Trì nhướn một bên lông mày, tò mò hỏi. “Bắt quá cái gì, giá cả sao?”

Sái Ảnh khua tay bác bỏ “Không phải giá cả có vấn đề, giá của anh đưa ra làm cho rất nhiều người nhận làm, nhưng anh cần dặn phải sàng lọc người thật kỹ nên em chọn tới chọn lui thì chỉ có một người phù hợp. Nhưng là...”

Nghe Sái Ảnh nói năng rườm rà làm cho Cổ Việt Trì mất kiên nhẫn cắt đứt lời anh ta nói. “Lập tức nói vào vấn đề chính.”

Sái Ảnh khó khăn nuốt nước miếng. “Người đó là nữ.”

Cái gì? Cổ Việt Trì xoay người ánh mắt mở to trừng Sái Ảnh. “Cậu tìm một cô gái đi theo chúng ta đào bảo vật?”

Có làm hay không? Anh không phải đi ngao du ăn cơm dã ngoại mà là đi đào bảo vật!

Đào bảo vật tuyệt đối không lãng mạn, khổ cực đến nỗi một người đàn ông cũng ăn không tiêu huống hồ là một cô gái.

“Sái Ảnh, cậu có làm hay không? Tôi muốn tìm một cao thủ có thể giúp chúng ta kiểm chứng bảo vật, không phải là một bà nấu cơm.”

Sái Ảnh đã sớm đoán ra được lo lắng của Cổ Việt Trì nên anh ta vòng qua bàn làm việc đến đứng trước mặt anh. “Tin tưởng em, cô ấy tuyệt đối là một cao thủ.”

Cổ Việt Trì lập tức phun khí tà nghệ trừng Sái Ảnh. “Trừ cô ta ra thì không có ai khác đáng tin cậy nữa sao?”

“Nếu là đến hiện trường lấy bảo vật thì anh biết nơi đó ai đến cũng được, nhưng anh tìm là người có con mắt nhìn ra bảo vật, ngoại trừ cô ấy ra thì không có người thứ hai.” Sái Ảnh hai tay vòng trước ngực, nhìn trực diện đôi mắt tối đen như trời đêm kia.

Cổ Việt Trì một lòng hoài nghi xem xét Sái Ảnh. “Thật sự cô ta đảm nhiệm được công việc này?”

“Nhất định cô ấy có thể, ngay cả em cũng phải thua khả năng của cô ấy.” Sái Ảnh cười tự giễu.

“Nha?” Anh không tin.

Sái Ảnh cảm giác được Cổ Việt Trì khẩu khí có chút miên cưỡng, lập tức lớn mật nói thẳng. “Ở giới thần trộm thì thực lực Sài gia chúng tôi và Bùi gia ngang nhau.”

“Tôi biết.” Cổ Việt Trì không phản bác.

Lúc trước anh và Sái Ảnh lui tới chính là nhờ danh hiệu này, ai ai cũng biết thần trộm Sái Ảnh, nhưng Sái Ảnh là người trộm có mực, cũng không phải là kẻ lạm dụng tài năng, hơn nữa chỉ ra tay với bảo vật có tính lịch sử.

Công việc của Sái Ảnh ngoài ăn cắp ra thì trong giới thượng lưu còn nổi danh là người kiểm chứng bảo vật.

“Em giới thiệu cho anh là Bùi Bội, người của Bùi gia.” Sái Ảnh giương mắt lên lén lút cười.

“Bùi Bội ” Anh tràn đầy kinh ngạc.

Tên này nghe thật quen tai.

Cổ Việt Trì nháy mắt, “Ồ chương trình đầu giá tôi từng nghe qua cái tên Bùi Bội, rất nhiều bảo vật đều đến từ người này, có người nói cô ta giữ độc quyền giá cả của bảo vật, Bùi Bội trong miệng cậu không phải là người này chứ ?”

Biết Cổ Việt Trì đã nghe qua tên cô ấy, trong lòng như có treo đá cuối cùng cũng vứt bỏ được một nửa. “Chính là cô ấy, mười năm trước cô ấy rời khỏi giới thần trộm, chuyển qua kiểm chứng bảo vật, không nghĩ như vậy cô ấy lộ ra thêm một khả năng thiên phú nữa.”

Cổ Việt Trì nhún mày, chuyện này với anh thật quá kinh ngạc cùng vui mừng, nếu có thể thuận lợi mời người này, anh tin tưởng với kinh nghiệm của mình, việc tìm thần miếu sẽ lập được công to.

“Vấn đề là, cô ấy có nguyện ý không?”

“Này...” Sái Ảnh ghen lời, mặt biến sắc.

Trời biết cô ấy có chịu hay không, hắn còn chưa bàn chuyện này với Bùi Bội, hắn không đoán được cô có đồng ý hay không, dù sao hắn cũng không nghĩ sẽ tìm được thần miếu nhanh như vậy, hắn còn nghĩ miếu nữ thần biến mất ngàn năm chỉ là một thần thoại.

Cổ Việt Trì liếc mắt một cái lập tức nhìn thấu suy nghĩ của anh ta. “Cậu còn chưa gặp Bùi Bội đúng không?”

“Không” Sái Ảnh phản bác. “Em biết cô ấy, chỉ là chưa bàn chuyện này với cô ấy mà thôi, em lo lắng...” Anh ta khiếp sợ càng nói càng nhỏ.

Biểu tình của Sái Ảnh làm cho Cổ Việt Trì hoài nghi. “Cùng cô ấy bàn chuyện khó khăn vậy sao?”

“Có một chút.” Sái Ảnh không thể không thừa nhận.

“Vì sao?” Cổ Việt Trì tò mò hỏi.

Nghĩ đến Bùi Bội buồn vui thất thường, tâm trạng không ổn định làm cho Sái Ảnh nhíu mi. “Cô ấy lúc bình thường đối xử với ai cũng tốt, nếu đụng tới lúc cô ấy không hài lòng...thì trốn được bao xa liền trốn, miễn cho vô duyên vô cớ bị tổn thương tín mạng.”

Cổ Việt Trì chỉ nhìn đến vẻ mặt e sợ của Sái Ảnh đã khiến cho anh buồn cười “Đáng sợ như vậy sao?”

“Cũng không đến nỗi như vậy, may mắn là Tông Ngạn trị được cô ấy, bằng không em dám nói trái đất này đã sớm bị hủy diệt trong tay cô ấy.” Sái Ảnh hình dung một cách khoa trương.

Cổ Việt Trì nghe người khác bị chê cười liền ngửa đầu cười to. “Cậu nói rất ngoa.”

“Không, một chút cũng không khoa trương.” Sái Ảnh gật đầu như giả vờ khẳng định chắc chắn.

Cổ Việt Trì ngưng cười chăm chú nhìn Sái Ảnh “Vừa rồi tôi nghe cậu nói đến...Tông Ngạn có thể trị cô ấy, Tông Ngạn là ai, quan hệ gì với cô ấy.”

Nhắc tới Bùi Tông Ngạn, một chút ý cười hiện lên trên mặt Sái Ảnh. “Nó là con của Bùi Bội, chỉ có nó mới trị được cô ấy.”

“Con?” Cổ Việt Trì nheo mắt nhìn Sái Ảnh. “Cô ấy đã kết hôn? Vậy chồng cô ấy đồng ý cho cô ấy đi theo chúng ta sao?”

Sái Ảnh chống lại cặp mắt lạnh lẽo kia. “Cô ấy có con trai nhưng cô ấy không kết hôn, vậy lấy chồng đâu ra, về chuyện ba ba đứa trẻ là ai thì cho đến bây giờ vẫn không ai biết.”

“Như vậy đi, tôi ra mặt mời cô ấy tham gia.” Cổ Việt Trì quyết định gặp mặt cô ấy bàn việc.

“Anh muốn đích thân ra mặt.” Quyết định này làm cho Sái Ảnh sợ hãi.

“Không ổn sao?” Cổ Việt Trì cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Cùng Cổ Việt Trì quen biết lâu như vậy, cũng thăm dò tính tình anh ta nhiều rồi, chỉ cần chuyện Cổ Việt Trì quyết định thì bất luận kẻ nào cũng đừng hòng xoay chuyển, mà anh ta cũng sẽ không chịu bỏ qua, Sái Ảnh cũng không ngốc mà đi ngăn cản Cổ Việt Trì.

“Không phải là không được nhưng trước tiên anh nên lấy lòng Tòng Ngạn.” Anh ta cho Cổ Việt Trì một lời khuyên.

“Lấy lòng con của cô ấy? Vì sao?” Cổ Việt Trì nhăn mặt trào phúng nhìn Sái Ảnh một cái.

Người lớn muốn hỏi chuyện trước tiên phải qua cửa của một đứa trẻ? Vậy cô gái này phải rất yêu chiều con trai đi.

Sái Ảnh ra vẻ thần bí cười hắc hắc. “Chờ anh gặp Bùi Bội thì sẽ biết.”

Cổ Việt Trì khinh thường liếc Sái Ảnh một cái, anh mới không tin một đứa trẻ có thể quyết định thay người lớn!

2. Chương 2

Bùi Tòng Ngạn hai tay chống hông thở phì phì, bàn chân bước lên trước một chút, hai con mắt tròn to trừng mẹ “Mẹ tiểu thư Bùi Bội.” Ưu nhân nằm trên ghế quý phi, Bùi Bội lé con mắt ra trừng lại con. “Xin hỏi có gì phải làm sao?” Thật không hổ là con của Bùi Bội, không giống với người thường, con trai cô nhìn trái nhìn phải thể nào đi nữa cũng thấy đẹp mắt, ngay cả vẻ mặt tức giận cũng đặc biệt tuần tú. Khó trách nó còn nhỏ mà các cô bé từ đầu ngõ đến cuối ngõ đều mê tít xoay quanh nó, từ ba tuổi đến tám mươi tuổi cũng không thoát khỏi mị lực của thằng bé. Bùi Tòng Ngạn hờn hển đứng trước mặt mẹ, tay cầm một cây bút quơ vù vù, trên bút còn dính một thứ gì đó rất ghê tởm “Đây là cây bút con mới mua để vẽ tranh.” “Vậy thì thể nào? Cùng lắm thì mẹ mua lại bồi thường cho con.” Tròng mắt Bùi Bội vẫn nhìn trần nhà không hề di chuyển, cô biết bây giờ không nên chọc giận con. “Không phải là vấn đề bồi thường hay không, mà là mẹ muốn đến khi nào mới học cách tôn trọng con?” Bùi Tòng Ngạn nói hợp lý hợp tình. “Tôn trọng?” Bùi Bội đột nhiên ngồi thẳng dậy trừng con. “Trong nhà này trừ mẹ ra cũng chỉ còn có con, xin hỏi mẹ có chỗ nào không tôn trọng con? Chẳng qua là một cây bút vẽ tranh đã làm cho con hô to gọi nhỏ với mẹ sao? Con đừng quên mẹ là mẹ của con, không phải là vợ của con.” Bùi Bội nổi bão một trận oanh tạc bỗ xuông. Bùi Tòng Ngạn tức giận thu hồi đồ đạc của mình, giọng nói dè dặt vô tội trả lời. “Nếu mẹ tôn trọng con thì vì sao không nói một tiếng đã đụng vào bút mới của con?” Xem vẻ mặt vô tội của con làm người ta đau lòng, nói gì được nữa khi chính cô lại đuối lý trước đứa con này. Bùi Bội hít một hơi thật sâu lại nháy mắt mấy cái, thức thời sửa chữa vì đã bốc hỏa. “Thực xin lỗi, mẹ nhất thời không tìm thấy đồ của mẹ...cho nên trước hết lấy bút này làm bàn chải dùng đỡ, con cũng biết mặt màng này rất dễ xử lý, nói gì thì trên đó mẹ cũng cho thêm nhiều được liệu quý...” Cô thao thao bất tuyệt. Vì muốn bảo vệ màng nhĩ của mình nên Bùi Tòng Ngạn phi thường biết điều sử dụng lúm đồng tiền đáng yêu nói với mẹ. “Thực xin lỗi, là con hiểu lầm mẹ, mẹ chớ quên, mặt của mẹ mới chính là tài nguyên quý hiếm.” “A!” Bùi Bội hét lên một tiếng hai tay bưng mặt. “Trăm ngàn lần không được nhắc đến.” Bùi Tòng Ngạn buồn cười nhìn động tác của mẹ, đây là mẹ của hắn. Đột nhiên ngoài cửa vang lên một hồi chuông. Bùi Tòng Ngạn ra về kinh ngạc trên đầu mẹ. “Có thể là kẻ thù đến tìm mẹ hay không?” Bùi Bội cắn răng, buồn bực trừng con. “Thằng nhóc...” Bùi Tòng Ngạn lập tức chỉ mặt của cô. “Cẩn thận có nếp nhăn.” Không thể tức giận, không thể tức giận, chỉ cần một biểu tình nho nhỏ là mặt cô lại hiện nếp nhăn, xem bí quyết giữ gìn sắc đẹp thì cô không thể kiểm củi ba năm đốt một giờ a. Ngón tay Bùi Bội chỉ ra cửa. Bùi Tòng Ngạn cười cười. “Con biết, để con đi nhìn xem ai nhăn chuông.” Thằng bé chạy đến cửa chính. Vì tránh đi một số người tới nhờ buôn bán hoặc là người tới gây phiền toái, trong đó thường xuyên tới nhất là người ở cơ quan bảo hộ, thỉnh thoảng tới cưỡng chế mẹ đưa hắn đi học. Với chỉ số thông minh của hắn, cùng với mấy năm qua theo mẹ chạy ngược chạy xuôi cũng tích lũy được trí tuệ và tri thức, kiến thức của hắn đã sớm vượt xa chương trình học bình thường rồi. Dù sao mẹ của hắn cũng không chấp nhận loại giáo dục hà khắc ở trường học. Bùi Tòng Ngạn đứng trước cửa, còn cố ý dè dặt giọng nói. “Nếu là tìm Bùi Bội và Bùi Tòng Ngạn thì hai người đó không có ở đây.” Nói như vậy là tiền được người không nên tới. Nhưng lại nghe được một giọng nói như bị suyền. “Cái thằng nhóc này, là chú, mở cửa!” Âm thanh rống giận này làm cho Bùi Tòng Ngạn buồn cười, yên tâm mở cửa. “Sớm nói là chú Sái đi thì con cũng đỡ phải vất vả.” Sái Ảnh không có cách với thằng bé này chỉ vỗ vỗ nhẹ đầu hắn. “Tiểu quý.” Anh ta nghiêng người vào trong phòng hỏi. “Mẹ con đâu?” Bùi Tòng Ngạn chỉ tay về

phía sau còn học bộ dạng thờ dài của người lớn. “Đang chăm sóc sắc đẹp.” “Ngô.” Sái Ảnh tựa hồ hiểu ý tứ của thằng bé. Đột nhiên một người đàn ông cao lớn phía sau Sái Ảnh xuất hiện làm cho Bùi Tông Ngạn buồn bực liếc anh ta một cái. “Chú Sái, người ở phía sau...là bạn của chú sao?” Bùi Bội từng cảnh cáo nó và Sái Ảnh, không cho phép mang người lạ vào nhà. Người kia là ai mà làm cho chú Sái dẫn vào nhà, vi phạm vào cấm kị của mẹ. “Chú đây là...” Sái Ảnh đang muốn giải thích. Ngay lúc đó Cổ Việt Trì đã lướt qua Sái Ảnh tới đứng trước mặt Bùi Tông Ngạn, cúi đầu nhìn chăm chú thằng bé. Anh phát hiện thằng bé tuy còn nhỏ tuổi nhưng ánh mắt lại không giống với đứa trẻ bình thường. Cổ Việt Trì vươn tay biểu đạt thiện ý. “Chào cháu, chú là Cổ Việt Trì.” Ánh mắt sắc bén của Bùi Tông Ngạn chậm rãi nhìn Cổ Việt Trì từ trên xuống dưới, người này thật cao lớn, cả người phát ra khí thế bức người, bề ngoài thoạt nhìn hào hoa phong nhã nhưng lại không có lực sát thương, đặc biệt người này có một đôi mắt rất lạnh lùng. Bùi Tông Ngạn vươn tay cầm tay anh. “Chào chú, cháu là Bùi Tông Ngạn.” Cổ Việt Trì nắm bàn tay nhỏ bé của Bùi Tông Ngạn nhưng tâm có một chút xao động, tuy rằng chỉ ngắn ngủi hai giây, lại có thể làm cho anh giật mình. Anh cố gắng tươi cười với Bùi Tông Ngạn. “Xin chào.” Lúc này Sái Ảnh tiến lên nói với Bùi Tông Ngạn. “Chú Cổ có việc muốn mẹ cháu giúp đỡ.” “Giúp đỡ?” Chữ này thấy tò mò quá, Bùi Tông Ngạn hít mắt nhìn Sái Ảnh. “Phải đi ra khỏi nhà sao?” “Àn, lần này sẽ đi Liêu Ninh.” Sái Ảnh gọn gàng dứt khoát nói cho Bùi Tông Ngạn, lại vụng trộm xem biến hóa trên mặt thằng bé. “Đại lục Liêu Ninh?” Đầu tiên là Bùi Tông Ngạn kinh hô, nhưng ngay sau đó lập tức khinh thường nói. “Trầm Dương vẫn là Phủ Thuận?” Biểu tình trên mặt Bùi Tông Ngạn làm Cổ Việt Trì giật mình, thằng bé đã đi qua địa phương này. “Là Ngưu Hà Lương.” “Cái gì? Ngưu Hà Lương!” Bùi Tông Ngạn hét lên như quỷ kêu. Cổ Việt Trì mắt to nhìn biểu tình khoa trương trên mặt Bùi Tông Ngạn. “Cháu đã đi qua?” Bùi Tông Ngạn không dám lắc đầu xua tay. “Chim không đuối, gà không sinh sản ở địa phương.” Trước khi tới đây, Sái Ảnh đã nói qua muốn bàn việc với Bùi Bội trước hết phải lấy lòng Bùi Tông Ngạn, hiện tại theo như thái độ của thằng bé thì Cổ Việt Trì đã gặp chướng ngại thứ nhất. “Chú muốn mời mẹ cháu đi...Cháu phản đối mẹ đi với chú sao?” Cổ Việt Trì thật cẩn thận hỏi Bùi Tông Ngạn. Bùi Tông Ngạn không cần suy nghĩ trả lời ngay. “Không phản đối.” Cổ Việt Trì nghĩ không dễ dàng vượt qua như vậy, ở trong lòng Sái Ảnh nói quá về sự nhàm chán bài xích, đã nói chỉ là nói thôi! Một đứa trẻ thì có thể nào quản được chuyện của người lớn chứ?” “Thật tốt quá, cảm ơn cháu.” Cổ Việt Trì vui vẻ sờ đầu Bùi Tông Ngạn. Sái Ảnh không thể tin xem xét Bùi Tông Ngạn hỏi. “Cháu thật sự đồng ý ẹ cháu đi Liêu Ninh?” “Đương nhiên đồng ý.” Bùi Tông Ngạn không thay đổi lời nói. “Vậy còn cháu thì sao?” Sái Ảnh tiếp tục hỏi. Cổ Việt Trì chưa biết Bùi Bội không thể thiếu Bùi Tông Ngạn, mỗi lần làm nhiệm vụ hai mẹ con đều hợp tác ăn ý mới có kết quả tốt đẹp. “Cháu ư?” Bùi Tông Ngạn đáng yêu cười cười. “Năm nay cháu mới mười tuổi, nếu đi thì phải hít một lượng bụi cát sẽ ảnh hưởng đường hô hấp, cũng có khả năng ảnh hưởng đến phát dục sau này, cho nên mẹ cứ đi còn cháu sẽ ở nhà.” Sắc mặt Sái Ảnh biến đổi trắng xanh, tiểu quỷ này lý luận sâu sắc, cư nhiên học được cách cự tuyệt lòng vòng. “Cháu hiểu chuyện lắm, thật ngoan.” Trời mới biết trong câu khen ngợi của Cổ Việt Trì có bao nhiêu cổ quái. “Cháu vốn là đứa bé ngoan.” Bùi Tông Ngạn tự sờ đầu mình cười đến thánh thiện. Sái Ảnh ở một bên trừng trừng hành động của Bùi Tông Ngạn. Đột nhiên từ trong phòng truyền ra âm thanh gõ mặt bàn. Cổ Việt Trì thật tự nhiên dời ánh mắt vào trong phòng. Sái Ảnh bắt đầu dĩ sờ đầu Bùi Tông Ngạn. “Mẹ cháu chuẩn bị nổi bão?” Bùi Tông Ngạn bình tĩnh vểnh tai lên nghe ngóng, miệng thì thảo bài học cũ rích. “Xú tiểu tử, đừng thích người không đội trời chung mà bị đánh” Hắn lập tức quay vào trong phòng nói. “Không phải người không đội trời chung, là chú Sái Ảnh.” Cổ Việt Trì ngẩn ra. Bùi Tông Ngạn nhìn ra được Cổ Việt Trì đang kinh ngạc, nhin không được bật cười. “Mẹ cháu nghĩ cháu đang nói chuyện với người lạ.” Tuy rằng ý tứ giống nhau nhưng thằng bé lại tô vẽ cho đẹp cách nói của mẹ nó. “Mẹ cháu gõ cái bàn là cháu đã biết mẹ nói cái gì sao?” Cổ Việt Trì hoài nghi nhìn Bùi Tông Ngạn. Bùi Tông Ngạn biến hóa kỳ lạ tươi cười rất tươi, mắt mở to nhìn Cổ Việt Trì. “Tây Tạng”. Nói xong thằng bé chạy vèo vào trong phòng. “Tây Tạng?” Chẳng lẽ là mật mã Tây Tạng? Cổ Việt Trì giật mình nhìn Bùi Tông Ngạn, với độ tuổi của thằng bé lại biết mật mã Tây Tạng? Không có khả năng, không có khả năng, tuyệt đối không thể! Cổ Việt Trì nghi ngờ nhìn Sái Ảnh, không ngờ Sái Ảnh lại nhún nhún vai nhìn anh, như muốn nói đừng khinh thường đứa trẻ trước mắt này. Trong lòng anh bắt đầu chấn động, hôm nay anh sẽ gặp cái loại gia đình gì đây? Cổ Việt Trì cùng Sái Ảnh đi vào phòng trong. Bùi Tông Ngạn đã nhanh chóng vào phòng trước hai người, đang ngồi xếp bằng mắt dán vào ti vi, dù sao vẫn là một đứa trẻ, tùy hình ảnh trong ti vi mà cười ha hả. “Bùi Bội.” Sái Ảnh chào hỏi người đang đắp mặt bằng bùn đất nhả nhả nằm trên ghế quý phi. Cổ Việt Trì tranh thủ nhìn chung quanh phòng, bài trí thanh lịch, trên tường có nhiều hình thù kỳ quái gì đó, có mặt nạ châu Phi, trường kiếm, còn có tượng đá Ai Cập cổ, quạt Trung Quốc, rực rỡ muôn màu làm anh xem đến hoa mắt chóng mặt. Xem ra Bùi Bội này rất có hứng nghiên cứu đồ cổ, khó trách ở

hội đầu giá cô chỉ ra một giá duy nhất. Đột nhiên thấy Sái Ảnh cùng Cổ Việt Trì tiến vào trong phòng, đầu tiên là Bùi Bội sững sốt, tiếp theo dường như cô không có việc gì nhìn liếc anh ta một cái, mũi hừ lạnh một tiếng. “Àn.” Anh ta có chút quen quen...Cô đã gặp anh ta ở đâu nhỉ ? Cô nhăn mày nghiêng đầu suy nghĩ, không có khả năng, cho dù trí nhớ của cô không phải là quá tốt, nhưng một khi cô đã gặp qua bất kể người hay sự vật thì luôn có chút gì đó lưu lại. Vì sao cô cảm thấy anh ta mặt quen quen nhưng lại không nhớ ra được a? “Mẹ tiểu thư Bùi Bội, chú Sái muốn mẹ cùng đi Liêu Ninh.” Bùi Tông Ngạn thản nhiên mở miệng, cứ việc nói giống như chuyện này không liên quan đến nó. Cổ Việt Trì ngạc nhiên nhíu mi, con gọi mẹ như thế này đây, mẹ tiểu thư Bùi Bội? Nhớ không được đã từng quen anh ta, nên Bùi Bội liếc nhìn về mặt quái dị của anh ta một cái rồi thôi, quay qua không hờn không giận trừng trừng Sái Ảnh. Có phải đầu óc của Sái Ảnh bị nhét đầy đậu hũ hay không mà tìm cô đi đến vùng đất chim sinh sản không nổi chứ? Như thế thật tốn thời gian bà cô đây bảo dưỡng sắc đẹp, cô cũng không đồng ý vì chuyện đi này mà ảnh hưởng đến da mặt. Bùi Bội cảm cái chổi lông gà gõ trên mặt bàn. Bùi Tông Ngạn ngẩng đầu muốn giải thích. “Mẹ cháu nói...” “Xin chào, tôi là Cổ Việt Trì, Sái Ảnh giới thiệu cô cho tôi biết, là tôi muốn mời cô đi Liêu Ninh.” Cổ Việt Trì tự dịch ra ý tứ của Bùi Bội, đắc ý cúi đầu nhìn Bùi Tông Ngạn. “Chú cũng biết mặt mã Tây Tạng.” Ánh mắt Bùi Tông Ngạn rất kinh ngạc liếc Cổ Việt Trì một cái, không khỏi lộ ra chút thần phục khen ngợi. Là anh ta tìm cô đi Liêu Ninh sao? Bất ngờ mặt nạ bùn xoay qua mở to mắt nhìn anh, mặc dù anh ta có khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng cô chán ghét vẻ tự cao tự đại của anh ta. Cô liếc mắt không cho Cổ Việt Trì nói trắng ra như thế là chấp nhận được, lập tức cô trợn mắt trừng Sái Ảnh, tự nhiên không có việc gì đi báo cáo hành tung của cô. Sái Ảnh phi thường hiểu biết tính tình của Bùi Bội, biết chính mình tự ý phạm vào điều cấm kị của cô cho nên anh ta gấp gáp làm sáng tỏ chuyện. “Danh tiếng của Cổ Việt Trì chắc em đã nghe qua, cũng biết rõ ràng, vài năm nay anh vẫn thường giúp Cổ Việt Trì sưu tầm đồ cổ. Trước đó vài ngày Việt Trì có được một tấm bản đồ miếu nữ thần, cho nên anh ta nhanh chóng tìm thông tin về miếu nữ thần, nhưng anh không ngờ anh ta lại tìm ra di chỉ miếu nữ thần nhanh như vậy...” “Miếu nữ thần?” Ánh mắt Bùi Tông Ngạn rời khỏi phim hoạt hình, ngẩng đầu nhìn Sái Ảnh hô to. “Chú nói di chỉ miếu thần không phải là miếu thần Nữ Oa biến mất ngàn năm chứ?” Sái Ảnh không phủ nhận gật đầu. “Chính là miếu thần đó.” Cổ Việt Trì lại giật mình nhìn Bùi Tông Ngạn. “Cháu có biết miếu thần này sao?” Bùi Tông Ngạn tay gãi gãi đầu ngại ngùng cười. “Cháu từng theo mẹ thử đi tìm, nhưng là người vui vẻ khi đi, buồn chán khi về.” Thăng bé từng đi tìm? “Sự thật?” Cổ Việt Trì vừa mừng vừa sợ, nhất thời không chế không được kích động ôm lấy Bùi Tông Ngạn đang ngồi dưới nền nhà, hai người bốn mắt nhìn nhau. “Không nghĩ cháu là đứa trẻ lại uyên bác như vậy.” Bùi Tông Ngạn không quen khi có người chưa gì hết đã nhắc bóng hấn lên, hai chân chơi vơi giữa không trung làm cho hấn mất đi cảm giác an toàn, hấn xấu hổ cười cười, tay chỉ vào mặt anh. “Chú, chú, chú có thể để cháu xuống không?” “Chú không thể khinh thường cháu.” Cổ Việt Trì nhếch miệng cười với Bùi Tông Ngạn, đáp ứng yêu cầu thả thăng bé xuống. Bùi Tông Ngạn bình yên trở lại mặt đất nên người không khỏi thả lỏng nói. “Cảm giác làm đến nơi đến chốn thật tốt.” A? Làm sao có thể...Bùi Bội kinh hãi miệng mở lớn. Ngay lúc Cổ Việt Trì ôm lấy con cô, cô bắt ngờ phát hiện, con cùng Cổ Việt Trì như từ một khuôn mặt ra, một người mang khuôn mặt vì năm tháng mà chín chắn, cứng rắn, một người mang khuôn mặt non nớt vì chưa phát triển đầy đủ. Khoảnh khắc đối chiếu hai khuôn mặt kia làm cho cô đột nhiên nhớ lại... Chẳng lẽ lại là anh ta? Tối hôm đó là anh ta đoạt đi trình tiết của cô, là anh ta làm cho cô có thai sao? Đêm đó trước khi rời đi, cô đã dùng ánh sáng mờ nhạt từ đèn ngủ để nhớ kỹ khuôn mặt của anh ta. Tuy rằng tăng thêm vài phần cuồng ngạo nhưng vẫn không mất đi sự tuấn tú của năm đó. Lại nhìn kỹ...thật sự là anh ta! Tuyệt đối không sai được. Cô sợ tới mức từ ghế quý phi ngồi thẳng dậy, bởi vì kinh hãi mà hô hấp trầm trọng dồn dập, vội vàng đứng lên chuẩn bị chạy trốn. “Hai người ngồi chơi đi, tôi đi rửa mặt một chút.” Bùi Bội kích động nói. Bùi Tông Ngạn ngạc nhiên nhìn mẹ, chính mẹ nói khi đắp mặt nạ ngay cả lông mi cũng không được động đây, mở miệng nói là tối kỵ, lúc này mẹ mở miệng là thế nào? Mà lúc này Bùi Bội đã nhanh chóng chạy đi rửa mặt. Cổ Việt Trì nhất thời sững sốt. Tầm cao như vậy, đường cong như vậy...Chẳng lẽ là cô ấy ? Tầm mắt Cổ Việt Trì sâu xa khó hiểu lướt qua người Bùi Bội, đột nhiên cả kinh! Anh khẳng định chắc chắn người phụ nữ này là hình ảnh hiện hữu trong đầu anh mười năm qua, anh sẽ không nhớ lầm. Khẳng định là cô ấy! Mười năm trước anh hiểu lầm cô là do Well cử đến để mua vui cho anh, ngày hôm sau cô biến mất không chút dấu vết, khi đó anh phát hiện chính mình dùng cả đời hồi lỗi cũng không tha thứ được, anh cư nhiên cướp đi trình tiết của một cô gái còn trinh. Vì muốn bù lại lỗi lầm không thể tha thứ này nên anh đã đi hỏi thăm địa chỉ của cô, thật đáng buồn là anh không biết tên cô, chỗ ở của cô, mười năm qua không hề có một tin tức gì về cô cả. Nay vô duyên vô cớ, không có ý định đi tìm thì tìm được cô! Cổ Việt Trì phát hiện người cần tìm mười năm đến đau khổ xuất hiện ngay trước mắt, mà giờ phút này cô lại muốn trốn giống như trốn đi mười năm

trước. “Không được đi!” Một tiếng quát chói tai làm cho Bùi Bội đứng yên ngay tại chỗ không dám nhúc nhích. Sững sốt vài giây cô mới ý thức được anh ta không là gì của cô cả, vì sao anh ta quát một câu không được đi là cô liền ngoan ngoãn đứng ngay tại chỗ chứ? Thế là cô chuẩn bị nhấc chân lên... Bất ngờ một tay to như kìm sắt cầm chặt cánh tay của cô “Là cô, khẳng định là cô rồi!” Bùi Bội ngu ngốc đứng sững. Anh ta nhận ra cô sao? Không có khả năng đi? Đêm đó trời tối, anh ta không có khả năng thấy rõ mặt của cô. Tay kia của Bùi Bội sờ lên mặt của mình, nhất thời nhớ lại trên mặt còn đang đắp mặt nạ, căn bản anh ta không nhìn thấy khuôn mặt của cô thì căn cứ vào đâu anh ta chắc chắn cô là người đêm đó chứ? “Uy, tại sao người này một chút lễ phép đều không có?” Bùi Bội ra sức thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta. Cổ Việt Trì buông tay, hai tay khoanh lại trước ngực, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô. “Mười năm trước có một đêm tình ở Las Vegas...” Anh ta còn mặt mũi nhắc lại chuyện cũ sao? Hai mắt cô ngoác ngoác trợn lên, khuôn mặt sau lớp mặt nạ trắng xanh. “Tôi chưa từng đến Las Vegas.” “Không đúng, không đúng, em đã từng đến Las Vegas, nếu nhớ không lầm...Mười năm trước em đi một chuyến đến Las Vegas nhưng lại vì...” Sái Ảnh chen vào sửa lại. “Câm, anh không mở miệng ra nói cũng không ai nói anh bị câm!” Đồ lắm miệng! Bùi Bội tức giận đến suýt nữa là hộc máu nội thương, hận không thể ngay tức khắc bóp chết Sái Ảnh. Không đánh mà khai là thế này đây! “Cô đã từng đến Las Vegas phải không?” Hai cánh môi duyên dáng mím chặt thành một đường thẳng tắp, hai mắt tức giận lờ lờ tỏa ra ánh sáng, khi anh thông thả tiến tới gần cô, Bùi Bội chỉ có cảm giác thân dưới khó chịu. “Phải thì thế nào mà không phải thì thế nào? Người nào cũng có thể đến Las Vegas.” Bùi Bội thấp thỏm không yên lê đôi dép trong nhà nhích người ra phía sau mấy bước. “Rõ ràng đã từng đến rồi thì vì sao phải nói dối, chỉ mang con đi thôi cũng không dưới năm lần. Ai ! Trợn mắt nói dối, cái này tiểu nhân!” Tông Ngạn ở một bên phụ họa quả trách. Một người nhớ rõ ràng cũng đủ làm cô tức đến muôn giết người, hiện tại con đã cho cô một cước làm cho cô giận sôi lên. “Bùi, Tông, Ngạn, ngậm cái miệng thôi của con lại.” “Mười năm trước cô đã ở Las Vegas?” Anh không dựa vào ám chỉ của Sái Ảnh mà trong lòng đã có đáp án từ trước. “Tôi, tôi...không có...Cho dù có thì như thế nào? Tôi cũng không quyet tiền khách sạn cũng không đắc tội với ông trời.” Giọng nói run run nghe qua rất buồn cười, căn bản trong lời nói thế nào cũng có chỗ hở, nói nhưng không nhận thức. “Tôi không phải hỏi chuyện đó, mười năm trước cô chủ động vào phòng của tôi...” Chủ động? Oanh, mặt Bùi Bội chuyển sang hồng. “Nói vậy, không phải tôi chủ động mà là tạm thời bị ép buộc...” Không suy nghĩ khi nói nên sự thật theo miệng mà đi ra. “Nga...” Bùi Tông Ngạn phát ra giọng điệu nghi ngờ “Lộ ra dấu vết.”

Bùi Bội cả kinh hai mắt trợn to, vội vàng lấy tay che miệng. Ô ô ô ô...Có thể cho cô thu hồi lời nói vừa rồi không? Trong đầu xuất hiện một giọng nói mắng chính mình—ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc! Cổ Việt Trì bước đi nhẹ nhàng không tiếng động tiến gần cô hơn, hai mắt hung ác nham hiểm như sáng hơn. “Buổi tối mười năm trước là cô xâm nhập phòng của tôi.” “Không, không phải ta...anh nghĩ sai rồi...” Cô sợ tới mức toàn thân run run, tự nhiên lui ra sau từng bước. Không, tuyệt đối không thể thừa nhận, cho dù lộ ra dấu vết thì đánh chết cũng không thừa nhận. Bùi Tông Ngạn cảm thấy thú vị hai tay đỡ đầu, hai mắt giảo hoạt xem một màn biểu diễn nhố nhời, không có đạo diễn hô hào vậy mà một người đi tới còn một người bước lui về sau. Chính là nó không hiểu, mẹ nó phi thường dũng mãnh, rõ ràng không sợ trời không sợ đất, lại sợ một người xa lạ này là sao? “Không có khả năng nghĩ sai, đêm đó tôi cứ nghĩ cô là người do khách sạn cử tới.” Sái Ảnh nghe câu này thì chợt nhớ cho tới bây giờ Bùi Bội chưa từng nhắc đến chuyện này, hiện tại lại nghe được từ miệng Cổ Việt Trì. Anh ta càng nghe càng cảm thấy thú vị, hai mắt lại mở lớn hơn, vểnh tai lên nghe ngóng cho rõ ràng. “Tiếp theo như thế nào? Anh liền không lưu tình ăn cô ấy sạch sẽ sao?” “Sái Ảnh ...” Bùi Bội tức giận nộ khí, điên cuồng hét lên. “Oa, mẹ, con không biết mẹ trộm cổ vật còn kiêm luôn trộm người nữa cơ đấy?” Bùi Tông Ngạn trợn mắt cười mỉa. Đây, đây, đây, đây là con trai của cô sao? Tiểu quỷ đáng giận! Bùi Bội một tay vỗ ngực, một tay gõ lên đầu thằng bé không chút lưu tình. “Con lại đi nói mẹ trộm người.” Một cú từ trên trời giáng xuống, đau đến nỗi Bùi Tông Ngạn phải xoa đầu, nhủu mày chớp mắt ai oán kêu lên. “Con cũng chưa trách mẹ sau lưng con trộm người, mẹ lại nổi bão trước.” “Cái gì sau lưng mày? Nếu không có đêm đó thì mày làm gì có cơ hội đầu thai!” Bùi Bội một mạch rống giận với con. Đầu thai ...Trong phòng liên tiếp truyền ra một trận hút khí, bỗng chốc không khí ngưng tụ một đoạn tĩnh mịch, một hai ba ánh mắt đều tập trung trên người Bùi Bội. Cổ Việt Trì nghiêng đầu nhìn Bùi Tông Ngạn, bây giờ mặt thằng bé đã mở thật to. Bùi Bội hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng vang lên một âm thanh—nguy rồi! Một đêm kia rõ ràng xảy ra trước mắt anh. Cổ Việt Trì ngồi xổm xuống chăm chú nhìn Bùi Tông Ngạn, đôi mắt đen lạnh lùng không thấy nữa thay vào đó là đôi mắt với cảm xúc nhu hòa phức tạp. “Tông Ngạn, năm nay cháu mấy tuổi?” Bùi Bội muốn té xỉu, lòng nóng như lửa đốt hết lên. “Không được nói!” “Mười tuổi.” Bùi Tông Ngạn coi thường lời nói của mẹ, nói như thực tế. Xong rồi,

xong rồi...Thật sự cô muốn xỉu lắm rồi. Thời gian hoàn toàn phù hợp, Cổ Việt Trì đứng dậy chế trụ hai vai Bùi Bội, đôi mắt dọa người mở lớn nhưng vẫn không mất đi vẻ tuấn mỹ. “Thằng bé là con anh?” Anh chất vấn cô. Bùi Tông Ngạn kinh ngạc nhìn hai người lớn, một người là mẹ mà hắn đã quen thuộc mười năm nay, muốn hay không cũng không thể chối bỏ. Về phần một người tự xưng là ba ba của hắn, cái này thì ngạc nhiên nha! Trước kia hắn đã từng hỏi qua mẹ, ba ba của con đâu? Mẹ chỉ bằng quơ nhẹ nhàng bỏ lại một câu ba ba đã chết. Hiện tại ba ba đã chết mười năm lại xuất hiện trước mắt chất vấn mẹ. Nó có phải con ba ba không? “Không, Tông Ngạn không phải con của anh, anh không thể mới tiếp cận nó mà nhận nó là con được.” Bùi Bội hoảng sợ nói. “Phải không?” Cổ Việt Trì lạnh lùng hỏi. “Sự thật chính là như vậy, nói cho cùng thì anh cũng không có gì chứng minh là đêm đó tôi đột nhập phòng anh.” Cô vẫn cứng rắn bào chữa. Cổ Việt Trì nhếch môi nhìn cô, ánh mắt thâm trầm làm cho người ta nhìn không ra anh đang nghĩ cái gì. “Tôi đã nói là anh nhận sai người.” Bùi Bội gật đầu thật mạnh. Cánh tay cầm tay cô không hề buông ra ngược lại càng thêm mạnh hơn, Bùi Bội sợ anh ta bẻ gãy luôn cánh tay của cô. Anh nghiêng mặt nên Bùi Bội có thể nhìn thấy sườn mặt như điêu khắc của anh, mũi thẳng, đôi môi kiên định cùng cái cằm cương nghị. “Sái Ảnh, cậu gọi điện thoại cho trợ lý của tôi, nói với trợ lý cử một bác sĩ ở bệnh viện tới đây” Bùi Bội nhất thời kinh ngạc lại thêm kích động. “Anh tìm bác sĩ đến đây làm gì? Nơi này không ai có bệnh, không cần bác sĩ.” Đột nhiên anh mỉm cười, biến hóa kỳ lạ nhìn cô. “Mời bác sĩ đến đây xét nghiệm AND của anh và Bùi Tông Ngạn, nếu không lấy máu kiểm nghiệm cũng được.” Thoáng chốc Bùi Bội ngây người. “Không, không cần...” “Vì sao không cần, không chỉ có anh muốn xác nhận, anh nghĩ Tông Ngạn cũng có ý nghĩ như anh.” Anh cố ý cúi đầu nhìn Tông Ngạn. “Phải không?” Bùi Tông Ngạn lặng im trong chốc lát rồi bất ngờ nói. “Tán thành, cháu cũng muốn biết chú có phải ba ba của cháu không?” Bùi Bội tức giận cắn răng trừng con. “Làm sao tôi lại sinh ra một đứa con đại nghịch bất đạo như vậy cơ chứ?” Bùi Tông Ngạn không nghĩ đến sự ngớ ngẩn, trừng mắt nhìn lại mẹ, một bộ dáng vô tội. “Từ lúc con sinh ra đến giờ con chưa gọi qua một tiếng ba ba, hiện tại có cơ hội ném thử thì thử một chút không sao.” Nhìn con bộ dáng đáng thương nhìn Cổ Việt Trì như chó vẫy đuôi mừng chủ, làm cho Bùi Bội muốn xuất huyết não mà chết. “Đáng giận, sớm biết con ăn cây táo rào cây sung thì mẹ sinh ra cái bánh bao thịt vẫn hơn.” Sau một lúc im lặng thì Cổ Việt Trì lại nói tiếp. “Về phần đêm đó có phải em xông vào phòng anh hay không?” Bùi Bội trợn to hai mắt, hần hần hần hần...lại muốn nói cái gì? “Anh nghĩ đến.” Cổ Việt Trì nheo hai mắt lại hứng thú nhìn cô. Anh ta lại muốn nói cái gì? Hai con người của Bùi Bội muốn rớt ra ngoài, hồi hộp đã làm cho cô cảm thấy toàn thân vô lực. “Trên lưng của em có một nốt ruồi giống như nho khô.” Anh ngũ khí kinh người nói. A! Cô ngây ra như phỗng. “Trên lưng của mẹ đúng là có một nốt ruồi giống như nho khô.” Bùi Tông Ngạn tuyên bố trước mặt mọi người. Ngay cả nốt ruồi anh ta cũng nhớ rõ sao? Xong đời, chuyện này cô có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Bùi Bội thất bại gục đầu xuống, hận không thể đem khuôn mặt này chôn đi...Cô còn mặt mũi đâu nữa mà nhìn hàng xóm, nhất là con của cô chứ. Phản ứng khác thường của Bùi Bội làm cho Sái Ảnh hiểu được hết thảy. Năm đó vì Bùi Bội cự tuyệt hôn sự cùng hắn nên mới mạo hiểm đến Las Vegas tìm Well, nghĩ cách ăn cắp con mắt ác ma của Well, mặc dù cô bình an trở về nhưng hai tháng sau lại phát hiện mình có thai, Bùi gia cho rằng cô làm nhục môn phong mà đem cô trục xuất ra khỏi nhà. Hắn rất áy náy mà ra tay giúp đỡ cô, trở thành bạn bè của cô. Nhưng hắn ngàn vạn lần không nghĩ ra Cổ Việt Trì là ba ba của Bùi Tông Ngạn. Bùi Tông Ngạn và Cổ Việt Trì như khuôn đúc ra, ngay cả ánh mắt cũng cuồng ngạo. Hắn nên sớm nhìn ra mới đúng. Theo như lời chứng thực của Bùi Tông Ngạn nên Cổ Việt Trì đã khẳng định người đem đó xâm nhập phòng anh là Bùi Bội, vì thế anh chậm rãi buông tay. Suy nghĩ quá nhiều làm cho Bùi Bội ngồi xổm xuống nền nhà khóc ô ô... Cổ Việt Trì cũng ngồi xuống đối mặt với cô, tay vén những sợi tóc vương trên mặt nạ của cô, chùi đi lớp mặt nạ. Trước mắt anh xuất hiện một khuôn mặt hoàn mỹ, mi thanh mục tú, tinh xảo không tỳ vết làm cho tâm lãnh cường nộ như anh cũng phải thất thần. “Bùi Bội.” “Không cần gọi tên tôi.” Bùi Bội dùng khí lực toàn thân đẩy anh ra, rồi nhanh nhẹ đứng dậy chạy vào phòng. Anh không hề phòng bị nên mất trọng tâm ngồi bệt xuống sàn nhà, Cổ Việt Trì nhìn bóng hình yếu điệu chạy vào trong phòng. “Bùi Bội.” Phịch một tiếng, cửa phòng được đóng lại khóa trái bên trong. Hai người đàn ông không biết làm sao đều quay đầu nhìn Bùi Tông Ngạn. Bùi Tông Ngạn mặt ỉu xỉu nhún nhún vai. “Xem ra rất khó để gọi một tiếng ba ba, không thể thấy chết mà không cứu được.” Thằng bé chỉ vào cửa phòng của mẹ, nói nhỏ. “Vì phòng giữa mẹ nhốt mình trong phòng nên con đem chìa khóa giấu ở khung cửa sổ kia.” Cổ Việt Trì từ từ nhếch khóe miệng tươi cười rồi ôm Bùi Tông Ngạn. “Thật sự là đứa con tốt.” “Ba ba không cần khách khí.”

3. Chương 3

Bùi Bội trốn ở trong phòng, âm thầm khổ sở ngồi trước bàn trang điểm rút khăn giấy lau nước mũi, “Tôi không nuôi đứa con đó nữa, ô ô ô...khẩn cầu quan đầu thai mang nó đi, nó ăn cây táo rào cây sung bán đứng tôi...” Được con ngoan giúp đỡ nên Cổ Việt Trì đến cửa sổ lấy chìa khóa rồi yên lặng không tiếng động mở cửa phòng Bùi Bội. Mà Bùi Bội còn bận oán giận con vô tình, căn bản không chú ý đến Cổ Việt Trì như quỷ mị tiến tới gần cô. “Bùi Bội.” Giọng nói trầm thấp vang ở phía sau vang lên, làm cho cô sợ tới mức rùng mình một cái, cô giương mắt nhìn khuôn mặt tuần tú phản chiếu trong gương kia, cô thất kinh, nhanh chóng xoay người nhìn anh, lại nghiêng đầu nhìn về cửa phòng, hoàn hảo không có một chút dấu vết phá cửa. “Anh vào bằng cách nào?” Cổ Việt Trì gơ chìa khóa cầm trong tay ra trước mặt cô. “Cảm ơn con hỗ trợ.” “Trời ạ!” Tiếng khóc của cô lập tức lớn hơn, cô hỏi hận. “Thật sự tôi không muốn nuôi nó nữa.” Anh nhìn chung quanh phòng thì phát hiện có một cái ghế, anh kéo ghế lại ngồi gần với cô. “Chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện không?” Bùi Bội cúi đầu lau nước mắt. “Chúng ta không có chuyện gì để nói cả.” “Anh không nghĩ như vậy.” Ánh mắt lợi hại trên mặt anh đảo quanh, một lần nữa anh lại đánh giá người phụ nữ sinh con cho anh. Khuôn mặt thanh tú của cô dường như còn toát ra nét trẻ con mềm mại, da thịt non mềm, bất luận anh nhìn như thế nào cũng nhìn không ra đây là bà mẹ có đứa con mười tuổi. “Trước kia không có cơ hội nói chuyện, hiện tại càng không thể có chuyện để nói.” Bùi Bội cảm giận cắn răng. “Không đúng, hiện tại càng có nhiều chuyện để nói.” Cổ Việt Trì chậm rãi nói. “Thối!” Bùi Bội tức giận văng tục. Cho tới bây giờ Cổ Việt Trì không nghĩ tới có một ngày gặp lại mọi chuyện lại khó giải quyết như vậy, làm cho anh cảm thấy vô cùng quần bách, vì thế anh tự cười khổ giễu mình. “Anh nhớ rõ em gọi con là Bùi Tông Ngạn đúng không?” Bùi Bội mở mắt to sững sốt một chút, lập tức quay đầu cảnh giác nhìn anh. “Nó là con tôi, tôi sinh nó ra, nuôi nấng nó, đương nhiên nó phải theo họ tôi.” “Không có gì đáng trách nhưng hiện tại...” Hiện tại ư? Anh ta mới được thằng bé gọi ba ba có vài giây mà đã muốn sửa họ của thằng bé sao? “Anh đừng có nghĩ như vậy, tôi không cho phép anh làm như vậy! Tôi không có khả năng đem Tông Ngạn cho anh, mười năm trước anh làm cho tôi có thai, tôi sinh nó ra, độc lập nuôi nấng nó mười năm, anh không có quyền ở trước mặt tôi đòi quyền lợi, anh đừng mơ tưởng!” Muốn tranh cướp con của cô sao? Cô liều mạng với anh ta! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến hồng lên, làm cho Cổ Việt Trì rất muốn cười to, trong lúc vô tình cô tự khai ra hết. Mười năm trước quả thật là cô xâm nhập phòng của anh, cũng chứng thực Bùi Tông Ngạn là con của anh. Đột nhiên một hồi im lặng không nói. Tâm trí Bùi Bội bắt đầu bối rối, lẽ anh ta nhất quyết cướp con của cô thì sao, anh ta tiền nhiều, địa vị lớn mạnh, một chút phần thắng cô cũng không có. Nghĩ đến đây ánh mắt của cô lại bị phủ một lớp sương mù, cô cắn chặt môi dưới không muốn cầu xin anh ta. “Anh chưa nói sẽ cướp con của em, em nói đúng, mười năm qua em sinh hạ con rồi vất vả nuôi nấng nó, anh không có quyền cướp con của em, nhưng anh có được hưởng quyền lợi nghe con gọi một tiếng ba ba chứ?” Ánh mắt lạnh lùng chuyển thành ánh mắt ôn nhu thâm thúy, khóe miệng gợi lên một ý cười. Anh ta không tranh giành con với cô sao? Cô không tin. “Anh có ý trấn an tôi rồi thỉnh linh ra tay chứ gì?” Cổ Việt Trì không khỏi mỉm cười. “Em là mẹ của con anh, vì sao anh lại lo lắng ý đồ với em? Không cần thiết.” “Thật sự?” Bùi Bội bán tính bán nghi. Cổ Việt Trì lớn tiếng nói ra. “Không cần lừa em.” Một câu khẳng định của anh làm cho trên mặt anh hiện lên vẻ u buồn lo lắng. “Đây chính là anh nói, anh không thể đổi ý.” “Là anh nói, bất quá anh còn câu nói kia, em không thể ngăn cản con và anh nhận thức, để cho anh học làm ba ba có cơ hội bù đắp cho con.” “Chuyện này...” Cô do dự đứng lên. “Anh đã nhượng bộ rồi mà em không lui cho anh một bước sao?” Con người Cổ Việt Trì đen lại, vặn hỏi. Cho dù mười hai vạn phần không muốn nhưng là anh nói đúng, anh đã nhượng bộ, cô không thể cướp đoạt tình thương của ba ba đối với Tông Ngạn. “Được rồi, tôi đáp ứng anh.” Nhìn cô gật đầu đáp ứng yêu cầu của anh, vui sướng này còn giá trị hơn khi anh phát hiện được miếu nữ thần. “Anh còn có chuyện này muốn hỏi em, nhìn thấy em yêu thương Tông Ngạn như vậy thì vì sao không cho thằng bé đi học giáo dục chính quy?” “Ý anh là trải qua giáo dục chính quy bình thường?” Bùi Bội cười nhạt lườm anh một cái. Cổ Việt Trì mỉm cười, khuôn mặt sáng rạng nhìn cô “Đương nhiên.” “Tôi có cho con đi thích ứng được một thời gian, nó cảm thấy chương trình học này chỉ ngang với trình độ vườn trẻ nên nó không thấy thú vị, lúc đầu tôi cũng không tin, chỉ nghĩ nó giống những đứa trẻ bình thường chỉ vì trốn tránh đi học mà nói quá, sự thật không phải như vậy, kết quả kiểm tra chứng minh chương trình học này đối với nó rất đơn giản, cho nên tôi không cho nó đến trường nữa.” Bùi Bội một bộ dạng đắc ý vì con. Anh nhú mày khó có thể tin “Chỉ số thông minh của Tông Ngạn...” “Anh tin không, là một trăm chín mươi lăm? Nó có thể học nhảy lớp lên lớp cao.” “Chỉ số thông minh một trăm chín mươi lăm?” Cổ Việt Trì không khỏi chấn động, anh không ngờ lại có đứa con thiên tài! “Vài năm nay chạy ngược chạy xuôi trộm bảo vật, sưu tầm bảo vật, may

mà có nó mới có thể tính ra địa điểm chuẩn xác chứa bảo vật. Có một lần chúng tôi ở Arab tìm bảo vật...” Nói đến bản lĩnh của con thì Bùi Bội không khỏi múa mép tứ tung, mặt mày hớn hở. Thế này Cổ Việt Trì mới hiểu được lời Sái Ảnh nói muốn gặp Bùi Bội phải lấy lòng Bùi Tông Ngạn trước. “Đợi chút, vài năm nay em vẫn thường mang con đi tìm bảo vật sao?” Rốt cục cô cũng dừng ca ngợi con lại, kinh ngạc nhìn anh. “Vừa rồi đã nói qua, hiện tại tôi không thể thiếu nó.” Cổ Việt Trì nhíu mi suy ngẫm “Nói như vậy, lúc này đi Liêu Ninh phải dẫn Tông Ngạn đi theo sao?” “Liêu Ninh?” Bùi Bội nghi ngờ, ánh mắt thoáng chốc cương lại trên mặt anh “Khi nào tôi đáp ứng đi Liêu Ninh?” Cổ Việt Trì cười như không cười đối diện với nghi ngờ của cô “Hiện tại anh đang ngồi đây thương lượng với em về chuyến đi này.” “Thương lượng? “Nhưng vừa rồi khẩu khí của anh không giống như thương lượng mà là quyết định.” Bùi Bội liếc anh một cái “Tôi không muốn đi Liêu Ninh, Tông Ngạn cũng thế.” “Không chịu giúp anh việc này?” Cổ Việt Trì mỉm cười âm thầm. “Không giúp!” Bùi Bội kiên quyết lắc đầu cự tuyệt. “Vì sao?” Tổng lại cho anh một lý do từ chối thuyết phục. Ánh mắt Bùi Bội trừng lớn nghiêm khắc nhìn anh “Bình thường mẹ con chúng tôi không liên quan gì đến anh, dựa vào cái gì mà anh nói một câu là tôi và Tông Ngạn phải giúp anh.” “Một tiếng trước có thể nói chúng ta không có gì liên quan, nhưng hiện tại em không thể nói chúng ta không có liên quan, đừng quên, chúng ta đã có với nhau một đứa con.” Cổ Việt Trì cười nhẹ cố ý châm chọc. Tưởng lấy Tông Ngạn ra uy hiếp cô đi vào khuôn khổ sao? Nằm mơ đi! “Có vẻ anh đã quên, Tông Ngạn theo họ tôi nên nó là con tôi.” “Nhưng em cũng đừng quên, em đã đồng ý cho Tông Ngạn gọi anh là ba ba.” Cổ Việt Trì lập tức phản kích. “Kia cũng là gọi ngoài miệng mà thôi, anh cho rằng gọi một tiếng ba ba là có thể sai khiến nó sao? Hừ! Đó là tôi không muốn thay nó tìm ba ba, nếu không nó có thể gọi ba ba đầy đường.” Bình đến tướng chặn, nước đến đâu đắp đê đến đó, Bùi Bội không sợ hỏi đáp lại. “Em nói lại lần nữa xem!” Cổ Việt Trì neho mắt lại, bề ngoài lạnh lẽo sắp bùng nổ thành núi lửa. Ánh mắt hung ác nhìn Bùi Bội làm cho cô sợ hãi rụt cổ lại “Là tôi nói...nói...” Giọng nói nhỏ dần chỉ có mình cô nghe thấy. Nói cái gì? Bình thường cô nhanh mồm nhanh miệng. Lúc này đông cứng không nói được là thế nào? “Tông Ngạn có đồng ý theo anh đi Liêu Ninh hay không thì vẫn phải chính nó quyết định.” Anh toàn thân cương trực, mặt không chút thay đổi, không nghĩ lại cùng cô tranh chấp chuyện râu ria. Bùi Bội nhất thời vào tình thế cấp bách, tức giận nói “Với thân phận và địa vị của anh cũng có thể đã có vợ con, nếu anh muốn mang con đi Liêu Ninh thì vì sao không mang vợ con của anh đi đi?” Cổ Việt Trì liếc cô một cái cười mỉa “Bởi vậy mới nói bình thường em không xem tạp chí lá cải, anh không có vợ con nhưng hiện tại thì có.” Nhất thời Bùi Bội choáng váng. Đây là ý tứ gì? Anh ta đem cô trở thành vợ của anh ta? Cô lộ ra khuôn mặt phiếm hồng như quả táo. “Tôi không đáp ứng làm vợ của anh.” Bùi Bội gấp gáp biện hộ. Cổ Việt Trì cảm thấy buồn cười khẽ vuốt mặt cô, giọng nói trầm thấp say lòng người “Không làm vợ của anh cũng không được, bởi vì trong tay em có con của anh.” Bùi Bội ưỡn oải thở dài. “Chuyện nào ra chuyện nấy, nếu hôm nay anh không phát hiện ra anh có con, căn bản anh không có khả năng nhớ rõ tôi.” Cổ Việt Trì rút tay về, ý cười lạnh lùng nơi khóe miệng. “Em sai rồi, vì không biết tên và địa chỉ của em nên anh đã đi tìm em mười năm, tin hay không tùy em.” Dứt lời, anh xoay người đi ra khỏi phòng. Bùi Bội nghe vậy kinh ngạc không thôi. Anh ta tìm cô mười năm? Chẳng lẽ sau đêm đó Cổ Việt Trì mới bắt đầu tìm kiếm tung tích của cô? Cổ Việt Trì đi ra khỏi phòng Bùi Bội, thần sắc trên mặt ngưng trọng còn có một phần nhẩn nhện, Bùi Bội đáp ứng để Tông Ngạn gọi anh là ba ba, cũng không nguyện ý đưa Bùi Tông Ngạn cùng anh đi thám hiểm. Đi vào phòng khách thấy Bùi Tông Ngạn đang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt tròn tròn tròn trừng nhìn anh, làm cho trong lòng Cổ Việt Trì hỗn độn phức tạp. Đột nhiên anh có một đứa con hơn mười tuổi, mà đối với Bùi Tông Ngạn mà nói, tự nhiên không hiểu có một ba ba từ trên trời rơi xuống, nên anh tin giờ phút này Bùi Tông Ngạn cũng có tâm tình như anh. Chuyện bất thành linh xảy ra như sét đánh ngang tai khiến cho người ta không biết phải làm sao. Cổ Việt Trì ngồi xổm xuống chăm chú nhìn con, bàn tay to vuốt ve khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn, nội tâm biến hóa hỗn độn làm anh nhất thời không có từ ngữ nào để diễn tả được. “Thật có lỗi hôm nay ba ba mới biết đến sự tồn tại của con.” Giọng nói mềm nhẹ đầy ắp náy. Đây là ba ba sao? Bùi Tông Ngạn kích động hốc mắt ướt ướt, nhưng lại kiên cường không để cho nước mắt rơi xuống, nó dùng lực hít hít mũi “Không quan hệ, ít nhất con cũng biết mình không chui ra từ tảng đá.” Mỉm cười mà nói, là châm chọc hay là an ủi? Cổ Việt Trì tim như thắt lại, kích động vươn tay ôm con vào lòng “Ba ba sẽ bù đắp thiệt thòi mười năm qua của con.” Bùi Tông Ngạn nhẹ nhàng đẩy cánh tay ấm áp của Cổ Việt Trì ra. “Kỳ thật con không có chịu thiệt thòi bởi vì lúc trước ba ba không biết đến sự tồn tại của con mà.” Thật là một đứa trẻ có hiểu biết. Cha con trời sinh, tình thân cha con từ trong lòng Cổ Việt Trì trào ra khiến anh lại vươn tay ôm con vào lòng “Con ngoan, cảm ơn con đã tha thứ cho cha.” Bùi Bội đi ra khỏi phòng, vừa bước vào phòng khách đập vào mắt là hình ảnh cha con thân tình nhận nhau, làm cho cô không khỏi bốc hỏa lửa giận. Không có lý do gì mười năm sau anh ta lại lập tức được

nhận tình yêu của con cả, cô tức giận hai tay nắm chặt thành quyền. Khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào vai Cổ Việt Trì bỗng nhiên thoáng nhìn thấy vẻ mặt ghen tuông của mẹ, cho nên Bùi Tông Ngạn thông minh vội vàng trưng ra vẻ mặt vui mừng hơn hớn như điên. Bùi Bội nổi giận đùng đùng tiêu sái tiến lên, tách hai cha con đang ôm nhau thắm thiết ra. “Thời gian nhận nhau đã xong.” Cổ Việt Trì trở mắt cảm tức không hài lòng khi cô mãnh liệt như vậy. “Nó cũng là con anh.” Bùi Bội kéo con dấu sau lưng, vẻ mặt như gà mẹ bảo vệ gà con “Nó là một mình tôi sinh ra, một tay tôi nuôi lớn.” Khuôn mặt Cổ Việt Trì đen thui. “Đó là do lúc trước anh không biết chuyện này, nếu anh biết em mang thai thì anh sẽ không để cho em một mình cực khổ sinh con.” Bùi Bội tức giận “Là nha, tôi đã nuôi dưỡng nó mười năm, đột nhiên anh chui ra muốn tiếp nhận thằng bé mà được sao.” “Tiếp nhận?” Cổ Việt Trì hốt hển trừng người phụ nữ không biết nói lý. “Tông Ngạn là người không phải đồ vật.” Bùi Bội tức giận toàn thân run run, nhìn anh hét lên. “Không cần anh nhắc nhở tôi, đương nhiên tôi biết nó là người, không phải là đồ vật.” Bùi Tông Ngạn không có biện pháp nhìn hai người như nước với lửa tiếp tục chiến đấu, nhin không được đành lúi lúi mẹ. “Mẹ.” Bùi Bội tức giận nghiêng đầu nhìn nó. “Chuyện gì?” Bùi Tông Ngạn vẻ mặt vô tội nhìn mẹ đang tức giận tận trời. “Trêu chọc mẹ là ba ba, là ba ba của con, cùng con không có quan hệ nên đừng lôi con vào mắng.” “Tiểu quỷ đáng giận!” Ngón tay của Bùi Bội dùng sức dí đầu con. “Trái một câu ba ba, phải một câu ba ba, tôi nuôi anh lớn như vậy còn không bằng một ba ba mới nhận thức, mà tôi mắng anh chỗ nào?” Vì Bùi Tông Ngạn không muốn chọc giận người mẹ nuôi dưỡng nó mười năm nên cấp ẹ một chút mặt mũi, làm bộ rơi nước mắt. “Vừa rồi không phải mẹ mắng con là đồ vật, hiện tại còn lật lọng.” Nói xong, nó lập tức xoay người nhanh như chớp chạy đến bên Sái Ảnh, lấy Sái Ảnh làm lá chắn, nó cũng không muốn bị lửa giận của mẹ lây sang nên cố ý lôi kéo Sái Ảnh. Sái Ảnh nhìn Bùi Tông Ngạn bên cạnh bèn lộ ra nụ cười giả tạo bốn cợt. “Muốn tha chú xuống nước sao?” Bùi Tông Ngạn không nói chỉ mỉm cười chớp chớp mi. Bất đắc dĩ Sái Ảnh phải nhảy ra can thiệp việc nhà của bọn họ “Hai người âm ỉ vì Tông Ngạn cả ngày rồi cũng nên kết thúc đi.” Bùi Bội hét lên. “Anh nói nhiều.” Một lần nữa Cổ Việt Trì trấn định cảm xúc của mình. “Kỳ thật cũng không có gì để tranh chấp, con là của hai người, mười năm trước hai mẹ con chịu thiệt thòi nên bây giờ anh sẽ bù đắp.” Sắc mặt Cổ Việt Trì lại khó coi lần nữa, nhưng nghĩ đến Bùi Tông Ngạn nên anh nén nhịn tức giận. “Em không chấp nhận thì thôi nhưng anh có thể bù đắp cho Tông Ngạn được không?” “Tôi không...” Lời nói cự tuyệt của cô còn chưa nói xong thì một giọng nói trẻ con xen vào. “Con đồng ý nhận bù đắp của ba ba.” Thằng nhóc không lương tâm kia cư nhiên trở mặt phản lại cô sao? “Bùi, Tông, Ngạn.” Hai tay Bùi Tông Ngạn nắm chặt góc áo của mẹ. “Con không đành lòng cự tuyệt ý tốt của ba ba. Nói gì đi nữa thì mẹ nở lòng nào để con trai mẹ làm một đứa trẻ bị cười nhạo sao?” “Bị cười nhạo?” Âm thanh phát ra từ hai hàm răng của Bùi Bội “Đối nghịch với mẹ thì không gọi là bất hiếu sao?” Bất đắc dĩ Bùi Tông Ngạn giật giật góc áo của Sái Ảnh, ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn rất đáng thương, than thở nhìn Sái Ảnh “Chú Sái, phiền chú xuống bếp lấy giúp cháu con dao lên đây.” “Dao, cháu muốn lấy dao làm gì?” Sái Ảnh không hiểu nhìn Bùi Tông Ngạn. Bùi Tông Ngạn có vẻ vô tội bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn ba người xong thì ba giây sau nước mắt rớt xuống... Nó lấy tay lau nước mắt, lau nước mũi “Từ xưa đến nay trung hiếu không thể vẹn toàn, cháu chỉ chọn hiếu thì không thể vẹn toàn đôi bên, đành phải học người xưa lóc thịt trả mẹ, lóc xương trả cha.” Diễn trò tranh thủ đồng tình? Nhất thời Bùi Bội tức giận khó nhịn được liền tiến đến đánh một cú vào đầu con. “Không cần mày nhờ chú Sái đi lấy dao, mẹ mày sẽ đánh mày thành thịt vụn.” “Oa.” Bùi Tông Ngạn ôm đầu chạy tán loạn trong phòng. Bùi Bội tay nắm lại đuổi đánh phía sau “Còn chạy? Hôm nay mẹ mày sẽ làm thịt thằng nhóc không có lương tâm như mày.” Bùi Tông Ngạn vừa chạy vừa hét “Cứu mạng! Ai rảnh hỗ trợ giúp cháu, giúp cháu cản người ngang ngược này, nơi này xảy ra vụ án hành hạ trẻ em.” Sái Ảnh mím miệng cúi đầu cười trộm, tình hình như vậy hẳn đã thấy nhiều nhưng không thể trách được, nhìn quen lắm rồi. Cổ Việt Trì không thể tin nhìn hai mẹ con bọn họ đuổi nhau trong phòng như quan binh bắt kẻ gian. Anh thử giúp con thoát nạn, có thời cơ liền ngăn Bùi Bội đang thở phì phì lại. Cánh tay không bị Cổ Việt Trì nắm vung lên loạn xạ còn chửi bậy. “Tôi không nuôi anh nữa.” Một mặt Cổ Việt Trì trốn cánh tay đang vung lên của cô, một mặt nhẹ giọng khuyên nhủ. “Tông Ngạn chỉ nói vui một câu mà em làm thật sao?” Uy uy uy...Cái tay của anh ta đặt sai chỗ đi? Một cánh tay của anh hoàn toàn nằm trên ngực của cô, làm cho hai má cô nóng rực. Bùi Bội cắn môi dưới, quay đầu trừng giận Cổ Việt Trì “Anh có thể buông ra không?” Cổ Việt Trì cúi đầu nhìn cánh tay của mình lập tức buông ra. Nhất thời Bùi Bội được tự do, tranh thủ hấp thu không khí, hai tay chống hông đối mặt với Cổ Việt Trì. “Tôi đang dạy con, không đến lượt anh nhúng tay vào.” Cổ Việt Trì không hề biết mình bắt tri bất giác đã xâm phạm cô, hai tay đút vào trong túi quần, cúi đầu hé mắt nhìn cô. “Anh không đồng ý phương pháp dạy con của em.” Cô dạy con còn cần anh ta đồng ý sao? “Không cần anh...” Xen vào việc của người khác, mấy chữ đó còn chưa nói ra khỏi miệng thì... Đột nhiên anh vươn một ngón tay ra chặn môi

cô, giọng nói chầm chọc “Vẫn là câu nói kia, nó cũng là con anh.” “Anh...” Con người xinh đẹp của Bùi Bội vì tức giận mà phiếm hồng. Sái Ảnh thấy tình hình như vậy vẫn chưa kết thúc nên chỉ biết lắc đầu, đành ra mặt nói một chút công đạo. “Hai người cứ tranh chấp như vậy thì vĩnh viễn không có kết quả.” Bùi Bội hung tợn trừng Sái Ảnh. “Đều là do anh, vì sao anh lại dẫn anh ta tới đây?” “Không, Sái Ảnh cảm ơn cậu hôm nay đã mang tôi đến.” Cổ Việt Trì khiêu chiến tức giận của cô. Mặt Sái Ảnh khóc tang, rầu rĩ cười. “Xem ra hôm nay được lợi là Tông Ngạn.” Nếu chú Sái đem mọi chuyện đổ lên đầu nó thì Bùi Tông Ngạn đây cũng không thể không báo ân cứu nguy vừa rồi của chú Sái. “Đúng vậy, mười năm qua đi cho đến hôm nay con mới biết mình có đầy đủ cha mẹ, chính là không biết...” Sái Ảnh chạy nhanh đến che cái miệng nhỏ nhắn, miễn cho nó lại khơi ra tai vạ. “Hai người xem Tông Ngạn khát khao được cha mẹ che chở cỡ nào chưa? Phải không Tông Ngạn?” Anh ta kích động cúi đầu nhìn Bùi Tông Ngạn, hy vọng miệng nó không phun ra những điều tệ hại gây họa nữa. Bùi Tông Ngạn đẩy bàn tay to đang che miệng ra, khẳng định lời nói của Sái Ảnh. “Con rất muốn trong cuộc sống của mình có ba ba tồn tại.” Bùi Bội ngạc nhiên mở lớn mắt nhìn đứa con mình ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn. “Lời này của con là có ý gì?” “Rất đơn giản, Tông Ngạn cần ba ba.” Sái Ảnh giúp cô giải thích nghi ngờ đơn giản. “Không cần, Tông Ngạn có tôi làm mẹ là được rồi.” Bùi Bội dùng sức cắn môi về mặt oán hận. Kiên trì của cô làm cho Cổ Việt Trì cảm thấy khó khăn, nhưng không thể bắt cô không nổi giận bỏ ý niệm trong đầu đi. Cùng Cổ Việt Trì quen biết nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ Sái Ảnh chưa bao giờ thấy Cổ Việt Trì ủ rũ thẳng cho đến giờ phút này. Sái Ảnh nhìn không được nói giúp cho Cổ Việt Trì. “Bùi Bội, Tông Ngạn là con trai chứ không phải con gái, nên có rất nhiều điều cần có người cha dạy dỗ mà người mẹ có muốn cũng không làm được.” “Nói vậy, có điều gì mà người mẹ lại không làm được?” Bùi Bội một lời nói thẳng bác bỏ lời nói của Sái Ảnh. “Phải không?” Sái Ảnh cười nhạt “Hiện tại đứa trẻ dậy thì sớm, hai năm tiếp theo Tông Ngạn sẽ đến tuổi trưởng thành, xin hỏi em dạy thẳng bé thế nào về giáo dục giới tính nam nữ?” Giáo dục giới tính? Này này này này này... Mặc dù cô đã sinh được một đứa con nhưng về phương diện này thì cô như một đứa trẻ còn mê mang. Kinh nghiệm một lần duy nhất chính là đêm đó. Không gian tối đen, ngay từ đầu cô chỉ biết thân thể nhận một sức nặng, rồi dần lộ ra một thân thể cường tráng, kỹ xảo rất thuần thục dẫn dắt cô đi, cùng cô triển miên. Nhớ lại lúc ấy làm cho hai gò má Bùi Bội đỏ ửng. “Tông Ngạn gọi anh là chú thì anh, anh cũng có thể dạy nó.” “Muốn anh dạy? Trời ạ! Không bằng em nói thẳng ra muốn anh dẫn thẳng bé đến khách sạn để tìm trai đi cho rồi.” “Cái gì? Mang con em đi khách sạn để tìm trai?” Bùi Bội kinh hoảng kêu to. Sái Ảnh hất cằm cười mỉa. “Anh nào dám, em cũng biết bên người anh đều là em gái, nói gì thì nói Tông Ngạn không phải không có ba ba, lúc này nên để ba ba dạy nó.” Anh gian xảo đem vấn đề quảng lên người Cổ Việt Trì. Cổ Việt Trì rất cảm kích Sái Ảnh vì đã mở đường, kiên quyết dứt khoát tiếp nhận đề tài. “Sái Ảnh nói vậy là đúng, chuyện này nên để ba ba có trách nhiệm.” Nói qua nói lại, suy cho cùng thì hai người đó nói cũng đúng nên Bùi Bội cam tâm tình nguyện nhượng bộ. “Được rồi, chuyện này để anh dạy thẳng bé.” Cổ Việt Trì bình tĩnh chống cằm, giọng nói sang sảng từng bước tiếp cận. “Không, còn rất nhiều thứ con cần anh dạy dỗ nữa.” Bùi Bội bắt đầu có cảm giác chính mình tự động nhượng bộ lại làm cho chính mình rơi vào hoàn cảnh bất lợi. “Không, anh đừng tưởng tiến một bước lại muốn tiến thêm bước nữa.” Giờ phút này trong lòng Cổ Việt Trì ngầm làm một quyết định, muốn kết thúc chuyện này nhất định phải được con đồng ý. Anh cố ý xem nhẹ kháng nghị của cô, đi đến trước mặt Bùi Tông Ngạn. “Nếu hôm nay ba ba quyết định ở một chỗ với con thì con có đồng ý không?” Ở cùng một chỗ? Anh ta muốn mang con đi? “Không cho phép anh mang Tông Ngạn đi.” Bùi Bội kinh hoảng hét lên. Cổ Việt Trì xoay người mỉm cười nhìn Bùi Bội đang kinh hoảng thất sắc. “Xem em lo lắng chưa kia, anh đã nói rồi, anh sẽ không mang Tông Ngạn đi đâu hết.” “Nhưng vừa rồi anh nói muốn ở cùng một chỗ với Tông Ngạn không phải sao?” Tài cô còn nghe rõ lắm nên không có khả năng nghe lầm. Cổ Việt Trì thú vị nhìn khuôn mặt nghi ngờ của cô. “Vì muốn bắt đầu làm một ba ba có trách nhiệm nên anh quyết định chuyển đến sống cùng Tông Ngạn.” Nháy mắt đáy mắt Bùi Bội đẩy tia vui mừng. “Thật vậy chẳng?” Cái gì, cái gì, cái gì? Anh ta muốn chuyển vào... “Tôi không đồng ý!” Cô phản nộ nói. Con mắt Cổ Việt Trì trở nên lạnh lẽo như ngày thường nhìn cô chằm chằm, thái độ lạnh lùng nguy hiểm, môi anh mím chặt, cằm đánh lại. Cổ Việt Trì cứ như một tòa băng nguy hiểm dọa Sái Ảnh sửng sốt. Lát sau, anh ta lại nghĩ quyết định của Cổ Việt Trì đối với Bùi Tông Ngạn và Bùi Bội đảm bảo là chuyện xấu. Sái Ảnh vội vàng chạy đến giữ chặt Bùi Bội, rồi nói nhỏ bên tai cô. “Nếu anh ta hứa không mang Tông Ngạn đi thì vì sao em phải chọc giận anh ta? Lấy gia tài và thế lực của anh ta ra thì em có mấy trọng lượng để chống đỡ? Lỡ anh ta giận dữ muốn pháp luật can thiệp thì ngay cơ hội gặp con em cũng không có đâu.” “Này...” Sái Ảnh nói không phải không có lý, lấy tiền tài địa vị của Cổ gia thì cô có năng lực để tranh giành con sao? Nói gì đi nữa thì cô cũng chưa từng thấy qua ánh mắt vui sướng của con, chẳng lẽ cô là một bà mẹ thất bại vậy sao? “Em cố gắng đồng ý đi.”

Sái Ảnh chỉ biết lấy tình thân ra khuyên nhủ. Đương nhiên Bùi Bội hiểu được, nếu không biết sức mình mà cùng anh ta đối đầu thì chỉ sợ bị thương là chính mình mà thôi. Chính là cô nghĩ thế nào cũng không hiểu được, vì sao anh ta lại muốn chuyển đến sống chung, chẳng lẽ thật sự muốn thực hiện trách nhiệm của ba ba ? Nếu cô gật đầu cho anh ta chuyển tới thì chẳng phải mỗi ngày đều nhìn thấy anh ta sao? Không, cô không cần, cũng không nghĩ mỗi ngày sẽ nhìn thấy anh ta. “Tôi đồng ý cho anh đến thăm Tông Ngạn bất cứ lúc nào nhưng có thể không chuyển đến đây sống được không?” Hy vọng anh ta chấp nhận đề nghị của cô. Trên mặt Bùi Tông Ngạn biến mất vui mừng. “Không, con hy vọng ba ba có thể ở lại đây.” “Con hy vọng ba ba ở lại đây?” Nhất thời tim Bùi Bội tan nát. Cô thương nó, mang nặng đẻ đau nuôi lớn mười năm, thế nào lại không bằng một ba ba mới nhận thức cơ chứ? Bùi Tông Ngạn nghiêm trang chụp bả vai mẹ. “Chỉ cần mẹ cho ba ba ở lại thì con sẽ tìm một trường trung học để đi học bình thường.” “Đến trường?” Bùi Bội kinh ngạc nghiêng đầu “Lúc trước đưa con đến trường, con nói giáo viên kiến thức nông cạn, vì sao lúc này lại đòi đến trường?” Về mặt Bùi Tông Ngạn vô tội, cố gắng không hiện ra ưu thương chán nản. “Mẹ nghĩ con vì sao không muốn đến trường? Chính vì bạn bè con biết con không có ba ba, nên luôn cười nhạo con, vì thế con không muốn đi học. Hiện tại có ba ba thì có thể nâng đầu uốn ngược đi vào trường học rồi.” Nói đi nói lại dường như chính là cô hại nó không có mặt mũi đến trường học đi. Cô tự trách mình, như kim châm vào tim của cô làm cho cô khổ sở không thôi. “Dù sao cũng vì con, tùy con đi, con muốn ba ba ở lại thì ở lại đi.” Bùi Tông Ngạn được mẹ cho phép nên vui vẻ nhảy dựng la lên. “Vạn tuế !” Rồi lập tức chạy đến bên người Cổ Việt Trì. “Ba ba, ba ba nghe rồi chứ? Mẹ đồng ý cho ba ba chuyển đến đây sống.” Cổ Việt Trì cười cười gật đầu. “Nghe rồi.” Ánh mắt anh nhìn Bùi Bội chăm chú, lại không để cho người khác thấy biểu hiện khác thường trên mặt của anh. Bùi Tông Ngạn khó nén hưng phấn lôi kéo Cổ Việt Trì. “Con dẫn ba ba đi xem phòng.” “Được.” Cổ Việt Trì nhìn con nở nụ cười vui vẻ. Tâm của Bùi Bội như bị đâm một dao, mím môi khổ sở, trong lòng rất rất ủy khuất. Thật sự là mẹ kém xa so với ba ba sao ?

4. Chương 4

Vì có thể tiếp cận con nên Cổ Việt Trì về nhà sắp xếp hành lý chuẩn bị quang minh chính đại tiến chân vào ở nhà Bùi Bội. Nhìn xung quanh phòng ở rộng rãi của mình khiến cho lòng anh cảm thấy hui quạnh. Một ngày trước anh còn khổ não nghiên cứu tư liệu có liên quan đến miếu nữ thần, nhưng hôm nay lại sắp xếp hành lý đi đến sống ở nhà người khác. Từ trước tới nay anh chưa bao giờ biết thế nào là cô tịch, nhưng hiện tại anh cảm giác được có người nhà thật tốt, nhất là đó chính là đứa con và người phụ nữ của anh. Trong đầu anh xuất hiện hình ảnh của Bùi Bội làm cho anh phải mỉm cười. Mười năm trước, anh không ngờ ở Las Vegas xảy ra tình một đêm, bất hạnh chính là anh không biết tên và địa chỉ của cô. Nay hai người gặp nhau bất ngờ làm nội tâm anh mừng như điên, có thể nói không từ ngữ nào tả được. Sau đêm đó càng ngoài dự liệu của anh là cô vì anh sinh ra một đứa con vừa thông minh lại tinh quái. Nhìn hai mẹ con ở với nhau rất thú vị làm cho anh rất vội vàng muốn chuyển đến sống cùng. Cùng lúc anh muốn bù đắp thiệt thòi mười năm qua cho con, vì mười năm qua anh không thể nhìn thấy từng bước trưởng thành của thằng bé, nhưng từ hôm nay trở đi, anh phải nhớ kỹ từng bước trưởng thành của con. Bùi Bội... Hôm nay anh mới thật sự nhìn thấy cô rõ ràng, toàn thân cô tỏa ra một khí chất đặc biệt làm cho người ta mê đắm. Tuy cô luôn tùy hứng, luôn mạnh mẽ nhưng bộ dáng vẫn vô cùng xinh đẹp. Có đôi khi còn mơ hồ nhẵn mày, mỉm cười nhưng lại mềm mại động lòng người. Nhất cử nhất động của cô làm bất tri bất giác làm cho anh yêu mến. Anh khát vọng muốn có cô một lần nữa để tương lai có thêm kết tinh của hai người. ~oOo~ “Sái Ảnh, em nói cho anh nghe, họa này là do anh chọc vào, nếu anh muốn yên ổn thì nghĩ biện pháp giải quyết đi!” Bùi Bội hốt hển đứng trước mặt Sái Ảnh, tức giận trừng trừng uy hiếp anh ta. Về mặt Sái Ảnh khổ sở nhìn Bùi Bội náo loạn gần hết một ngày “Anh nào biết chuyện xảy ra đúng dịp như vậy chứ, ai ngờ anh ta là ba ba của Tông Ngạn.” “Hiện tại anh đã biết thì anh giúp em nghĩ biện pháp đừng để cho anh ta đến đây sống đi.” Cứ nghĩ đến sau này phải nhìn thấy anh ta khiến cho cô đau đớn khó chịu. Không cho ba ba đến ở?! Bùi Tông Ngạn lắc đầu phản đối, mười năm qua lớn lên rồi cuộc cũng có ba ba giống người khác a. “Không được!” Bùi Tông Ngạn từ trên ghế nhảy bắn lên, nhảy đến trước mặt mẹ. “Mẹ đã nói là phải giữ lời, không được thất tín, làm sao mẹ lại lật lọng không thực hiện lời nói?” Không nghĩ ngờ gì nữa, con phản kháng làm cho cơn tức của Bùi Bội như thêm dầu vào lửa, lập tức một chương đánh lên đầu nó. “Con còn dám nói mẹ nữa à, mẹ mày nuôi mày khôn lớn còn không bằng một ba ba xa cách mười năm gặp lại phải không ?” Bùi Tông Ngạn nghiêng đầu tà ngễ nhìn mẹ. “Mẹ vẫn là xứng đáng là mẹ của con, nhưng là mẹ cũng cho con suy nghĩ bị thương không nhiều thì ít.” “Suy nghĩ bị thương.” Bùi Bội phẫn nộ hét lên.

“Khi nào thì mẹ tổn thương con, là cho con thiếu ăn hay là thiếu mặc hở ” So với người giàu thì không đủ, so với người bình thường thì không thiếu, chỉ thiếu duy nhất... Bùi Tông Ngạn cúi đầu biểu hiện ra bộ dạng uể oải. “Con chỉ muốn có ba ba.” “Ai!” Sái Ảnh không đành lòng nhìn Bùi Tông Ngạn khổ sở, thở dài một hơi. “Bùi Bội, nên nghĩ đến con một chút đừng so đo nữa, để cho Cổ Việt Trì đến đây sống đi.” “Không được!” Bùi Bội quật cường phản đối, giữ chặt Sái Ảnh. “Anh nhất định phải nghĩ biện pháp không để cho tên kia đến đây ở, muốn em mỗi ngày đối mặt với anh ta thì không nổi điên mới là lạ.” “Nghiêm trọng như vậy sao?” Bùi Tông Ngạn hếch cằm nhỏ lên không cho là đúng. “Ba ba không phải ma quỷ, cũng không phải người xấu mà tránh, nói gì đi nữa thì con đang kích lệ mẹ đi tìm một ba ba đáng giá như vậy cho con.” Đáng giá? Không ngờ nó còn kích lệ mình đi tìm một ba ba đáng giá như vậy? Vấn đề là anh ta rất đáng giá, vô hình trong lòng cô tăng thêm sức nặng làm cho cô không thể thở. Bùi Bội dùng sức lắc đầu. “Mặc kệ, tôi không cho anh ta đến đây sống cùng.” “Thật sự anh không biết vì sao em lại cứng đầu không cho Cổ Việt Trì đến đây sống? Khó có thể có cơ hội hưởng thụ thiên luân chi nhạc, vì thế em không cần tự tay mình chia rẽ.” Sái Ảnh mất kiên nhẫn nói to lên. Bùi Bội cắn chặt môi dưới muốn nói lại thôi. Mười năm qua cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày gặp lại anh ta. Nhớ ngày cô rời đi, cô nhìn bộ dáng tuấn tú của anh ta, sau khi khắc kỹ hình ảnh đó vào đầu cô hy vọng một ngày nào đó sẽ gặp lại. Nhưng là...mười năm sau gặp lại cô phát hiện anh trầm ổn, tinh nhuệ, là người có khí chất bức người khủng khiếp. “Sái Ảnh, không bằng anh nói với anh ta, anh là vị hôn phu của em không cho anh ta chuyển đến đây sống.” “Cái gì? Muốn anh nói anh là vị hôn phu để lừa anh ta ư?” Sái Ảnh hét lên. Ánh mắt Bùi Tông Ngạn cũng trợn to. “Mẹ, mẹ vui đùa cũng không cần lớn chuyện như vậy chứ?” Cô biết đây là hạ sách nhưng trước mắt chỉ như vậy mới đẩy lui được anh ta. “Chỉ có như vậy mới làm cho anh ta biết khó mà lui, dù sao đi nữa thì mười năm trước anh cũng suýt trở thành vị hôn phu của em.” Sái Ảnh nghĩ đến cảnh phải làm đối thủ một mặt một còn với Cổ Việt Trì, làm cho da đầu anh ta run lên. “Anh mặc kệ, anh không dám.” Mặc kệ, không dám? Từ khi nào lá gan của Sái Ảnh lại nhỏ như vậy? Bùi Bội mở to hai mắt trừng Sái Ảnh “Vì sao?” “Để anh nói cho em biết vì sao.”Bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp nguy hiểm giống như ma lọt vào tai cô, làm cho Bùi Bội kinh ngạc ngừng thở, đến khi quay đầu nhìn thì thấy Cổ Việt Trì đã đứng ở cửa từ khi nào. Ánh mắt của Cổ Việt Trì đủ để làm người ta đông lạnh giờ đây đang trừng Bùi Bội, mỗi khi anh tiến tới từng bước là tim Bùi Bội lại nhảy lên một cái, độ ẩm thân thể giảm xuống một lần, nếu chờ anh ta đi đến trước mặt cô thì cô đã bị đông lại thành tảng băng. “Vừa rồi anh nghe em nói Sái Ảnh suýt trở thành chồng của em đúng không ?” Trong phút chốc, trong cổ họng Bùi Bội như có cái gì chặn lại làm cho cô nói không ra tiếng, mặt như thổ địa, chỉ biết dùng sức nuốt nước miếng. “Này...này...” Thật đáng giận, khí phách vừa rồi của cô chạy đi đâu rồi chứ? Sái Ảnh xem xét thái độ quần bách của cô nên vội vàng nhảy ra giải thích. “Việt Trì, đó là chuyện rất lâu trước đây...” Cổ Việt Trì vươn tay phải ngăn Sái Ảnh bước tới, còn ánh mắt lạnh lùng thì nhìn thẳng vào người cô. “Tôi muốn cô ấy nói.” “Nói, nói cái gì?” Bùi Bội mất một lúc mới nói ra được. “Anh phát hiện đêm đó còn có bí mật mà anh không biết.” Cổ Việt Trì dè dặt hai hàng lông mày nhìn Bùi Bội. “Không có!” Bùi Bội hợp lý hợp tình đáp lại. “Anh nói đúng rồi.” Sái Ảnh thần nhiên nói. Hai người trả lời cùng lúc nhưng đáp án lại trái ngược nhau. Cổ Việt Trì lạnh lùng cao ngạo nhướn chặt mi, sắc giọng hỏi. “Nói ! Chuyện gì xảy ra?” Một ánh mắt sắc bén quét về hướng cô làm cho cô sợ hãi nổi da gà. “Căn bản là không có bí mật.” Cô hoảng sợ nhìn qua con cầu cứu. Chính là Bùi Tông Ngạn mím môi lắc lắc đầu, xem như thấy cũng như không. Bùi Bội tức giận cắn răng, thế nhưng con lại thấy chết mà không cứu chỉ khoanh tay đứng nhìn. Cô là mẹ nó nha! Trước tiên ghi nhớ thù này chờ rảnh rồi lôi nó ra tính sổ. Cô đành phải nhìn sang Sái Ảnh nhờ giúp đỡ. Sái Ảnh nhún nhún vai xem như có lỗi, còn lộ ra biểu tình tự bản thân mình còn khó bảo toàn. Đến lúc cấp bách thì mọi người lại bo bo giữ lấy mình là sao? “Nói thật đi!” Ánh mắt Cổ Việt Trì hung ác như lưỡi kiếm bắn thẳng đến người cô. “Nói thật? Tôi nói đều là thật a.” Bùi Bội có ý đồ dùng chiến thuật kéo dài, hai chân run run vì sợ hãi cứ bước ra sau, có thể lui được bước nào hay bước ấy. Chính là thật đáng giận, vì sao cô lại không có cốt khí bản lĩnh gì hết... Cổ Việt Trì bước nhanh một bước đến cầm chặt tay cô, ánh mắt lạnh lẽo của anh chứng tỏ anh đã hết kiên nhẫn. “Về mặt của em đã không giúp đỡ em, em nói dối.” Đã không còn chỗ trốn nên Bùi Bội chỉ biết cúi gục đầu cắn chặt môi. Làm sao chuyện cũ mười năm cực khổ che giấu lại lần nữa được nhắc đến?” “Việt Trì, em thay Bùi Bội nói cho rõ ràng.” Sái Ảnh không nghĩ hai người lại cãi nhau vì chuyện cũ năm xưa. “Không, tôi muốn nghe chính miệng cô ấy nói.” Cổ Việt Trì lạnh lùng từ chối Sái Ảnh. Nếu trốn tránh không được thì... “Được thôi, tôi nói.” Đơn giản thần nhiên đối mặt, Bùi Bội ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chăm chăm cô. “Mười năm trước, gia đình tôi và gia đình Sái Ảnh môn đăng hộ đối nên muốn cho chúng tôi kết hôn, lúc ấy tôi không muốn gả cho Sái Ảnh, bà nội vì quá tức giận nên xúc động nói nếu tôi tìm được con mắt ác ma thì tôi được toại nguyện.” Con mắt ác ma? Đường nhiên Cổ

Việt Trì nhớ rõ mười năm trước anh vì con mắt ác ma mới đến Las Vegas gặp Well, thì ra cô cũng vì con mắt ác ma. Anh nhớ mang máng khi sáng sớm tỉnh lại không thấy người nằm bên cạnh, làm cho lòng anh nổi lên nghi vấn. Đến khi cùng Well nói chuyện, hẳn nói anh từ chối ý tốt của hẳn, nhưng đêm qua lại có người đột nhập trộm con mắt ác ma thất bại. Mặc dù anh để ý con mắt ác ma, nhưng càng để ý cô gái đột nhập phòng của anh, giây phút đó hình ảnh của cô ấy đã khắc sâu trong lòng anh. “Lúc ấy em muốn hủy bỏ hôn ước với Sái Ảnh mà đến Las Vegas trộm bảo vật?” Nếu đã muốn lôi chuyện cũ ra nói hết thì còn chuyện gì là không thể nói. Bùi Bội không phủ nhận dùng sức gật đầu, “Đêm đó tôi lên vào phòng của Well nhưng không may...Nếu không tôi đã có được con mắt ác ma.” “Đêm đó em chạm vào chuông báo động nên mới đột nhập phòng của anh?” Cổ Việt Trì tiến thêm một bước chứng thực đêm đó đã trải qua mọi chuyện. “Đúng vậy, lúc đó tôi trốn ở phòng vip thuộc tầng cao nhất, tôi đoán Well và tay chân của hẳn sẽ không quấy rầy khách ở phòng vip. Tôi đi dò xét một chút liền phát hiện một phòng không sáng đèn, cứ nghĩ rằng khách ở phòng này đã ra ngoài, ai biết...” Nói đến đây, Bùi Bội thầm oán cái người xấu xa hại cô, cô hừ lạnh một tiếng. Một câu “ai biết” nhẹ nhàng băng qua đã biết tiếp theo xảy ra chuyện gì. Cổ Việt Trì thấy cô khẽ cười làm cho anh nhìn không được há miệng cười to. Sái Ảnh thì mím môi cười trộm. Nghe được chuyện hay nên Bùi Tông Ngạn mở miệng thành chữ O, mãnh liệt gật đầu bội phục. “Thì ra con có mặt là như vậy a.” Bùi Bội không nghe được trong lời nói của con có chế nhạo mình, nên chỉ trừng mắt với con. “Như vậy con cũng biết được mình không phải chui ra từ tầng đá đi.” Bùi Tông Ngạn không để ý mẹ đang tức giận, liền ôm bụng cười to. “Đã biết, sớm nói thì đã không có việc gì, nếu không con cứ nghĩ ba ba con là Tôn Ngộ Không rồi.” Bùi Bội tức giận héch đôi mắt đẹp lên, giơ tay lên tư thế muốn đánh vào đầu con. “Con...” Cổ Việt Trì tươi cười, cầm tay cô ngăn lại. “Có cần thiết chấp nhặt với một đứa trẻ không?” Bùi Bội rút tay ra khỏi tay anh, tức giận nhìn anh. “Đều do anh.” Đem sai lầm của mình đổ lên đầu anh? Cổ Việt Trì cười cười, loại sai lầm này anh nguyện ý gánh vác. Rốt cuộc là sai lầm ngọt ngào. “Được được được, đều là anh sai, bởi vì lỗi lầm đêm đó lại cho anh một đứa con thông minh tuyệt đỉnh. Đáng giá, đáng giá.” “Anh còn nói.” Bùi Bội nghiêng răng nghiêng lợi, dùng khuỷu tay thúc vào bụng Cổ Việt Trì làm cho Cổ Việt Trì ôm bụng thét lớn một tiếng, còn Sái Ảnh và Bùi Tông Ngạn nhìn nhau cười.

5. Chương 5

Đêm đã khuya, rất an tĩnh nhưng là nội tâm dao động không thể trở lại bình yên như trước. Bùi Bội hai tay vịn vào lan can ngắm sao trên trời, muộn phiền thổ dài “Aiz !” Nhiều năm qua đã bình tĩnh như vậy, không ngờ anh ta lại đột ngột xuất hiện làm cho cô bất ngờ không kịp trở tay. Tiếng bước chân làm cho Bùi Bội theo bản năng quay đầu lại, nhìn thoáng qua đôi mắt lạnh lùng kia bỗng nhiên toàn thân cô cứng ngắc. “Nên đi thì đã đi rồi, muốn ngủ cũng đã ngủ rồi, hiện tại chỉ còn hai người chúng ta, có một số việc chúng ta nên bình tĩnh nói chuyện.” Cổ Việt Trì ám chỉ trong phòng chỉ còn lại anh và cô. “Mọi chuyện đều đã nói rõ, chúng ta còn có chuyện gì cần nói rõ nữa chứ?” Bùi Bội không nghĩ đến cô và anh ta còn có chuyện gì. “Có rất nhiều chuyện để nói.” Cổ Việt Trì đến bên cạnh cô, tựa mình vào lan can ngắm nhìn cô. Bùi Bội dùng sức lắc đầu “Một đêm kia là sai lầm, căn bản chúng ta không hề biết nhau...” Lập tức Cổ Việt Trì đứng thẳng người, môi cong lên lộ ra tươi cười, bộ dáng khiêm tốn, giọng nói nhẹ nhàng như gió. “Xin chào, tôi xin trân trọng tự giới thiệu bản thân mình. Tôi họ Cổ, tên gọi Việt Trì, là con thứ ba trong gia đình có cha, hai anh lớn và hai em trai.” Tự giới thiệu nề nếp rất có thú vị, làm cho Bùi Bội không nhìn được cười ha hả. “Tôi họ Bùi, tên một chữ Bội.” “Hiện tại chúng ta đã quen biết nhau.” Cổ Việt Trì ngả ngón cười phụ họa. Một chút tươi cười tà mị thấp sáng lên khuôn mặt tuần tú âm trầm, chỉ cần liếc anh ta một cái mà cô đã như bị nguyên rửa cứng đờ tại chỗ. Ngay giây phút bốn mắt giao nhau, cô kích động dời ánh mắt ra nơi khác, khiếp sợ che dấu cảm xúc khi nhìn thấy ánh mắt của anh. “Nhàm chán.” Anh cố gắng ngừng cười, toàn thân dựa vào lan can đối mặt với cô. “Mười năm qua, cho tới bây giờ em chưa từng nghĩ sẽ gặp anh sao?” Một suy nghĩ thoáng nảy lên trong đầu Bùi Bội. “Cho dù có từng nghĩ tới thì biển người mờ mịt biết tìm nơi đâu? Căn bản tôi không biết tên của anh, mà khách đến Las Vegas mỗi năm một nhiều, lại đến từ các quốc gia khác nhau, thử hỏi tôi muốn tìm như thế nào?” Cổ Việt Trì hơi trầm ngâm. “Em nói như vậy cũng đúng.” “Cho nên anh nói tìm tôi mười năm là tôi không tin.” Bùi Bội trào phúng cười khê. Cổ Việt Trì nhắm lại hai mắt hơi hơi động khỏe miệng. “Mặc kệ em tin hay không, nhưng

đúng là anh đã mò kim đáy bể mười năm.” “Không có khả năng, tôi và anh giống nhau, đều không biết tên của nhau...” “Nhưng anh nhớ kỹ hình dáng của em, bất kể anh đụng vào cái gì đều ghi nhớ trong đầu, nếu không như thế nào anh liếc mắt một cái liền nhận ra em?” Nụ cười nhạt trên môi anh có chút gì đó kỳ dị làm cho Bùi Bội nhất thời tâm hoảng ý loạn. “Không có khả năng, đêm đó trong phòng không có ánh sáng...” Cổ Việt Trì vươn tay phải. “Anh có một đôi mắt sắc bén, tất nhiên sẽ ghi nhớ những xúc cảm và cảm xúc bất kỳ.” Ánh mắt của anh dừng lại trên người cô, lướt qua khuôn mặt, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt đang do dự kia. Đôi mắt anh long lanh như một ánh sáng kỳ lạ, phẳng phất như nhắc nhở cô, đêm đó hai tay của anh như có ma lực đã chu du trên thân thể cô, khơi dậy dự vọng của cô để cho cô có hưng phấn cao nhất. Thoáng chốc hai răng mây đỏ xuất hiện trên mặt cô, làm cho cô xấu hổ muốn xuất hiện một cái động ngay bây giờ để cho cô chui vào trốn. “Lúc trước không nghĩ Sái Ảnh lại liều như vậy, bây giờ gặp hai người...” Cổ Việt Trì nhướn mi, hất cằm. Anh ta nghi ngờ Sái Ảnh giúp đỡ hai mẹ con cô giấu giếm? Bùi Bội ngả ngớn gợi môi. “Nếu tôi nói Sái Ảnh là người đàn ông của tôi...” “Không có khả năng, mà cũng không tin luôn.” Anh phủ quyết lời nói của cô. Bùi Bội kinh ngạc nhìn anh. “Vì sao không có khả năng? Vì sao anh lại không tin?” “Nếu cậu ta có thể làm một người chồng tốt, người ba ba tốt thì em đã sớm cùng cậu ta kết hôn.” Cổ Việt Trì nói rõ ràng đúng lý hợp tình vạch trần lời nói dối của cô. Lời nói dối không thực hiện được làm cho cô trợn trắng mắt. “Hiện tại đến lượt anh hỏi em.” Con người đen thâm thúy ánh lên chút nghi ngờ. “Hỏi cái gì?” Bùi Bội nhún nhún vai ý nói không sao. Dù sao mọi chuyện cũng đã rõ ràng hoàn toàn không có gì bí mật nữa. Cổ Việt Trì dựa sát vào cô, ngón tay nhẹ nhàng nắm cái cằm khéo léo. “Anh biết trước khi gặp anh em chưa từng có người đàn ông nào, vì sao đêm đó lại không phản kháng?” Chuyện mười năm trước như hiện rõ trước mắt Bùi Bội, làm cho hai má cô đỏ ửng. “Anh là hỏi chuyện này?” Đầu uốn éo tránh đi cái tay đang tác quái, rồi xoay người tránh đi ánh mắt cuồng ngạo có vài phần hứng thú. “Đêm đó, tôi vừa vào phòng anh liền kéo tôi lại gần, hôn tôi, lại cởi bỏ áo quần của tôi...” “Em có thể kêu ngừng hoặc đẩy anh ra.” Cổ Việt Trì thú vị nhìn bóng dáng đang thẹn thùng kia. Đột nhiên Bùi Bội tức giận quay đầu trừng anh. “Kêu ngừng? Miệng của anh kề sát miệng của tôi, hở ra ba giây đã dính lại, đừng nói đến việc đẩy anh ra.” Cô càng tức giận hơn, ngón tay chỉ chỉ vào ngực anh. “Anh không ngừng lại hình thể của anh có thể so với một con gấu chó lớn trong vườn bách thú, tôi có thể cử động được sao?” Gấu chó lớn trước mắt tự nhiên động đậy, chậm rãi, chậm rãi đi đến gần cô... Cô sợ tới mức vội vàng rút tay về, càng lui về sau, lui, lui, lui cho đến khi đụng vào lan can, nửa người trên của cô như treo ngoài lan can, hai mắt trợn to nhìn anh. “Anh, anh, anh...đừng tới đây.” Một cánh tay mạnh mẽ vòng qua ôm lấy eo của cô, con người đen thâm thúy hiện lên ý cười, ánh mắt chăm chú nhìn cô dần dần trở nên thân thiết, trong mắt có cảm xúc dao động rất nhỏ. Bùi Bội kinh hoảng hai tay chấn trên ngực anh. “Anh muốn làm cái gì?” Đột nhiên ngẩng đầu cùng đối mắt với ánh mắt của anh, làm cho cô không khỏi nhớ lại một đêm của mười năm trước...Đôi mắt lạnh như băng trở nên nhu hòa, trong mắt không hề có có cảm xúc ương ngạnh, dường như chính đôi mắt này đoạt đi hô hấp của cô. Anh giơ tay nhẹ nhàng vuốt hai má cô, khiến cho Bùi Bội chỉ có ngu ngơ nhìn anh. “Em vẫn xinh đẹp động lòng người giống như đêm đó.” Anh nhẹ nhàng nỉ non. Giọng nói khàn khàn của anh đã nói lên không được lời nói ôn nhu. Bùi Bội nói nhanh. “Kia, đêm đó...” Cô vĩnh viễn nhớ rõ đêm đó trong phòng tối đen, cơ hồ không thấy năm đầu ngón tay. Làm sao anh ta biết cô xinh đẹp động lòng người chứ? Tay vuốt ve má cô không tự giác chuyển qua sau gáy cô, nhẹ nhàng vén sợi tóc còn vương trên má cô, Bùi Bội chỉ cảm thấy da đầu tê dại, khiến cô ngừng thở, tim như muốn nhảy ra khỏi ngực. Cổ Việt Trì do dự một chút, sau đó áp sát thân thể gần cô. “Chúng ta hãy ôn lại chuyện tốt đẹp đêm đó...” Mùi ấm áp của anh nhẹ nhàng đặt lên môi của Bùi Bội, làm cho toàn thân cô nóng rực vô lực phản kháng. Tay kia của anh ôm chặt eo cô, kéo cô còn run run gần sát anh hơn. Cô cảm giác được lồng ngực cứng rắn hoàn mỹ của anh. Tay anh khẽ vuốt qua hai vai cô, chậm rãi xuống tấm lưng duyên dáng. Cô chỉ có thể bắt lực trước cái ôm của anh, mềm mại dựa vào anh. Cô cảm giác môi anh càng miết nhanh hơn. “Em còn chưa nói cho anh biết, em cùng Sái Ảnh...” Trong lòng còn khúc mắc thì anh còn thức trắng nhiều đêm dài. Bùi Bội giật mình thoát khỏi vòng ôm ôn nhu của anh. “Anh thực nghĩ Sái Ảnh là người đàn ông của tôi?” “Không, anh chỉ tò mò. Nếu như theo lời em nói, mười năm trước em gặt đầu đồng ý gả cho Sái Ảnh thì hiện tại em là Sái phu nhân” Anh không tin Sái Ảnh là người đàn ông của cô, nhưng là anh để ý quan hệ của cô và Sái Ảnh. “Lời nói này là của mười năm trước...” Bùi Bội dừng một chút, hai tay khoanh lại trước ngực. “Năm đó tôi không lấy được con mắt ác ma nên trưởng gia tộc hai nhà vui vẻ cho chúng tôi kết hôn.” Tim Cổ Việt Trì như thắt lại, thật dự cô thiếu chút nữa đã gả cho Sái Ảnh sao? “Trước hôn lễ hai ngày tôi phát hiện bản thân mình mang thai...” Nói đến tận đây thì một tầng sương mờ đã phủ lên đôi mắt xinh đẹp. “Bà nội tức giận, vì giữ thể diện nên hôn lễ bị hủy bỏ, đồng thời đem tôi trục xuất ra khỏi Bùi gia.” Bởi vì cô mang đứa con của anh mà bị đuổi

ra khỏi gia môn? Đột nhiên tim anh vặn vẹo đau đớn. “Bà nội của em lại không nghĩ đến tình cảm sao?” Bùi Bội rưng rưng cười khổ. “Mặc dù nhà của tôi không phải là danh môn, nhưng ở giới thần trộm cũng có danh hiệu nho nhỏ. Sái Ảnh đồng tình với hoàn cảnh của tôi nên không trở thành vợ chồng thì thành bạn bè.” Lại là một chút đau đớn nên cô lại cười khổ. “Sau khi Tông Ngạn được sinh ra, vì muốn cho Tông Ngạn một hoàn cảnh trưởng thành đầy đủ nên tôi và Sái Ảnh hợp tác cùng nhau trộm bảo vật, bắt quá chỉ mình anh ta ra mặt bàn việc.” Một sự đau đớn chạm đến tim của anh, làm cho Cổ Việt Trì hơi rung động một chút, không ngờ cô lại có một đoạn chưa xốt như vậy. Anh mờ mịt nhìn cô. “Sao lúc trước em không phá bỏ cái thai đi? Nhất là của một người đàn ông xa lạ đoạt đi trinh tiết, hơn nữa còn làm cho em có thai, em không hận anh sao?” Bùi Bội cố nén lệ mỉm cười. “Tôi thật may mắn vì không phá bỏ cái thai, đứa nhỏ vô tội nên tôi không có lý do gì lấy đi sinh mệnh của nó.” Cảm xúc Cổ Việt Trì kích động nên vươn tay ôm lấy cô. “Cảm ơn em đã nhân từ, đã cho anh có Tông Ngạn.” Bùi Bội một nửa thanh tỉnh, một nửa hoảng hốt khi nghe giọng nói nghẹn ngào của anh ta, là anh ta đang khóc sao? “Tông Ngạn cũng là con của tôi.” Cô nhắc lại lần nữa. Cổ Việt Trì buông cô ra, không dấu vết lau đi khóe mắt ướt ướt. “Tông Ngạn là con em, nhưng em cũng thừa nhận Tông Ngạn là con anh” Khứ! Không cần lại vì Tông Ngạn mà nổi lên tranh chấp. Bùi Bội không phủ nhận nhún nhún vai. “Tôi thủy chung không phủ nhận anh là ba ba của nó, hiện tại vấn đề là...anh chắc chắn muốn tiến vào cuộc sống của tôi và Tông Ngạn sao? Mười năm qua không có anh, tôi và Tông Ngạn vẫn sống rất vui vẻ.” Lại muốn đuổi anh đi sao? Cổ Việt Trì khôi phục lại bộ dáng mãnh liệt lúc đầu. “Chính vì mười năm qua anh không nhìn thấy con trưởng thành nên những ngày sau này anh muốn sống với nó.” “Cái gì?” Đây là ý tứ gì? “Anh muốn chăm sóc nó khi nó đến thời kỳ trưởng thành cho đến khi nó cưới vợ sinh con.” Cổ Việt Trì nói rõ ràng chắc chắn đánh gãy ý định đuổi anh đi trong đầu cô. “Cái gì? Cái gì?” Bùi Bội kinh ngạc hét lên. “Em không cần phải kinh ngạc như vậy, đừng quên, con của chúng ta đồng ý cho anh ở lại.” Anh tới gần mặt cô, cố ý hạ giọng làm cho hơi thở ấm áp phất qua da thịt của cô. Lại lấy đứa con để ép cô! “Tôi chịu đủ...” Bùi Bội không nhịn được nữa hướng anh hét lên. Bỗng nhiên tay anh nắm lấy bả vai của cô, tay kia thì ôm eo của cô, bắt buộc cô phải ngẩng đầu nhìn anh. “Anh muốn không chỉ có Tông Ngạn mà còn muốn cả em.” Đôi mắt đen rực lửa kia không khỏi làm cho người ta sợ hãi. Chẳng lẽ anh ta nói thật? Bùi Bội không tin cười khổ. “Không, không phải như vậy, tuyệt đối không...” Cô còn chưa kịp hiểu rõ sự việc như thế nào thì đã bị anh ôm chặt, kéo cô vào trong lòng, trong phút chốc cô cảm giác được hơi thở của anh tỏa ra nhiệt độ ấm nóng hơn bình thường, còn chính anh bắt buộc môi cô hôn anh. Nụ hôn thô bạo của anh chà đạp môi cô, đây là một nụ hôn uy hiếp. Cổ Việt Trì lén lút luồn tay vào áo của cô, bàn tay to sờ soạng ôm trọn bộ ngực non mềm. Giây phút này cả người Bùi Bội đông cứng lại, kinh ngạc thở dốc, trong cơ thể có một dòng nước chảy len lõi gây cảm giác hưng phấn khác thường, dường như muốn thiêu đốt cả người cô. Môi anh gât gao che lại môi cô khiến cho cô không thở nổi, mà vật cứng rắn của anh lại áp sát đường cong thân thể cô, tuy cường tráng mà ấm áp. Cô cảm thấy thân thể của mình như tan chảy ra, xụi lơ ở trong lòng anh, lý trí đã phản bội cô, khiến cô mơ hồ hé miệng hoan nghênh anh tiến vào. Cổ Việt Trì cúi đầu nhìn cô chăm chú, khuôn mặt cách cô chỉ có mấy tấc, cũng nở một nụ cười quỷ dị. “Anh sẽ không tái diễn chuyện như mười năm trước.” “Đây là ý tứ gì?” Bùi Bội mờ mịt trừng mắt nhìn anh, phỏng đoán trong lời nói của anh chứa hàm ý. Anh đưa tay ôm lấy khuôn mặt của cô. “Anh vĩnh viễn nhớ rõ một đêm kia, nhưng là anh không hy vọng ngày hôm sau tỉnh dậy người bên cạnh biến mất không thấy bóng dáng.” Anh chuyên chú nhìn cô. “Đa tạ ông trời phù hộ, anh chẳng những tìm được em mà còn có con. Bùi Bội, anh sẽ cho em một danh phận chính thức.” Cổ Việt Trì buông cô ra, cách xa cô, cũng lạnh lùng cười với cô. Ý đồ của anh đã rất rõ ràng. Nhất thời Bùi Bội bình tĩnh đại ngộ, liền hung hăng liếc anh một cái. “Tôi và Tông Ngạn không cần danh phận.” Cổ Việt Trì cúi đầu cười nhẹ. “Mặc kệ em có cần hay không, anh tuyệt đối sẽ không để em bỏ trốn. Về phần Tông Ngạn, anh nghĩ nó sẽ ở đây, từ nay về sau nó có thể ở trường học đối mặt với bạn bè ở trường.” Nói xong anh xoay người rời đi. Toàn thân Bùi Bội run run nhìn bóng dáng Cổ Việt Trì rồi hét lên. “Không, nhất định Tông Ngạn cũng không cần.” Cô nán lòng ngả xụi lơ xuống nền nhà. Anh ta nói đúng như vậy, Tông Ngạn có ba ba, nó sẽ thần nhiên đi đến trường học đối mặt với bạn bè ở trường. Về phần cô...Không thể phủ nhận, anh là người đàn ông duy nhất chạm đến nội tâm sâu nhất của cô, khóe miệng cô vẫn đang run run, toàn thân khô nóng như bị lửa lớn thiêu đốt, máu chảy rần rần sục sôi trong người. “Ai, trời ạ!” Kế tiếp mỗi ngày phải đối mặt với anh ta thì cô đối phó thế nào đây? Bùi Bội vạn phần uest oải cùng phần uất, một quyền mạnh mẽ đâm vào tường trút giận. “Đáng giận!” Sự thật như thế này sao! Trong nhà xuất hiện thêm một người đàn ông, làm cho buổi tối Bùi Bội không thể ngủ ngon được, tỉnh thoảng trong đầu xuất hiện hai giọng nói trái ngược nhau. – Dù sao thì cô đã quen cô đơn một mình rồi nên đuổi anh ta đi đi. – Cô là phụ nữ, gần đây thỉnh thoảng hành kiểu phụ nữ mong muốn có một bờ vai rắn chắc để dựa vào, nên

giữ anh ta ở lại. – Đuổi anh ta đi, giữ anh ta lại, đuổi anh ta đi, giữ anh ta lại... Đừng âm ỹ nữa! Cô muốn nổi điên rồi đây! Trải qua một đêm tra tấn khiến cho thể xác và tinh thần Bùi Bội xuống dốc trầm trọng, cầm áo khoác mặc vào, cô mơ mơ màng màng mở cửa lết thân ra khỏi phòng. “Phải không? Một lần đi trộm bảo vật lại kích thích như vậy?” “Đâu chỉ kích thích, có một lần mẹ còn ngã xuống một thung lũng, may mà mẹ phúc lớn mạng lớn, hơn nữa có con là phúc tinh phù hộ, mới làm cho chuyện to thành chuyện nhỏ, hóa giải mọi kiếp nạn.” Bùi Tông Ngạn nói đến vắng cả nước miếng, hơn nữa còn hoa tay múa chân biểu đạt, làm cho Cổ Việt Trì không khỏi bật cười. Bùi Bội cũng người ngây ngốc đứng ở hành lang. Đây là chuyện gì xảy ra? Hai người ngồi xếp bằng dưới nền nhà, giống như bạn bè ngồi nói chuyện, hay đây là tình nghĩa cha con? Trong lúc vô tình Bùi Tông Ngạn thoáng nhìn thấy mẹ mình đang đứng ngây ngốc ở hành lang, liền ngửa đầu nhếch miệng cười. “Mẹ tiểu thư Bùi Bội, mẹ đến đây.” Cổ Việt Trì tự nhiên cũng mỉm cười với cô. “Sớm.” “Còn sớm? Ba ba, ba ba cũng không tránh được trọn mắt nói dối đi?” Bùi Tông Ngạn hướng ba ba làm một cái mặt quỷ, rồi quay đầu nhìn mẹ. “Đi? Gấu mèo xuất hiện ở nhà của ta.” Cổ Việt Trì còn chêm thêm một câu. “Em hóa trang rồi ngủ à?” Một người châm chọc một câu làm cho Bùi Bội tức giận khi ngủ giẫy không có chỗ bộc phát giờ không khỏi buồn bực nghiêng răng nghiêng lợi. “Hai người nói đủ chưa? Một người nói tôi là gấu mèo, một người nói tôi hóa trang rồi ngủ, sao hai người không nói rõ ra ta là quái vật ngoài vũ trụ đi?” Bùi Tông Ngạn cùng Cổ Việt Trì nhìn nhau cười, đồng thời quay đầu nhìn cô, không hện mà cùng nói ra. “Đang có ý này!” Lời nói ra giống nhau như vậy, khiến Cổ Việt Trì và Bùi Tông Ngạn cảm thấy kinh ngạc, thậm chí vui mừng đập tay nhau hoan hô. “Nha!” Nhìn hai người có một chút tâm ăn ý như vậy, làm cho nội tâm Bùi Bội tức giận xoay người, dùng sức bước thật nhanh vèo một cái vào phòng, liền phịch một tiếng đóng sập cửa phòng. Bùi Tông Ngạn nhìn ba ba nói nhỏ, thật cẩn thận nhắc nhở, cố ý tạo cơ hội. “Mẹ đang tức giận, ba ba đi vào an ủi mẹ đi.” Đương nhiên Cổ Việt Trì nhìn ra được Bùi Bội đang tức giận. “Chỉ sợ mẹ nhìn thấy ba ba thì lửa giận lại bốc cao hơn thôi.” “Sẽ không, con biết rõ ràng là mẹ có cá tính, nếu mẹ không có ý tứ với ba ba thì không có khả năng cho ba ba ở lại đây đâu. Chú Sái quen biết mẹ nhiều năm như vậy mà mẹ cũng không chuẩn cho chú ấy ngủ lại mà.” Bùi Tông Ngạn bình tĩnh như người lớn phân tích tâm tư của mẹ hắn. “Thật vậy chẳng? Bùi Bội đối với ba ba...” Cổ Việt Trì nhú mi hoài nghi, nhưng trong lòng lại mừng như điên. “Là thật. Có một đêm chú Sái uống rượu say muốn mượn phòng ngủ lại một đêm, nhưng mẹ không đồng ý, cũng không chút khách khí quăng chú ấy ra ngoài cửa nữa mà.” Bùi Tông Ngạn nói đến chuyện lạ. Cổ Việt Trì mỉm cười, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con. “Cảm ơn con, hiện tại ba ba phải đi an ủi mẹ của con, bà xã của ba ba.” Bùi Tông Ngạn không nề mặt liền lạnh lùng mĩa mai. “Mẹ là mẹ của con, về phần làm bà xã của ba ba thì còn cần phải thêm sức lực.” Cổ Việt Trì vừa buồn cười vừa bực mình liếc con một cái. “Đa tạ đã nhắc nhở, tôi sẽ thêm sức lực.” Anh vội vàng nhảy dựng lên. “Hiện tại ba ba phải đi tìm bà xã.” Bùi Tông Ngạn giơ tay lên giữa không trung dùng sức kéo xuống một cái, cười cười. “Ba ba cố lên!” Cổ Việt Trì cũng lặp lại động tác giống con. “Cố lên!” Có con cổ vũ nên Cổ Việt Trì vô cùng tự tin đi tới phòng Bùi Bội.

6. Chương 6

Bùi Bội nuốt không trôi cục tức này, mới một ngày mà thôi, mà con cùng Cổ Việt Trì chuyện trò lại hợp nhau như vậy, hoàn toàn coi thường tồn tại của cô. Cô trở lại phòng ngồi trước bàn trang điểm, nhìn không được nói thầm oán giận. “Có ba ba sẽ quên mất mẹ.” Cô ngẩng đầu lên, đột nhiên lộ ra một khuôn mặt làm cho người ta hoảng sợ, cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn dung nhan của mình phản chiếu trong gương. Chẳng qua mới một đêm không ngủ tốt mà thôi, mắt trở nên thâm đen, con so sánh cô với gấu mèo là tốt lắm rồi, ít nhất đôi mắt đen của gấu mèo vô cùng đáng yêu. Mà cô có được như vậy đâu, mắt của cô giống như được bút màu tô đen lên thôi. Bỗng nhiên, cửa phòng chuyển động làm kinh động đến cô. Lập tức cô quay đầu nhìn về cửa phòng. “Ai?” “Là anh.” Cửa bị đẩy ra, xuất hiện một thân hình cao lớn. Bỗng dưng toàn thân Bùi Bội cứng ngắc. “Đi ra ngoài đi đừng làm phiền tôi.” Anh dừng lại nở một nụ cười sáng lạn, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi đến sau lưng cô rồi đặt tay lên hai vai cô. “Có muốn ăn chút gì không?” “Không cần, tôi không muốn ăn gì hết.” Bùi Bội vặn vẹo bả vai muốn hất tay anh ra nhưng vô ích. Cổ Việt Trì lắc đầu nói mĩa mai. “Muốn tuyệt thực để kháng nghị sao? Tiểu ngu ngốc của anh đừng ngu ngốc như vậy, bất kể em dung thủ đoạn gì cũng không thể đuổi anh đi khỏi nhà này.” Nhà? Đây là nhà của

cô, không phải của anh ta Đột nhiên Bùi Bội nhảy dựng lên, đồng thời hất luôn cái tay trên vai cô. “Nơi đây không phải là nhà của anh.” Anh im lặng, ánh mắt cô xem xét khuôn mặt của anh, vẻ mặt anh ta hiện rõ ràng rất thú vị, làm cho Bùi Bội hiểu ra là anh ta đang cố chọc giận cô. Lúc anh ta chưa xuất hiện, tuy tính tình của cô không trầm ổn cho lắm nhưng ít ra cũng không chế được cảm xúc. Bùi Bội vội vàng thu lại cảm xúc không khống chế được của mình. “Mời anh đi ra khỏi phòng của tôi, hiện tại tôi muốn ở một mình.” Anh làm bộ như không nghe thấy, cũng không liếc mắt nhìn cô một cái, liền tự mình đi đến tủ quần áo của cô. Bùi Bội nhìn anh ta đưa tay vào tủ quần áo, chỉ chốc lát sau, tay anh cầm một ít quần áo sau đó đặt ở trên giường—áo sơ mi, quần dài, nội y. Bùi Bội trợn mắt lên, cảm thấy mặt mình sắp nóng lên. “Anh làm cái gì vậy?” Cổ Việt Trì xoay người nhìn cô, nhướn một mi lên. “Anh hẹn Sái Ảnh đến nhà chơi chẳng lẽ em định mang áo ngủ gặp khách sao?” Trong lúc nhất thời Bùi Bội còn đang mơ hồ. “Anh hẹn Sái Ảnh?” “Trao đổi một số chuyện liên quan đến miếu nữ thần.” Anh nhún nhún vai, mỉm cười thực tự nhiên. “Bàn chuyện ở nhà của tôi?” Nháy mắt cô tức giận hét lên. Cổ Việt Trì như không nhìn thấy cô đang tức giận, kéo cô ngồi xuống bàn trang điểm. “Hiện tại anh ở đây, không bàn chuyện ở đây thì bàn ở đâu chứ? Dù sao thì còn cần em có nhiều kinh nghiệm chỉ đạo giúp anh nữa.” Cô khiêu khích nhìn anh. “Tôi không có khả năng cung cấp ý kiến gì cả.” “Không quan trọng, em không cung cấp ý kiến cũng không sao, chỉ cần em đừng mang áo ngủ tiếp khách là được.” Anh vẫn tươi cười hoàn mỹ với cô. Cô cúi đầu nhìn áo ngủ rộng thùng thình trên người mình, đúng lý hợp tình ngẩng đầu lên. “Vì sao tôi mang áo ngủ lại không thể gặp khách Dù sao Sái Ảnh cũng không phải là người xa lạ, tôi và Sái Ảnh là anh em, tôi tin Sái Ảnh sẽ không có ý kiến khi tôi mang áo ngủ gặp anh ta.” “Đương nhiên cậu ta sẽ không để ý, nếu hôm nay em là một phụ nữ bình thường thì anh cũng không để ý, nhưng anh đã xem em như vợ của anh nên anh không thể không để ý.” Cổ Việt Trì mang ý cười nhìn thẳng cô. Cô bị chọc giận nên cực lực đánh trả. “Tôi không phải là vợ của anh, đời này cũng không có khả năng trở thành vợ của anh, anh đừng có vọng tưởng!” “Ai...” Anh lắc đầu thở dài. “Thật sự là một người phụ nữ quật cường.” Bất ngờ hai tay anh ôm lấy cô, còn cô giống như búp bê bị ôm vào lòng, ánh mắt của anh chậm rãi đảo qua mặt cô, ánh mắt nóng như lửa, nhìn đến đâu thì nơi đấy bốc cháy. Toàn thân Bùi Bội khốn đốn khô nóng. “Anh không muốn nhìn bà xã của mình không mặc nội y gặp khách.” Thì ra anh ta nhìn thấy cô không mặc nội y. Mặt của cô đột nhiên nóng lên. “Được rồi, buông tôi ra, tôi muốn thay quần áo.” Cổ Việt Trì lưu luyến cúi xuống hôn môi cô mới buông cô ra. “Thay đồ nhanh đi, Sái Ảnh đến bây giờ đó.” Anh quay đầu đi đến cửa phòng, tay nhẹ nhàng vịn nắm cửa, tiếp theo nở nụ cười thanh thúy, tuy rằng rất nhẹ nhưng không tránh được lỗ tai của Bùi Bội. Bùi Bội ngẩng ngốc nhìn cửa phòng chậm rãi khép lại, đột nhiên trong lòng cô có cảm xúc là lạ, nhớ đến vòng ôm của anh, nhớ đến khi cô dựa vào tấm lưng cường tráng ấm áp của anh. Kỳ thật cô để tay lên ngực tự hỏi, mười năm qua, cô vẫn không tưởng nhớ đến anh ta sao? Lúc ấy cô không biết anh, nhưng anh ta là người đàn ông duy nhất của đời cô. Khi cô rời đi ngoài trời đã có chút ánh sáng nên cô nhìn thấy khuôn mặt của anh, đập vào mắt là khuôn mặt rất tuấn mỹ, rồi giây sau không tự giác mà yêu anh, nhưng ngại gia cảnh đặc biệt của cô nên cô không dám vọng tưởng, chỉ biết buồn bã lẳng lặng rời đi. Sau đó cô phát hiện mình mang thai, là con của anh, tin vui này bù lại sự nhớ thương của cô đối với anh. Mười năm sau vô tình gặp lại nhau, cô cũng không tự giác dựng lên bức tường ngăn cản anh, không phải cô cố ý mà đó chỉ là hành vi phản xạ theo bản năng. Cô rất vui khi thấy anh xuất hiện, nhưng lại rất lo lắng anh mang bảo bối của cô đi.

7. Chương 7

Hai người lớn, một trẻ nhỏ cùng nhau ngồi vây quanh bàn trà ở phòng khách, tập trung tinh thần thảo luận công việc, bỗng nhiên Bùi Bội xuất hiện làm kinh động đến ba người ngồi ở phòng khách, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn cô. “Hi, mẹ tiểu thư Bùi Bội.” Giọng nói Bùi Tông Ngạn lạnh lạnh kêu lên. Sái Ảnh thì mỉm cười. “Sớm.” Còn Cổ Việt Trì không nói chỉ cười nhẹ một cái, trong mắt ngoài tán thưởng còn có một tia tình ý dạt dào. Bùi Bội hít một hơi thật sâu. “Mọi người cứ làm việc đi, tôi không quấy rầy.” Cô xoay người cố ý né tránh, đột nhiên một bàn tay to giữ chặt cô, chặn lại ý đồ của cô. Anh nhìn cô căng thẳng. “Mặc dù không muốn cho ý kiến gì nhưng anh vẫn hy vọng em gia nhập với bọn anh, nghe một chút kế hoạch của bọn anh.” “Đúng vậy, mẹ có kinh nghiệm phong phú về bảo vật như vậy, con tin mẹ có thể cho chúng ta một chút ý kiến đáng giá.” Bùi Tông Ngạn đứng bên cạnh hỗ trợ ba ba một tay. Đúng là đưa

con gian manh, tưởng cô mắc câu chắc? “Tôi rất ngu xuẩn nên không có ý kiến gì hay ho.” Bùi Bội kiên quyết không làm. Cổ Việt Trì biết cô đang cố ý chọc giận anh, liền mím miệng mỉm cười vô hại. “Cho dù không có ý kiến gì, nhưng anh vẫn hy vọng em có thể ngồi xuống nghe một chút, dù sao đi nữa thì Tông Ngạn cũng quyết định theo anh đi tìm bảo vật.” Cái gì? Bùi Bội giật mình mở mắt to trừng con. “Thật vậy chẳng?” Bùi Tông Ngạn không chút dấu giếm gât đầu. “Con cảm thấy chuyến đi này là một thám hiểm thú vị.” “Thú vị?” Bùi Bội không cho là đúng hừ lạnh một tiếng, lập tức cúi đầu lý luận với con. “Lúc trước không phải con nói Liêu Ninh là địa phương chim không sinh sản nổi hay sao, bây giờ làm sao vậy, chỉ chớp mắt một cái Liêu Ninh đã biến thành một địa phương xinh đẹp rồi sao?” “Mẹ à, mẹ đừng hiểu lầm ý của con, con nói chuyến đi này thám hiểm sẽ rất thú vị, cũng chưa nói địa phương đó đẹp không tả xiết.” Lập tức Bùi Tông Ngạn sửa lời của mẹ nó. Con lập tức phản bác làm cho Bùi Bội tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. “Tùy con, dù sao mẹ cũng không có hứng thú!” Bùi Tông Ngạn vận dụng chiến thuật tâm lý đánh trả lại. “Thật sự là mẹ một chút hứng thú đều không có sao? Đây chính là cơ hội thấy miếu thần một ngàn năm nha, không phải mẹ vẫn muốn đi tìm miếu thần sao? Hiện tại...” Tiểu quỷ đáng giận! Biết rõ cô rất khát khao miếu nữ thần, lại dám lấy kế sách này ra đối phó với cô. “Mẹ không có hứng thú, mẹ khinh thường cái miếu nữ thần gì đó.” Bùi Bội dối lòng nói. Lặng lẽ xem hai mẹ con đối đáp, làm cho Cổ Việt Trì cảm thấy buồn cười, bây giờ thì anh đã rõ, anh không chỉ có một đứa con quá thông minh, mà còn có một người phụ nữ ăn giấm chua hơn mức bình thường. Cổ Việt Trì đứng giậy đến bên cạnh Bùi Bội, mỉm cười nhìn kiều nhan đang hờn dỗi với con. “Người lớn phải có đại lượng, không nhất thiết phải hờn dỗi với một đứa trẻ.” Bùi Bội ngẩng đầu trừng liếc Cổ Việt Trì một cái. “Đều là tại anh.” “Được, được, đều là anh không tốt.” Cổ Việt Trì hết sức ôn nhu dỗ dành cô gái nhỏ Bùi Bội đang buồn bực. Giọng nói dỗ dành ôn nhu của anh trong nháy mắt làm cho tức giận của cô vơi đi phân nửa, chu cái miệng nhỏ nhắn nói. “Anh vốn đã không tốt rồi.” Cổ Việt Trì nhìn kỹ bộ dáng hờn dỗi của cô, làm trong lòng anh thấy yêu cô hơn. Ánh mắt lợi hại chuyển động thâm tình, tay ôm lấy bả vai của cô. “Tất cả đều là anh không tốt, hiện tại mọi người đều ở đây thảo luận về miếu nữ thần, em ngồi xuống nghe một chút đi.” Bùi Bội sớm đã kiểm chế không được, lòng đã tràn ngập hiểu kỳ, chính là sợ lòng tự trọng của mình bị chà đạp. Nếu anh ta đã khẳng khái mời cô như vậy thì sao cô lại không biết thời biết thế cấp cho anh ta một chút mặt mũi chứ? “Tôi có thể ngồi nghe nhưng tôi tuyệt đối không tham dự vào.” Cô thanh minh trước. “Được, em chỉ ngồi nghe, không miễn cưỡng em tham dự vào.” Cổ Việt Trì lấy lòng cô, nghe theo ý của cô. “Àn.” Bùi Bội vui vẻ mỉm cười, lập tức tìm ngồi xuống bên cạnh con. “Mọi người nói đến chỗ nào rồi.” Bùi Tông Ngạn cùng Sái Ảnh trao đổi ánh mắt bốn cợt. Cổ Việt Trì thì âm thầm cười trộm, thấy cô và con tranh chấp thì anh đã biết cô rất có hứng thú với miếu nữ thần này, anh chỉ là cấp cho cô một bậc thang đi xuống mà thôi.

oOo

“Không, em cảm thấy miếu nữ thần là một quần thể kết cấu tạo nên, nói cách khác phải qua rất nhiều miếu nhỏ rồi mới đến miếu nữ thần.” Bùi Bội chậm rãi nói. “Em xác định?” Sái Ảnh biết cô từng tham quan qua miếu nữ thần, cũng biết cô đã từng xâm nhập điều tra. “Cháu đồng ý với cái nhìn của mẹ.” Vì giữ tín với Sái Ảnh và ba ba nên Bùi Tông Ngạn không chút do dự đồng ý với mẹ. “Là như thế nào?” Cổ Việt Trì từng bước tìm hiểu. “Căn cứ vào cư dân ở địa phương, trong phạm vi năm dặm chỉ có đất trống không có một ngọn cỏ, lại phát hiện rất nhiều tảng đá hình thù kỳ quái, em ném thử tảng đá ở vùng đất đó thì tìm ra được một chút manh mối, nhưng cuối cùng vẫn là tay không. Nhưng rồi em có phát hiện thêm một chuyện, nếu nó chính là một tòa miếu thì quá lớn, với trình độ của văn minh năm ngàn năm trước mà nói thì không thể làm được.” Bùi Bội nói ra tình hình thăm dò được. “Ngô.” Cổ Việt Trì trầm tĩnh suy nghĩ sâu xa. Sái Ảnh kinh ngạc khi thấy Cổ Việt Trì trầm mặc. “Việt Trì, y như anh đoán sao, tin tức bên kia là chính xác sao?” Một nụ cười làm dịu đi vẻ kiên định trên khuôn mặt Cổ Việt Trì. “Tôi tin tưởng bên kia cung cấp tin tức là chính xác.” “Khẳng định như vậy?” Sái Ảnh bị giọng nói chắc chắn của anh dọa cho khiếp sợ. Cổ Việt Trì mân môi thành một đường, trầm tĩnh phân tích. “Tôi có thể khẳng định, đối phương cũng là một nhà thám hiểm tìm kiếm bảo vật, sở dĩ đối phương có thể trong thời gian ngắn nhất báo kết quả kiểm chứng miếu nữ thần, nguyên nhân là miếu nữ thần rất to lớn, nên hẳn không đủ tài chính để đào bới, đành phải nhịn đau đem bỏ thứ mình thích truyền tin tức ra ngoài.” “Tại sao anh lại khẳng định như vậy?” Sái Ảnh tâm còn nghi vấn. Bùi Bội gập về mặt ngày thơ của Sái Ảnh khiến cô nhin không được che miệng mà cười. Bùi Tông Ngạn cũng ca than một tiếng. “Chú Sái, ngay cả người mẹ mơ hồ của cháu cũng tìm thấy miếu nữ thần hướng chỉ là đối phương, cho nên cháu rất đồng ý với lời giải thích của ba ba.” Một lời nói làm bừng tỉnh người trong mộng, Sái Ảnh giật mình hiểu ra rồi cười ha hả. “Quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử.” Lời này chọc giận đến Bùi Bội. “Cái gì hổ phụ vô khuyển tử, phải nói hổ mẫu vô khuyển tử.”

“Hồ mẫu vô khuyến tử, có câu thành ngữ này sao?” Sái Ảnh sững sờ nhìn Bùi Bội. Bùi Bội đúng lý hợp tình nói. “Trước kia không có, hiện tại có.” Sái Ảnh và Bùi Bội nói qua nói lại, riêng hai cha con Cổ Việt Trì thì ngồi cười. Thảo luận cả một buổi sáng, đối với miếu nữ thần biến mất một ngàn năm thì mọi người vẫn có chút chờ mong. Cổ Việt Trì gõ từng nhịp xuống mặt bàn, mím miệng tự hỏi. “Vị trí của miếu nữ thần, mọi người có ý kiến...” Anh ngưng ánh mắt nhìn Sái Ảnh rất chăm chú. “Cậu muốn ở lại Đài Loan hay là đi theo tôi?” Sái Ảnh cười cười, không chút suy tư trả lời. “Em nghĩ sẽ đi theo anh, em muốn thấy miếu nữ thần xuất hiện từng giây một ấy chứ.” Tiếp theo, tầm mắt Cổ Việt Trì lướt nhanh qua Bùi Bội rồi dừng lại ở trên mặt con. “Con, con muốn thế nào?” “Con?” Bùi Tông Ngạn khó nén hưng phấn cười ha hả. “Đương nhiên không có lý do gì không cho con đi, hiện tại con hận không thể chấp cánh bay ngay đến Ngưu Hà Lương luôn ấy.” Bùi Bội kinh ngạc trừng con, cứ nhiên bắt đầu nịnh bợ ba ba! “Uy, nhóc con xấu xa, không phải lúc trước con nói nơi đó chim gà đều không sinh sản được hay sao, làm sao lúc này lại sảng khoái đồng ý như vậy?” “Cái này là nhất thời, nhất thời, không thể so sánh được.” Bùi Tông Ngạn thông dong trả lời. “Tối đây.” Bùi Bội đánh một cái lên đầu con không chút lưu tình. Bùi Tông Ngạn vô duyên vô cớ bị trúng một chưởng nên sờ sờ đầu chu miệng lên. “Quân tử động khẩu không động thủ.” “Mẹ không phải quân tử, mẹ là nữ tử.” Liền bắt lỗi trong lời nói của con. Nhìn hai mẹ con kỳ lạ đối đáp, khiến Cổ Việt Trì không khỏi lắc đầu. “Bùi Bội, ý em thế nào? Có nguyện ý cùng đi với bọn anh không?” Rốt cuộc cũng hỏi cô! Ngay từ đầu hỏi Sái Ảnh, kế tiếp hỏi con, cuối cùng mới hỏi cô, anh ta đem cô xếp vị trí thứ ba sao? “Tôi không đi!” Bùi Bội khinh thường đứng dậy, chuẩn bị bước chân rời đi. “Em không muốn đi thật sao? Miếu nữ thần không hấp dẫn được lòng hiếu kỳ của em?” Giọng nói Cổ Việt Trì trầm thấp vang lên. Vì sao lại không hấp dẫn được lòng hiếu kỳ của cô được chứ? Năm đó nếu không bị sắc thái thần bí của miếu nữ thần hấp dẫn thì làm gì có chuyện cô có thể đến một nơi xa xôi chim không sinh sản nổi mà tìm kiếm chứ? Vấn đề là mặt mũi! Hai tay Bùi Bội chậm rãi nắm chặt, cắn cắn môi, âm thanh cảm giận bất bình phát ra từ kẽ răng. “Không đi chính là không đi!” Cô nổi giận ùng ùng bước đi thật nhanh rời đi. Người có mù cũng nhìn ra được kỳ thật so với bất kỳ ai cô là người muốn đi nhất, chẳng qua cô làm quá lên thôi. “Lại buồn bực.” Cổ Việt Trì cười lạnh yếu ớt. Sái Ảnh và Bùi Tông Ngạn đều trưng ra vẻ mặt không giám chọc giận thêm. Cổ Việt Trì hít một hơi thật sâu, lười nhác từ ghế đứng lên. “Vẫn là tôi đi đã thông cô ấy.” “Tùy anh.” Sái Ảnh nhún nhún vai ý nói không còn cách nào khác. “Xin cứ tự nhiên.” Bùi Tông Ngạn làm ra tư thế mời đi rất kỳ quái. Cổ Việt Trì mím miệng buồn cười, rồi ngẩng đầu bước đến phòng Bùi Bội.

oOo

Cổ Việt Trì đứng ở trước cửa phòng, tay cầm nắm cửa chuẩn bị mở ra, bất ngờ trong phòng lại truyền ra tiếng la tức giận. “Cái gì chứ! Cứ nhiên đem tôi xếp thứ ba, hừ!” Nhất thời tay Cổ Việt Trì đặt ở nắm cửa liền rút về, đứng ở cạnh cửa nghe lên một chút đã. Cô ấy buồn bực vì xếp thứ ba sao? Ngẫm lại tình hình vừa rồi, anh hỏi Sái Ảnh trước, tiếp theo là con, rồi mới đến cô ấy nha...A, thì ra cô ấy vì thứ tự mà tức giận. Cảm xúc của cô ấy so với cô bé không khác là mấy, bất quá lại có thể chạm đến tâm của anh. Anh giơ tay lên gõ nhẹ cửa phòng. “Ai a?” Bùi Bội tức giận la hét. “Là anh, em mở cửa cho anh đi.” Không hề cảnh giác, trên cửa vang lên tiếng của đồ vật bị ném, làm cho Cổ Việt Trì chấn kinh nhảy xa khỏi cánh cửa. “Cút ngay!” Cô quát to một tiếng. Cổ Việt Trì lắc đầu cười khê. “Đừng tức giận, nhanh mở cửa cho anh vào đi.” Giọng nói ôn hoà vẫn không buông tha khi cô cự tuyệt như thế. “Cho anh vào ư? Mơ tưởng.” Cô sẽ không mở. “Em cho là tấm gỗ mỏng manh này có thể ngăn được anh sao?” Cổ Việt Trì không đề cao giọng nói, vẫn là ôn nhu uy hiếp. “Tôi cũng không tin anh có thể phá được nó.” Bùi Bội ương ngạnh khiêu khích. Phan! Nháy mắt một tiếng động vang trời, cửa phòng bị một lực mạnh đá văng lên tường, biến thành mảnh nhỏ nằm trên nền nhà. Nhìn người đàn ông đứng thẳng thắn ngoài cửa, khiến cô hoàn toàn há hốc mồm ngây người. “Anh đem cửa phòng tôi...” “Anh đã nói qua, tấm gỗ mỏng manh này không ngăn được anh.” “Cho dù tôi không tin thì anh cũng không được phá cửa phòng của tôi.” Bùi Bội hét lên, che dấu sợ hãi trong lòng. Nhìn anh ta tới gần chính mình, Bùi Bội nhát gan chỉ có thể lui từng bước. “Anh cách xa tôi ra một chút.” Cổ Việt Trì khoanh hai tay trước ngực nhìn cô đang sợ hãi nhưng lại không cam lòng yếu thế. “Rõ ràng em muốn theo mọi người đi...” “Không, anh lầm rồi, tôi không muốn đi theo mấy người.” “Phải không?” Cổ Việt Trì nghiêng ngẫm nhìn cô. “Đúng.” Bùi Bội hét lên, thiếu chút nữa phá hư cổ họng của mình. “Đừng lừa gạt chính mình.” Anh nói chậm rãi, ánh mắt trào phúng mang ý cười ám chỉ cô không cần lừa dối người khác. Cho dù chỉ lừa bản thân một lúc, nên tin tưởng ông trời không đánh cô xuống mười tám tầng địa ngục đi. “Tôi nói không là không...” Cổ Việt Trì cúi đầu xuống, làm cho cô kinh ngạc hai mắt sắp rớt ra đến nơi. Anh hôn lên tóc cô, cuối cùng tới hai má đang đỏ bừng của cô. Động tác bất ngờ như vậy làm cho Bùi Bội không thể nhúc nhích, lời nói phản bác hoàn toàn bị nuốt xuống bụng,

nhảy mất toàn thân cứng ngắc. Hơi thở ẩm nóng phả vào tai cô, anh còn khẽ cắn trêu chọc vành tai của cô. Trời ạ! Căn bản cô vô lực chống cự hành động ôn nhu của anh, trong lòng lại có nai con nhảy loạn lên. “Ngoan, đừng náo loạn, theo anh và con đi tìm tòi nghiên cứu miếu nữ thần đi.” Hơi thở nóng rực vây quanh cô khiêu khích những cảm quan yếu ớt của cô. “Anh hy vọng tôi đi ư?” Cô hoàn toàn bị lạc ở sự tán tỉnh ôn nhu của anh. “Anh rất khát vọng em đồng hành cùng anh, anh không chịu đựng được mỗi phút giây không có em làm bạn.” Giọng nói trầm thấp của anh vô cùng thân thiết, bạc môi dựa vào trên môi cô, dùng hô hấp của anh nhiều loạn hô hấp của cô, một bàn tay nắm lấy eo nhỏ, ánh mắt phá lệ trở nên thâm tình. “Anh muốn em nhắm mắt theo đuôi bên cạnh anh.” Cái miệng nhỏ nhắn mới được mở ra lại bị che lại chặt chẽ, biện hộ hay nghi hoặc đều bị anh nuốt hết. Kỹ xảo của anh mê hoặc làm người ta si mê như say rượu. Suy nghĩ của Bùi Bội không biết bay đến nơi nào, hoàn toàn đầu hàng trước sự ôn nhu của anh.

8. Chương 8

Đột nhiên có tiếng phá cửa làm cho Sái Ảnh và Bùi Tông Ngạn sợ tới mức ngay lập tức chạy đến phòng Bùi Bội. Sái Ảnh và Bùi Tông Ngạn trốn ở một bên góc tường, đầu ló ra nhìn những mảnh gỗ nhỏ nằm trên sàn nhà. “Oa, khí lực của ba ba thật không phải vừa nha!” Bùi Tông Ngạn bội phục nhẹ giọng kêu lên. Sái Ảnh ở trên đỉnh đầu thẳng bé cũng nhỏ giọng cảnh cáo. “Cháu đừng khinh thường ba ba của cháu, trăm ngàn lần đừng để bề ngoài nho nhã lừa gạt.” “Chính xác.” Nó hoàn toàn tán thành lời nói của Sái Ảnh. Trong phòng một trận cãi nhau nay im lặng không nghe một chút âm thanh, tình thế phát triển quái dị làm hai người tò mò, vội vàng rón rén đến núp gần cửa nhìn xem. Chỉ thấy Bùi Bội hai tay ôm lấy cổ của Cổ Việt Trì, còn hai tay Cổ Việt Trì thì gắt gao ôm chặt vòng eo Bùi Bội, đặc sắc nhất là môi của hai người đang dày dưa triển miên rất nóng bỏng... “Oa.” Lập tức bàn tay to của Sái Ảnh che lại tầm mắt của Bùi Tông Ngạn, nên Bùi Tông Ngạn chỉ nghe được giọng nói cảnh cáo. “Hình ảnh hạn chế độ tuổi, trẻ nhỏ không nên xem.” Anh ta đi lên phía trước xem, trong mắt lộ ra ý cười.

oOo

Vì thu xếp công việc trước khi đi Liêu Ninh nên Cổ Việt Trì phải làm việc đến tận đêm khuya mới được nghỉ ngơi. Bùi Bội theo sát quan sát từng cử chỉ hành động của anh, phát hiện anh là người đàn ông cẩn thận đáng để người khác an tâm. Mắt thấy sắp đến ngày khởi hành nên thừa dịp lúc anh ngủ say hết sức, Bùi Bội liền vụng trộm lên vào phòng của anh để thẩm duyệt lại tư liệu còn đặt trên bàn. Thế này cô mới phát hiện, anh trừ bỏ có sưu tập một số tư liệu có liên quan đến miếu nữ thần ra, thì mọi chuyện liên quan đến chuyến đi tới Liêu Ninh đều được anh sắp xếp ổn cả, càng làm cho cô khiếp sợ hơn là anh còn chuẩn bị một máy bay tư nhân. Cưng nhiên anh có máy bay riêng? Hai tay Bùi Bội đặt trên tài liệu, hít một hơi thật sâu, không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, cô chống đối lại là một người đàn ông như thế nào? Đột nhiên, bên cạnh xuất hiện thêm một người, đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cô, hơi thở ẩm áp phả vào gáy cô. “Trê như vậy còn không nghỉ ngơi, vụng trộm vào đây làm gì?” Cô cứ nghĩ là thần không biết quỷ không hay, rốt cuộc vẫn bị phát hiện, mắc kẹ, không liên quan, tùy cơ ứng biến đi. Bùi Bội xoay người đối mặt với anh, trong phòng u ám, chỉ thấy đôi mắt đen kia rực rỡ ánh hào quang, tình hình này với một đêm mười năm trước đây... Trong nháy mắt, chuyện xưa nhớ lại như sóng triều đánh úp lại. Cô nhớ rõ ràng một đêm kia cùng hiện tại giống nhau, trong phòng tối thui không thấy rõ gương mặt của anh, bên hông bị một đôi tay rắn chắc như kim kẹp, kế tiếp nhớ lại làm cho hai má cô nóng bừng lên. “Tôi...” Cô bần khoản đem hai tay che trước ngực, phòng ngừa chuyện đêm kia lại xảy ra một lần nữa. Mà khi tay cô đụng vào da thịt ẩm áp của anh, làm cô kinh ngạc phát hiện nửa thân trên của anh trần trụi, khiến cho cô vừa thẹn vừa sợ vội vàng rút tay về. Trong bóng đêm không nhìn được vẻ mặt bối rối của cô, nhưng khi nghe cô hít một hơi kinh ngạc rồi nhanh chóng rút tay về, trong lúc vô tình như vậy lại kích thích anh. “Sợ cái gì?” “Tôi, tôi, tôi...” Bùi Bội kể sát trước lồng ngực rộng lớn của anh, dường như áp lực của anh đã hút hết không khí của cô. Cô khó chịu vặn vẹo eo nhỏ, nhưng vô hình đã tăng thêm ma sát làm cho độ ẩm cơ thể tăng lên mấy độ. “Đừng lộn xộn nữa.” Cổ Việt Trì gầm nhẹ, huyết ở hai bên thái dương đập nhanh hơn, khát vọng mãnh liệt ở ngực sôi trào, vừa thống khổ vừa phấn khởi. Chính cô đang dính trước ngực anh nhưng lại gây cho anh nhiều tra tấn như vậy. Bảo bối trong lòng nghe lời đứng im bất động, ẩm áp run run áp trước ngực anh, chậm rãi áp

xuống phía dưới “Tôi không nhúc nhích.” Cô không biết cô đã gây cho anh loại tra tấn nào đâu, thế này so với bất động càng khó chịu hơn, anh nín thở sắp muốn phá tan xương sườn mà ra. Cầu trời phù hộ trái tim của anh sẽ không bị bệnh. Hoài nghi cùng khát vọng giống một tầng sương mù bao phủ lấy suy nghĩ của anh, anh thử thoát khỏi hoang mang này, thử thăm dò xem cô có giống anh hay không. “Bùi Bội...” Giọng anh khàn khàn trầm thấp. “A?” Tựa hồ Cổ Việt Trì nhìn thấy sâu trong đôi mắt cô là khôn ngoan, nhưng chớp động lại có chút lửa tình dục. Nhưng lửa tình này nháy mắt đã biến mất, thay vào đó là cảm xúc bị nhốt cùng giấy dựa, phảng phất không thể tin vừa rồi mình đã làm cái gì, nhưng lại hiểu được mình làm cái gì mà vạn phần sợ hãi. Bùi Bội nhanh chóng giấy thoát ra, cũng gắt gao nắm hai tay tròng anh. “Tôi chỉ nhất thời tò mò anh làm cái gì, cũng không có ý tứ gì khác.” Cô không dám dẫm lên vết xe đổ, một lần là đủ rồi. “Bùi Bội.” Anh khẽ vuốt hai má của cô. Lúc này đây cô tự nhiên khai ra. “Thật sự là tôi chỉ vào nhìn xem thôi.” “Thật sự là tò mò thứ gì đó trên bàn thôi sao? Bùi Bội, đừng...” Tay anh nhẹ vén tóc của cô, nhưng cô lại nhanh bắt lấy cổ tay anh rồi dùng lực bỏ ra. “Không, chúng ta không thể lại một lần nữa, tôi không cần.” Hay là cô cảm giác được áp lực thống khổ của anh ta? Ánh mắt anh sắc bén nhìn cô. “Em nói dối, trong lòng em và thân thể của em hiểu được.” “Im miệng!” Bùi Bội hỗn hển nói. Buồn bực của cô càng chứng minh cho phỏng đoán của anh. “Phủ nhận?” Tay Cổ Việt Trì bắt lấy tay cô nhưng lại thả ra. Thủ đoạn cương ngạnh chọc giận cô chỉ làm anh đau lòng, anh suy sụp quyết định ,anh muốn đoạn tình cảm này đến một cách bình thường dựa trên tình cảm của hai bên, anh phải kiên trì đến khi cô nhận thua mới thôi. “Vốn đã không có chuyện thì vì sao tôi phải phủ nhận?” Trong mắt cô không có chút giận dữ giả dối, nghe ra có chút phấn khởi, không thể che dấu chính mình cũng động tình như anh. Giọng nói ôn nhu, nhưng không có thả lỏng cương ngạnh tiến sát. “Em sợ hãi chúng ta có quan hệ xác thịt một lần nữa nên vẫn cự tuyệt trốn tránh tình cảm của mình sao?” Bùi Bội phảng phất giống như bị anh đánh tới, kinh hách lui ra sau từng bước một. “Anh nói bậy...cần bản chúng ta không có khả năng...” Hành động của cô làm cho anh rất khổ sở, nếu đây là báo ứng anh nhận được thì anh phải chịu được, không tiếc sinh mệnh của mình, anh nhất định phải thắng, tuyệt không để cho hai người chia lìa lần nữa. “Em sai rồi, vì sao không có khả năng, lý trí của em bị tự tôn vây khốn cho nên không phát hiện ra tình cảm chân chính của anh.” “Không! Chân chính của anh là ti bỉ, ngạo mạn, cùng...” Bùi Bội cực lực tìm tòi nhiều chữ nhục mạ để công kích anh “Tâm hoài bất quý.” Cổ Việt Trì cười khê, phủ nhận lên án của cô. “Anh chỉ bị tình yêu dẫn đường thôi.” Ôn hòa trong ánh mắt của anh đủ để dập chết thế giới trong lòng cô, hơn nữa thái độ kiên quyết, nói năng có khí phách, hiển nhiên anh chiếm thế thượng phong. Anh ta thật yêu thương cô sao? Bùi Bội nhất thời giấy dựa giữa bối rối và hưng phấn. “Về phần em phát hiện những tính cách mới trên người anh, có lẽ bây giờ chính là đức hạnh của anh nên anh sẽ thẳng thắn vui vẻ chấp nhận. Bùi Bội, em nhớ kỹ lời anh nói, khi cần thiết anh sẽ không từ thủ đoạn được thứ anh muốn, trăm ngàn lần đừng quên lời cảnh cáo của anh, bất kể cái gì anh cảm thấy có hứng thú thì anh sẽ không buông tha, bao gồm cả em, bởi vì em là của anh.” Anh nghênh đón ánh mắt lảng ngốc của cô, nâng cái cằm khéo léo của cô lên. “Anh muốn tình yêu của em, muốn thể xác của em, muốn trái tim của em, thiếu một thứ đều không được.” Lúc này đầu óc Bùi Bội bị uy hiếp mà âm âm rung động, cô bối rối cứu lại một chút lý trí còn sót lại của mình, vô số tình cảm trong lòng nổi lên dày vò cô. Cô cảm thấy mình vừa vui vừa lo, không thể nào nhận. “Anh đừng nói như vậy làm tôi sợ, tôi biết anh không thèm để ý tôi, anh để ý là Tông Ngạn.” Nhắc tới Bùi Tông Ngạn, đứa con thân yêu nhất của cô đã biến thành đồng minh của anh, làm ột cỗ chưa xốt dâng lên trong lòng cô. “Anh thừa nhận anh để ý Tông Ngạn, nhưng anh lại càng để ý em hơn.” Ánh mắt thâm trầm chứa tình ý nhìn cô chăm chú. Bùi Bội khốn đốn thấy chính mình giống như trầm xuống một đầm lầy, càng hoạt động càng làm tay chân luống cuống hơn. Cô không ngừng nuốt nước miếng, còn liếm liếm cánh môi. Cổ Việt Trì hơi hướng về phía trước, dùng ngón tay nhẹ phẩy khuôn mặt của cô. “Bùi Bội, nói thật ra đi.” Anh nhẹ giọng nhỏ nhẹ hỏi. “Em yêu anh sao?” Tuy rằng mười năm trước quan hệ xác thịt rồi chia lìa không có tin tức, nhưng mười năm qua cô chưa bao giờ vọng tưởng còn gặp lại anh, thậm chí là một ngày thôi. Thương anh sao? Bùi Bội không biết, chỉ biết là chuyện này tới quá nhanh, quá mau, quá đột ngột, khiến cô bất ngờ không kịp phòng bị. “Anh đừng quên chúng ta vừa mới nhận thức nhau, hiện tại nói...yêu có phải nhanh quá không?” Cô kinh hoàng nhớ lại cảm giác xa lạ giữa hai người. “Lại thể nữa.” Cổ Việt Trì tỏ vẻ khinh miệt phiền chán. “Trên đời này có một tình huống gọi là vừa gặp đã yêu.” “Cái đó chỉ có ở tiểu thuyết mơ mộng mới xuất hiện, sự thật trong cuộc sống không...” Một tay anh ôm cô vào ngực làm cho cô dính sát vào thân thể trần trụi của anh. Bùi Bội sợ hãi mắt mở to chăm chú nhìn anh. “Anh...” “Đừng tưởng rằng nó không có khả năng xuất hiện ở cuộc sống thực, sự việc như vậy đã xảy ra lâu rồi, hiện tại đang diễn ra.” Ánh mắt anh nóng cháy tròng cô. “Không...không có khả năng...” Cô miễn cưỡng phát ra một câu ương ngạnh. “Trên đời này không có gì là không có khả năng xảy ra.” Tay anh chỉ lướt qua tay cô

rồi rất nhanh kéo cô sát hơn nữa, làm cho cô đang run nay lại run hơn nữa. “Chỉ cần em nguyện ý chấp nhận thì ngay bây giờ là thời gian để nói về vấn đề này.” Phải không? Bùi Bội chăm chú nhìn mặt anh lộ ra thành khẩn, thâm trầm mà tuần mỹ, một người đàn ông bây giờ cô mới gặp lại. “Hôn em.” Lời mời của cô làm Cổ Việt Trì ngẩn ra ! Yêu cầu này tự nhiên như vậy, ngay cả chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng là cô muốn chứng thực kích động giấu ở trong lòng kia là do kích động hay là một phần tình ý chân thật. Vì xác định, cô dừng cảm nhắc lại lần nữa. “Hiện tại liền hôn em...” Cô không thể khống chế trái tim đang kinh hoàng, không ngừng liếm môi liên tục. Anh say lòng chăm chú nhìn cô, đem má đào ửng đỏ của cô kéo lại gần, rồi cũng đặt môi xuống cánh môi mềm mại của cô, cuồng dã hôn cô. Kỹ xảo thuần thực của anh dẫn đường cùng khiêu khích cô, làm cho cô có cảm giác như trong mơ, cả người lâng lâng, tay chân vô lực, giống như hồn phách bị câu dẫn đi mất. Hai tay sau lưng nâng người cô lên, lửa nóng trên môi để lại dấu hôn trên người cô. Anh nghe cô không tự chủ được thở gấp, âm thanh kia làm cho người ta mất hồn, không nghi ngờ gì nữa, anh không thể khống chế dục hỏa như lửa cháy của mình. Cơ thể khát khao dục vọng không ngừng tra tấn anh, Cổ Việt Trì quá khát vọng lập tức giải trừ lời thề kiên nhẫn, nên cởi bỏ áo quần trên người cô, để cho anh tiến vào thân thể của cô hợp nhất làm một. Nhưng là...anh không thể làm như vậy, khả năng sẽ phá bỏ tín nhiệm anh mới gây dựng được đối với cô. Anh vội vàng sắp xếp lại gọn gàng, nhịn đau một chút. Anh nắm chặt tay cô để trước ngực của anh, dưới tay cô tìm anh đang đập rất mãnh liệt. “Chúng ta còn rất nhiều thời gian, từ từ sẽ đến.” Bùi Bội kinh ngạc khó hiểu nhìn anh. Cái miệng của anh mở ra một nụ cười ấm áp mà yếu ớt. “Anh là một người rất có lòng tham, anh muốn toàn bộ của em, mà không phải chỉ một phần.” Trong mắt anh có thần sắc bất đồng, từ ngày gặp lại đến nay thì chưa bao giờ trong mắt anh xuất hiện thần sắc đặc thù này. “Ngày mai sẽ xuất phát, em đi nghỉ ngơi đi.” Anh ôn nhu hôn nhẹ lên trán của cô. “Anh cũng đi ngủ sớm một chút.” Bùi Bội xoay người đi ra khỏi phòng. Cửa phòng chậm rãi đóng lại, lập tức anh tê liệt ngã xuống giường, dùng sức hít thở, ngón tay thì nắm chặt thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu. Nhất thời không đập được lửa kích tình trong người thì làm sao anh có biện pháp bình yên đi vào giấc ngủ? Thật sự là tự gây họa thì không thể sống! Hôm sau. Ngoài phòng khách truyền đến những âm thanh ầm vang ồn ào. Cả một đêm chưa ngủ được một giấc cho ngon, khiến đầu cứ ong ong cả lên, làm cho Cổ Việt Trì tức giận ngồi dậy hét lên. “Bên ngoài ai làm ồn a? Âm ỹ chết người!” Đầu anh sắp nổ tung rồi. Phanh! Phanh! Phanh! Anh không khỏi tức giận hét lên lần nữa. “Âm ỹ cái gì...” “Ba ba, rời giường thôi.” Bùi Tông Ngạn ở ngoài cửa gọi xong lập tức chạy đi. Cổ Việt Trì đang muốn xả giận lại nghe giọng nói của con, không có cách nào khác đành phải ức chế cơn tức, thở phào. Trước kia anh tự đại lãnh ngạo không có người có thể trị được anh, nhưng ngựa bất kham thì cũng sẽ có người chế trụ được dây cương, lập tức xuất hiện hai khắc tinh, một là Bùi Bội, hai là đứa con bảo bối Bùi Tông Ngạn. Cổ Việt Trì ngoan ngoãn rời đi ổ chăn ấm áp, tùy tay vớ lấy bộ áo ngủ mặc lên người, bộ dáng buồn ngủ tiêu sái đến cạnh cửa, mới mở cửa đi ra. “Không cho phép âm ỹ mẹ!” Phía trước truyền đến một giọng hét thật lớn. Cổ Việt Trì đứng ở cạnh cửa sững sốt một chút, nhìn con đứng trước cửa phòng Bùi Bội, hai ngón tay dính trên hai má thè lưỡi nhả mặt. “Trên đời này chỉ có mẹ khi rời giường là khó khăn nhất.” Cổ Việt Trì đứng ở cạnh cửa khinh gọi. “Tông Ngạn.” Bùi Tông Ngạn nghe giọng ba ba, lập tức xoay người mặt mỉm cười chạy đến chỗ anh. “Ba ba, sớm.” Cổ Việt Trì nhìn cửa phòng còn đóng kín kia một chút. “Mẹ con không chịu rời giường phải không?” “Cũng không phải như vậy, mẹ chỉ là ngủ không ngon, ngày hôm sau tính tình liền bực bội, con đoán đêm qua mẹ ngủ không ngon.” Nó vô tội nháy mắt mấy cái, cũng vô tình tiết lộ tính tình Bùi Bội. Thì ra ngủ không ngon không chỉ có mình anh... Trong lòng Cổ Việt Trì biết, anh cười yếu ớt. “Hành lý đều chuẩn bị đầy đủ hết rồi sao?” Lập tức trên mặt Bùi Tông Ngạn lộ ra hai lúm đồng tiền sáng lạng. “Đừng quên con là nhà thám hiểm có nhiều kinh nghiệm, không cần dặn dò thì con cũng chuẩn bị đầy đủ hết, chính là...” Ánh mắt kinh ngạc đảo trên người của anh. “Ba ba thì sao? Ba ba không định mang áo ngủ mà đi đấy chứ?” Áo ngủ? Cổ Việt Trì cúi đầu nhìn bộ quần áo rộng thùng thình trên người, ngực lộ ra ngoài, cảm thấy buồn cười nên hai tay chống hông, uốn ngực, xuất ra một tư thế. “Con không thấy ba ba mặc như thế này cũng rất suât đi?” “Ba ba mặc cái gì cũng suât, chính là...” Bùi Tông Ngạn chỉ tay lên ngực anh. “Ngày hôm qua ba ba bị mèo cào hay sao mà trên ngực có vết cào vậy?” Vết cào? Anh kinh ngạc cúi đầu xem cẩn thận, cũng không hẳn là vết cào, chỉ là trước ngực có bốn vết máu khô...Nhất định là tối qua vì Bùi Bội qua mức kích tình mà để lại dấu vết. Anh khốn quẫn, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, bối rối kéo áo lại. “Không phải do mèo cào, là hôm qua ba ba không cẩn thận bị thương thôi.” “Phải không? Xem ra giống dấu vết bị nắm hơn?” Nói dối cũng phải có kỹ xảo, lời nói dối ngây thơ này có thể lừa được hẳn sao? Aiz! Người lớn quá coi thường chỉ số thông minh của trẻ nhỏ. “Đừng đoán mò, lại gọi mẹ con rời giường đi, nếu không lại trễ máy bay.” Anh nhìn về phòng Bùi Bội. Bùi Tông Ngạn cũng không ngốc để ặt mũi dính đầy bụi. “Con không đi, ba ba đi gọi mẹ dậy đi.” Nó ném lại

củ khoai nóng, xoay người nhanh chân chạy mất. Cổ Việt Trì tự mình có thể trốn được, đứng ở cửa phòng mình phun khí. “Nhóc con này chạy trốn thật là nhanh, đem phiên toái cột lên người ba ba.”

oOo

Cổ Việt Trì vừa đầm vừa xoa, chết tha sống kéo, thật vất vả mới lừa được Bùi Bội cách xa cái giường, nhưng tức giận trên mặt anh lại không ai giám chọc vào. Trên đường đến sân bay, trong xe bao phủ một tầng áp suất cực kỳ thấp, Bùi Tông Ngạn cùng Sái Ảnh thông minh ngậm chặt miệng không nói một câu, bọn họ cũng không muốn chọc đến tâm bão. Đến sân bay, Sái Ảnh cùng Bùi Tông Ngạn thức thời cách Bùi Bội thật xa, đương nhiên quăng Bùi Bội cho Cổ Việt Trì phụ trách. Bùi Bội tức giận cúi đầu trầm mặc. Cổ Việt Trì đem hộ chiếu của mọi người giao cho Sái Ảnh. “Giao cho cậu đi làm thủ tục.” Sái Ảnh tiếp nhận hộ chiếu, có thể tránh đi tâm bão này thì tự nhiên không nói hai lời. “Được.” Bùi Tông Ngạn thấy thế thì tạ ơn trời đã cho cơ hội an toàn tạm thời, cố ý lộ ra bộ dáng đáng thương giữ chặt góc áo Sái Ảnh. “Cháu đi cùng với chú.” “Được, chúng ta cùng đi.” Đương nhiên Sái Ảnh biết suy nghĩ của Bùi Tông Ngạn. Sái Ảnh cùng Bùi Tông Ngạn kéo hành lý đến quầy tiếp tân hàng không làm thủ tục. Cho đến giờ phút này, biểu tình trên mặt Bùi Bội mới có chút thay đổi, gương mặt hoài nghi. “Anh đặt vé máy bay?” Nhưng là ngày hôm qua cô rõ ràng thấy anh ta chuẩn bị máy bay tư nhân nha? Cổ Việt Trì nhẹ nhàng cười yếu ớt. “Lúc này chúng ta đi đại lục, không phải Cao Hùng, không bay chẳng lẽ ngồi ngồi?” “Nhưng là ngày hôm qua...” Thì ra cô ấy phát hiện anh bí mật chuẩn bị máy bay tư nhân. Bên môi Cổ Việt Trì lộ ra chút cười quỷ dị, ngón giữa nhẹ nhàng dè lại môi cô. “Biết rồi thì đừng nói nhiều.” Không cần nói nhiều, là ý tứ gì? Bùi Bội nghi hoặc khó hiểu nhìn Cổ Việt Trì. “Em không hiểu, rõ ràng anh...” Khuôn mặt tuấn nhã của Cổ Việt Trì hiện nụ cười yếu ớt, đôi mắt ôn nhu ẩn chứa bí mật, một cái chớp mắt cũng không đổi nhìn cô. “Chính là chuẩn bị để ngăn ngừa vạn nhất, bí mật này tốt nhất nên giấu ở đáy lòng, em biết, anh biết là được rồi.” Bùi Bội không tin. “Sái Ảnh cũng không biết?” Anh lắc đầu mỉm cười. Cô kinh ngạc sắc giọng. “Có cần thiết phải bí mật như vậy không?” “Đây là cần thiết.” Trên mặt vẫn không thay đổi ý cười quỷ dị yếu ớt. Đây là cần thiết? Đây là ý tứ gì? Rốt cuộc Cổ Việt Trì đang tính toán cái gì nha? Bùi Bội đoán không ra dụng ý của anh ta.

9. Chương 9

Từ Đài Loan đến đại lục thì phải ở Hong Kong chuyển máy bay, khi mọi người đến Liêu Ninh thì trời cũng đã tối muộn. Ra khỏi trạm hải quan ở sân bay, Bùi Bội nhìn không được vụn vặt thất lung. “Rốt cuộc đến nơi.” Bùi Tông Ngạn nhìn chung quanh trong chốc lát. “Vẫn là bộ dáng của một người già, một chút không thay đổi.” Khá khen cho khẩu khí của ông cụ non. Cổ Việt Trì không nói chỉ hé miệng mỉm cười. Đột nhiên một người đàn ông vẻ mặt như quỷ, tóc húi cua xa lạ đi đến chỗ Cổ Việt Trì. “Cổ tiên sinh.” Sái Ảnh, Bùi Tông Ngạn cùng Bùi Bội không khỏi giật mình ngẩng ngốc một chút. Cổ Việt Trì mỉm miệng cười khê. “Tất cả đã chuẩn bị tốt rồi sao?” “Đúng vậy, xe đang đợi ở bên ngoài.” Người đàn ông tóc húi cua cung kính nói. Cổ Việt Trì nhìn ba người đang ngẩng ngốc sau lưng không khỏi tươi cười, có lẽ là do cá tính, tươi cười như vậy lại xuất hiện tự tin ngạo nghễ. “Mọi người lại đây, anh giới thiệu vị bằng hữu này.” Bằng hữu? Sái Ảnh nắm chặt hành lý đi tới, Bùi Tông Ngạn thì nắm chặt tay mẹ, ba người cùng nhau đi đến hướng Cổ Việt Trì. “Nhà khảo cổ học ở Trầm Dương, Vương Dũng.” Về mặt Cổ Việt Trì cẩn thận tỉ mỉ giới thiệu. “Xin chào, tôi là Sái Ảnh, là Cổ tiên sinh...” “Trợ lý.” Cổ Việt Trì không chút hoang mang tiếp lời. Một chút kinh ngạc hiện nhanh trên khuôn mặt Sái Ảnh, mặc dù không biết dụng ý của Cổ Việt Trì, nhưng là anh ta vẫn vui vẻ phối hợp. “Đúng vậy, tôi là trợ lý của Cổ tiên sinh.” “Sau này có chuyện gì thì cứ trực tiếp tìm Sái Ảnh.” Cổ Việt Trì trực tiếp phân công nhiệm vụ cho Sái Ảnh. “Đúng vậy, sau này có việc gì thì cứ gặp tôi.” Sái Ảnh phối hợp vô cùng tốt. Vương Dũng tươi cười bắt tay Sái Ảnh. “Được, sau này có việc gì tôi sẽ tìm đại ca.” Sau đó anh ta nhìn thấy Cổ Việt Trì đứng cùng Bùi Bội mà ở giữa là Bùi Tông Ngạn nên lập tức trên mặt anh ta hiện lên chút kinh ngạc. Một tay Cổ Việt Trì ôm bả vai Bùi Bội, một tay đặt trên vai Bùi Tông Ngạn. “Đây là phu nhân của...” Bùi Bội ngạc nhiên mở to hai mắt, nhưng trên vai lại có một lực ấn xuống ám chỉ cô. Bùi Bội hiểu dụng ý của anh, cho dù lòng không muốn nhưng cũng không thể mất mặt, đành phải cứng đầu mỉm cười gặt đầu. “Xin chào.” “Cổ phu nhân, xin chào.” Vương Dũng thu hồi mỉm

cười, cúi đầu xem xét người đứng giữa hai người lớn. “Không cần phải nói, cháu nhất định là con Cổ tiên sinh.” Đối với đứa con thông minh này thì Cổ Việt Trì không cần ám chỉ, cũng không cần giấu giếm thân phận, bởi vì nó vốn chính là con Cổ Việt Trì. “Xin chào, cháu gọi là Tông Ngạn.” Vì không để ba mẹ cãi nhau trước mặt mọi người, nên nó thông minh không nói ra họ, cũng miễn cho Vương Dững nghi ngờ lung tung. Vương Dững ngẩng đầu, mặt mang nụ cười nhìn thẳng Cổ Việt Trì. “Trước tiên tôi đưa mọi người đến khách sạn nghỉ ngơi.” Cổ Việt Trì vui vẻ gật đầu. “Đi.” Đoàn người Cổ Việt Trì ngủ lại tại một khách sạn thuộc hàng quốc tế. Vương Dững theo lời của Cổ Việt Trì đặt hai phòng khách sạn loại vip. Đi vào một phòng khách sạn, Cổ Việt Trì tìm một sofa ngồi xuống, Sái Ảnh, Vương Dững cũng tự ngồi xuống. Đang lúc Bùi Bội do dự, lơ đãng gặp ánh mắt của Cổ Việt Trì, nếu anh ta giới thiệu cô là vợ của anh ta, thì cô đành phải bắt đầu ngồi xuống cạnh anh ta để diễn cho xong màn này. Cánh tay Cổ Việt Trì đặt trên lưng ghế liền chuyển qua đặt trên vai Bùi Bội, cố ý biểu hiện chồng đối với vợ vô cùng thương yêu che chở, như là một đôi vợ chồng ngọt ngào làm người ta hâm mộ. “Vương Dững, chuyện đào bới miếu nữ thần vẫn tiến hành thuận lợi chứ?” Vương Dững bắn khoăn đảo mắt qua Bùi Bội và Sái Ảnh, hoang mang nhìn Cổ Việt Trì. “Không sao, anh cứ việc nói thẳng, một người là trợ lý của tôi, một người là vợ tôi, đây không có người ngoài.” Cổ Việt Trì làm như không có việc gì nói. “Đã tìm được chỗ, căn cứ vào địa hình của địa phương thì hẳn đó là lối vào miếu.” Vương Dững cố lấy dũng khí nói. Lối vào miếu nữ thần? Nháy mắt hai mắt Bùi Bội sáng ngời, cô từng thấy di chỉ khả năng có miếu nữ thần được xây dựng ở đó, đó là vùng đất chỉ có đất trải rộng, thế nhưng Vương Dững thần thông quảng đại có thể tìm được lối vào miếu thần. “Thật tốt quá.” Con người thâm thúy của Cổ Việt Trì lóe sáng dị thường. “Anh mời bao nhiêu nhân công đào bới?” “Hai mươi tám người.” Vương Dững báo cáo lại. Cổ Việt Trì tạm dừng một chút, cụp mắt trầm tư một lát. “Khi nào chúng ta có thể đến hiện trường?” “Muốn đi khi nào cũng được, chừng nào anh muốn đi thì có thể đi, tùy thời gian anh đi thì tôi cho người chuẩn bị xe.” Vương Dững không chút suy nghĩ đáp lại. “Như vậy...” Cổ Việt Trì nghiêng đầu xem xét Bùi Bội “Bà xã, ý em thế nào?” Bà xã? Rất dễ nghe đi. “Nếu có thể, ngày mai chúng ta qua nhìn một cái.” Chỉ mới nghe tìm được lối vào thần miếu mà Bùi Bội đã rất hưng phấn, rất muốn khẩn cấp bay qua đó nhìn một cái. “Được rồi, vậy mai đi. Vương Dững, phiền anh dẫn chúng tôi đi.” “Được, tôi lập tức đi sắp xếp.” Vương Dững đứng dậy. “Mọi người đi đường xa mệt nhọc, nay nghỉ sớm một chút, hiện tại tôi phải đi sắp xếp để ngày mai xuất phát.” “Được, cảm ơn anh.” Cổ Việt Trì đứng dậy tiễn Vương Dững ra tận cửa. Bùi Bội không kiềm chế được hưng phấn kêu to. “Cư nhiên tìm được cửa vào miếu thần!” Đây chính là lịch sử đáng giá nhất xuất hiện, nếu thật sự đào bới được miếu nữ thần biến mất ngàn năm thì trong chốn sưu tầm bảo vật cô là người nổi danh nhất. “Trước đừng vui mừng quá sớm.” Cổ Việt Trì tạt cho cô một chậu nước lạnh dập tắt nhiệt huyết của cô. “Anh sao thế, lần này đến đây không phải vì miếu thần sao? Hiện tại người ta tìm được manh mối thì anh lại trưng ra bộ mặt quái dị đó là sao?” “Rất nhiều chuyện không đơn giản như bề ngoài đâu, trong đó có rất nhiều chuyện chúng ta không thể đoán được người khác có lừa gạt mình hay không, ngày mai đi miếu nữ thần, trăm ngàn lần đừng để lộ tình cảm hưng phấn, để cho bọn họ nghĩ chúng ta là người ngoài nghề, là kẻ ngốc tìm chỗ tiêu tiền, hiểu không?” Cổ Việt Trì nghiêm giọng răn dạy. “Con thì sao đây?” Không biết từ khi nào thì Bùi Tông ngạn xông ra. “Con cũng như vậy, bất quá con có nhiệm vụ quan trọng nhất.” Trong mắt thâm trầm Cổ Việt Trì lộ ra ý cười quỷ dị. “Nhiệm vụ gì?” Vừa nghe mình có nhiệm vụ đặc biệt thì trong mắt đã hiện lên ánh sáng đặc ý. “Ba ba muốn con chú ý đám người đào bới kia, có rất nhiều người cũng chú ý đến địa phương nhỏ này.” Cổ Việt Trì cố ý cùng con trao đổi ánh mắt. “Con đã hiểu, con sẽ chú ý.” Bùi Tông Ngạn cao hứng phấn chấn đáp ứng. Làm sao anh ta có thể sai một đứa trẻ làm một nhiệm vụ nặng như vậy, mà bọn họ là người lớn chỉ làm một việc là giả ngu thôi Bùi Bội không cho là đúng tròng Cổ Việt Trì. “Anh giao cho thằng bé làm việc này có quá nguy hiểm hay không?” Cổ Việt Trì mỉm cười trấn an Bùi Bội. “Vì nó là một đứa trẻ nên bọn họ sẽ không chú ý đến nó, ngược lại là chúng ta thì bọn họ sẽ ngầm giám thị mỗi cử chỉ hành động của chúng ta.” “Àn, anh cũng đồng ý với Việt Trì, đừng nhìn vào vẻ mặt đôn hậu của Vương Dững, phòng tâm của người khác cũng không thừa.” Sái Ảnh phụ họa nói. Nếu mọi người đều nói như vậy thì Bùi Bội đành đem khí lực chống đối nuốt trở lại trong bụng. “Hừ, tôi mới mở miệng nói với hai người hai câu, hai người đã quyết định, bất quá trước tiên là nói đến chuyện Tông Ngạn, vạn nhất Tông Ngạn xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì tôi có chết cũng bám theo hai người không dứt!” Cổ Việt Trì mỉm cười yếu ớt, tươi cười nhưng đầy nỗi đau. “Được.” Đột nhiên cô nhớ tới một chuyện, lo sợ quá to một tiếng. “Chỉ có hai gian phòng, đêm nay ngủ thế nào đây?” Cổ Việt Trì không nhanh không chậm đứng dậy. “Con cùng Sái Ảnh một phòng, em và anh một phòng.” Oanh ! “Em và anh ngủ một phòng?” Cư nhiên dám quang minh chính đại chiếm tiện nghi của cô. Cổ Việt Trì ra vẻ bắt đầu nhún nhún vai. “Em cũng đã tới đại lục, vợ chồng phải ngủ chung một phòng.” “Không Em và con một phòng, anh ngủ một phòng với Sái

Ảnh.” Rõ ràng là rắp tâm, tuyệt đối cô không để như anh ta mong muốn. “Chuyện này không thể được, lỡ ngày mai Vương Dũng đến, phát hiện vợ chồng mình phân phòng, chuyện này mà đồn ra ngoài thì...” “Đồn cứ cho hần đồn, có nhiều cặp vợ chồng vẫn phân phòng ngủ đấy thôi”. Rốt cuộc Bùi Bội bướng bỉnh biện hộ. “Con không ngủ cùng phụ nữ.” Bùi Tông Ngạn nháy ra nói chuyện. “Con nói cái gì ? Con nói lại lần nữa?!” Bùi Bội tức giận chậm rãi nắm chặt hai tay, mắt mở to nhìn con, mẹ hần gập vắn đề thất thân, cư nhiên nó đi giúp ba ba? Thật sự là cô nuôi không hần. “Con đã mười tuổi còn ngủ cùng mẹ, chuyện này nói ra không để họ cười mới lạ, loại chuyện mất mặt này đừng đổ lên đầu con.” Bùi Tông Ngạn cười tươi đối trá. “Tông Ngạn!” Bùi Bội vì tức giận mà mặt đỏ lên. “Còn không đi!” Một sư tử Hà Đông rống lên thật đáng sợ, khiến Bùi Tông Ngạn vội vàng kéo Sái Ảnh chuồn mất dạng. “Bùi, Tông, Ngạn.” Bùi Bội cứ việc hét lên còn Bùi Tông Ngạn thì cứ việc chạy đi vẫn không quay đầu. Duy nhất chỉ có hai con người đen khó có thể phát hiện ý cười lằng lằng chăm chú nhìn cô. “Đừng hét lên, khách sạn sẽ nghĩ có chuyện xảy ra đấy.” Bùi Bội tràn ngập tức giận không có chỗ bộc phát, mặt đỏ tai hồng xoay người nhìn chằm chằm anh. “Đừng tưởng rằng như vậy sẽ như mong muốn của anh.” “Như anh mong muốn?” Oan uổng, thế nhưng cô giận con lại thành đánh lên người anh. Bùi Bội thở phì phì tiêu sái đến bên giường, hai tay phát điên kéo một cái chăn và một cái gối ném về phía anh. Cổ Việt Trì bắt được chăn và gối. “Tôi ngủ giường, còn anh tìm chỗ khác ngủ đi!” Tức giận lên đến đỉnh điểm cô liền nói to. Hạ tối hậu thư? Con người Cổ Việt Trì ẩn ý cười quét một vòng trên gương mặt đang thở phì phì, đối mặt với lửa giận của cô anh vẫn vui vẻ cười như không cười. “Vâng, tuân lệnh nữ vương.” Đối mặt với khuôn mặt tươi cười của anh, tức giận của Bùi Bội không phát được, mà không phát ra thì tổn hại thân thể, đành phần ghen xoay người đến bên giường, quăng người xuống giường, kéo chăn rồi chui vào trong chăn, động tác nhanh gọn. Xem người phụ nữ của mình hờn dỗi khiến khoe miệng Cổ Việt Trì tự nhiên khoe ra một chút ý cười. Không biết là do tức giận quá hay là thế nào, mà nguyên một đêm trước cô không ngủ được, thế nên đêm nay cô ngủ bù, đêm nay Bùi Bội ngủ cực kỳ thư sướng. Ánh mắt mơ hồ, thân hình vắn vẹo như mèo lười tham ngủ. “Sớm.” Tiếng nói trầm thấp dịu dàng mê người vang lên. Tiếng nói dịu dàng đã làm thức tỉnh thần kinh, đầu óc của cô, đột nhiên cô nhớ lại, cô đang ở Trầm Dương mà không phải Đài Loan, trong phòng này còn có một người khác. Nghĩ vậy cô ngẩng đầu, thân hình cao lớn đã đứng trước mặt cô. Anh mang áo ngủ, tóc ẩm ướt, hiển nhiên là vừa tắm xong, vạt áo ngủ trước rộng mở lộ ra vùng ngực rắn chắc. Trái tim Bùi Bội đập dồn dập khiêu khích. “Ách...sớm.” “Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng em khi rời giường.” Giọng nói Cổ Việt Trì đặc ý như gió xuân tháng ba, trên miệng còn mỉm cười dịu dàng, làm chết người không đền mạng. Bùi Bội cào cào đầu tóc đang rối tung, há mồm hách xì một cái. “Như thế nào lại không dọa anh chạy?” “Vì sao sẽ dọa anh chạy ? Anh cười tươi sáng lạng “Bộ dáng em tỉnh ngủ thật đáng yêu.” Bệnh thần kinh, vừa tỉnh ngủ mà đáng yêu Cổ Việt Trì đi đến sofa lấy chăn và gối tối qua cô ném cho anh đưa trở lại trên giường, còn cố ý ngụy trang bộ dáng anh ngủ trên giường. “Như vậy sẽ không làm cho người ta nghi ngờ.” Anh vỗ vỗ cái gối, bên môi giờ lên một chút mỉm cười. “Cần phải làm như vậy sao?” Cô xem không quen anh như vậy. “Ít nhất có thể không để người ta nghi ngờ hai chúng ta có ngủ chung hay không”. Anh nhún nhún vai. Thật sự là cẩn thận quá độ! “Anh vừa mới tắm xong, em cũng đi tắm đi.” Anh nhắc nhở cô. Không cần anh nói thì cô cũng biết. “Hành lý của em đâu?” Cổ Việt Trì nhìn về sau tủ quần áo. “Ồ đằng kia.” Bùi Bội lười biếng xốc chăn lên, hai chân đứng trên thảm, hai tay chống đỡ mép giường, cúi đầu không nhúc nhích. Anh nhướn mi, trong mắt ý cười tà ác. “Em muốn anh ôm em đi phòng tắm phải không? Thật như vậy sao, anh phi thường vui vẻ cống hiến sức lực cho em.” Cô miễn cưỡng ngẩng đầu, tức giận liếc mắt. “Đừng vọng tưởng.” Anh vờ như không nghe thấy, tự mình đi đến tủ quần áo, mở tủ tìm kiếm áo quần cho cô, chỉ lát sau tay anh đã cầm đầy quần áo. “Vương Dũng đã chờ ở dưới lầu, tốt nhất em nhanh lên một chút.” “Khiến cho anh ta chờ thì thế nào...” Cô hờn dỗi. Anh đi đến bên giường, để toàn bộ áo quần lên trên giường. “Thời gian chính là tiền tài, cho nên tốt nhất em nên chạy nhanh vào phòng tắm đi, hiện tại anh muốn mặc quần áo.” Giọng anh kiên định. Anh càng thúc giục, cô càng cố ý kéo dài thời gian. “Anh mặc quần áo của anh, em cũng không gây trở ngại gì cho anh.” Anh nhướn một bên mày rậm, nhún nhún vai, liếc cô một cái đầy hứng thú, sau đó dùng tay cởi dây lưng áo ngủ, quăng cho cô một nụ cười. “Em muốn nhìn thì anh đây cực kỳ hoan nghênh.” Cổ Việt Trì cởi bỏ dây lưng, lập tức áo ngủ đi xuống... Anh thật sự cởi áo quần trước mặt cô à! “Biến thái, cuồng ở trần.” Bùi Bội hét lên một tiếng, hốt hoảng chạy đến phòng tắm, đóng rầm cửa lại. “Làm sao anh ta có thể...” Tim đập gia tốc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên. Mặc kệ thế nào, hiện tại cô đã muốn ở trong phòng tắm, cô tính tắm rửa thật tốt, dập tắt lửa nóng khiến toàn thân cô khô nóng lên. Mở vòi hoa sen ra, cô chuẩn bị cởi quần áo, cô mới nhớ tới vừa rồi vội vàng chạy vào phòng tắm nên đã quên lấy áo quần sạch theo. Bây giờ đi ra ngoài lỡ anh ta đang loa thế... Trời ạ! Cái này không biết nên như thế nào cho phải à? Ai, tiến thoái lưỡng nan! Dúng kể này đi...Cô cứng rần da đầu lấy

tay gõ cửa phòng tắm, ý muốn anh chú ý, sau đó nói to. “Phiền anh lấy hành lý lại đây giùm em.” Im lặng một lúc rồi cuộc cũng có lời đáp lại. “Chính mình đi ra lấy.” Đáng giận! “Bây giờ em không thể ra.” Bùi Bội hỏn hển hét lên. Lại là im lặng. Đột nhiên, cửa phòng tắm truyền đến hai tiếng gõ, làm cho cô sợ hãi lùi ra xa. “Hành lý của em ngay tại cửa, với tay ra là có thể lấy được.” Cô cẩn thận hé ra cánh cửa, lén lút xem bên ngoài, sau đó tay nắm chắc hành lý trên sàn nhà rồi rút lui rất nhanh, giống như sợ anh thừa cơ bắt lấy cô. Cho dù biết ý tưởng này thật buồn cười, nhưng ngẫm lại, tối hôm qua chỉ có anh và cô ở cùng một phòng, cô nam quả nữ, nếu như anh muốn xâm phạm cô thì tối hôm qua đã giáo huấn cô rồi, giống như mười năm trước, không chỉ là suốt đời khó quên mà còn giống như bóng ma vĩnh viễn đi theo.

o0o

Khi Bùi Bội mở cửa phòng tắm, nhìn thấy Cổ Việt Trì thanh thoi tựa trên tường cạnh phòng tắm, thì thái độ thư thái biến thành cương ngạnh. Về mặt Cổ Việt Trì mang một chút thương thức đánh giá cô, cô chọn một bộ đi công tác thật nhàn nhã, tóc búi cao, chỉnh thể phối hợp coi như khéo. “Thật sự chúng ta có một chút tâm ý tương thông.” Cô bình tĩnh ngắm nhìn áo quần của anh, thế nhưng anh cũng mặc một bộ áo quần vải bố nhàn nhã, trong phút chốc, cô không biết nên ca ngợi phụ họa vào hay là ảo não chính mình lại đi nhìn anh ta mặc quần áo gì. Cô tức giận trừng anh một cái. “Đừng nghĩ mặt anh thiếp vàng, ai tâm ý tương thông với anh chứ? Chính là không khéo em chọn trúng bộ này mà thôi.” Cổ Việt Trì cụp mắt xuống giấu đi ý cười trêu chọc cô. “Được, được, được, tùy em nói, thời gian không còn sớm, anh nghĩ mọi người chờ dưới sảnh đã hết kiên nhẫn rồi.” Bùi Bội giận đỏ mặt cầm cái mũ bên cạnh lên, dùng sức bước thật nhanh đến bên cửa, mở cửa ra, cô cảm tức quay đầu nhìn Cổ Việt Trì còn đang đứng bất động. “Không phải anh nói bọn họ chờ đã hết kiên nhẫn rồi sao, giờ anh còn đứng đó làm gì?” Cổ Việt Trì gọi lên môi cười, bước đi đến trước mặt cô, dịu dàng ca ngợi. “Hôm nay em đẹp quá.” Dứt lời, anh lướt qua cô ra khỏi phòng trước. Nháy mắt toàn thân Bùi Bội cương lên một chút, hai má khô nóng, trái tim lại bắt đầu nhảy loạn nhịp. Cảm giác cuồng loạn thế này làm cho cô cảm thấy phiền chán nhưng lại thấy vui trong lòng.

10. Chương 10

Cùng nhau đứng trong thang máy đi xuống, hô hấp trầm ổn cùng mùi nước hoa thoang thoảng tản mạn trong không khí, thỉnh thoảng dụ dỗ cảm quan của Bùi Bội, làm cho cô không tự chủ được dựa vào anh. Cổ Việt Trì vươn tay nhẹ nhàng ôm bả vai của cô, không nhìn đến ánh nhìn cảnh cáo tà nghệ của cô, như không có việc gì mỉm miệng mỉm cười. “Đừng làm hư hình tượng vợ chồng ân ái.” Đúng rồi, phải phối hợp diễn cùng anh ta. Cô ảo não cúi đầu thu hồi tầm mắt, trong lòng lại vui vẻ nhận lấy sự che chở dịu dàng của anh. Nhiều lúc buồn vui lẫn lộn, suy nghĩ của cô đều bị anh làm đảo lộn. Khi cửa thang máy mở ra, Sái Ảnh và Bùi Tông Ngạn đầu tiên là sững sốt, kinh ngạc khi thấy hai người yên ổn ở chung một chỗ, lập tức cười chế nhạo, mặc kệ hai người đó là cố ý hay là thật thì bọn họ phi thường vui vẻ khi gặp hình ảnh này. Vương Dũng mặt mang mỉm cười vội vàng đứng dậy chào đón hai người. “Cổ tiên sinh, Cổ phu nhân.” Cổ Việt Trì buông Bùi Bội ra đi tới phía mọi người “Thực xin lỗi để mọi người chờ lâu” Anh yêu thương sờ hai má con “Ngày hôm qua con ngủ ngon không?” “Rất tốt ạ, chỉ có chú Sái là khổ.” Bùi Tông Ngạn cười mỉa mai liếc Sái Ảnh một cái. Bất đắc dĩ Sái Ảnh thở dài, hai tay đỡ đầu. “Hiện tại thì tôi đã biết làm cha mẹ khó xử như thế nào, một buổi tối thay tiểu quỷ này đắp chăn thì cũng đến lúc trời sáng.” “Vất vả cho cậu.” Cổ Việt Trì áy náy cười. “Nếu như vậy thì để Tông Ngạn ngủ với em tối nay đi.” Coi như Bùi Bội tìm được chỗ tránh né Cổ Việt Trì. “Con không cần, con tình nguyện ngủ cùng chú Sái, ít nhất chú ấy cũng nói rất nhiều chuyện xưa mà con chưa từng nghe qua.” Bùi Tông Ngạn cố ý không ẹ đạt được nguyện vọng. “Con...” Đối mặt với sự đối nghịch khắp nơi của con, khiến Bùi Bội muốn đánh một cái tát, nhưng cô lại không thể phản kích, đành thất bại rên rỉ. Lúc này Vương Dũng đến gần. “Cổ tiên sinh, xe đã chờ ở ngoài khách sạn.” “Được rồi, đã chậm trễ rất nhiều thời gian rồi, chúng ta lên đường.” Cổ Việt Trì gật gật đầu. “Đợi chút.” Bỗng nhiên Bùi Bội kêu dừng, nhất thời bốn cặp mắt liền bắn thẳng về cô, làm cho cô nản lòng cúi đầu “Em muốn uống cà phê.” Vương Dũng bày ra bộ mặt tươi cười, ân cần hỏi. “Không thành vấn đề, phu nhân muốn uống loại gì để tôi cho người chuẩn bị.” “Tùy tiện, chỉ cần cà phê là được.” Hiện tại cô chỉ biết dựa vào cà phê để nâng cao tinh thần và thể xác đang uể oải. “Được, bây giờ tôi đi mua.” Vương Dũng

không nói hai lời lập tức đến quầy ba khách sạn mua cà phê cho Bùi Bội.

oOo

Vì quen thuộc đường đi và địa hình nên Vương Dũng lái xe, Sái Ảnh ngồi ở ghế phụ, dọc theo đường đi bụi đất bay lên, xe cứ xóc nảy mà tiến tới. Tuy rằng đại lục đất rất rộng, nên cảnh vật cứ xoẹt qua trước mắt không hề thay đổi. Đến ba giờ chiều, Bùi Tông Ngạn mệt rã rời đã gối đầu lên đùi Cổ Việt Trì ngủ, Bùi Bội cũng chịu không được, cũng đã nhắm mắt nghỉ ngơi. Đường như Cổ Việt Trì thấy được cô mệt mỏi. “Tựa vào vai anh ngủ đi.” Anh vươn bàn tay to ấn đầu cô xuống bả vai của mình để cho cô có chút thoải mái. Bùi Bội cũng biết hành động này quá mức thân thiết, nhưng cô mệt mỏi lại lười mở miệng kháng nghị nên ôn nhu dựa vào vai anh. Cảm giác được che chở thật thoải mái... Cổ Việt Trì yên lặng chăm chú nhìn cô, cho đến khi cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên chậm rãi thả lỏng, lập tức cái miệng của anh bật ra một nụ cười. Anh đã gặp qua rất nhiều cô gái đẹp hơn cô, nhưng không thể có một người nào có thể thay vị trí cô trong lòng anh. Tính cô thẳng thắn không một cô gái nào có thể so được, khi cô tức giận, lập tức cả người sẽ dựng lên mũi nhọn, khi thì đáng yêu ngoan ngoãn, giấu không được thiên tính của mình, tất cả tạo thành mị lực hấp dẫn kỳ lạ. Cho tới nay, ánh mắt của anh tỏa sáng vì bảo vật cổ, phụ nữ chỉ là khách qua đường, nhưng Bùi Bội thì khác, cô đã lặng lẽ nắm giữ tâm anh, làm cho anh cam tâm tình nguyện sống chết vì cô. Cổ Việt Trì chậm rãi dựa vào đầu cô, ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt của cô, nói rất nhỏ nhẹ. “Em đã làm cho anh không thể yêu đương bừa bãi, anh yêu em.” “Anh nói cái gì...?” Mắt cô run run một chút, mềm mại nói lời vô nghĩa. “Không có gì, còn chưa đến nơi, tiếp tục ngủ đi.” Tiếng nói anh mềm nhẹ trấn an. Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chớp mắt một lát, trong đầu hiện lên hình ảnh cả nhà ba người sống vui vẻ, náo nhiệt, làm lòng anh tràn đầy vui mừng, khoe miệng lại nhếch lên mà cười. “Cổ tiên sinh, đã đến rồi, ngay phía trước ấy.” Vương Dũng la hét kinh động Cổ Việt Trì, khiến anh vội vàng mở mắt, Bùi Bội cả kinh cũng thẳng người lên. Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy cảnh vật cũng giống như mấy năm trước đây, đất trống mênh mông, lần này chỉ có thêm rất nhiều người đang đào bới mà thôi. Cổ Việt Trì nhướn mi. “Không phải anh nói tìm được lối vào sao?” “Chính là phỏng đoán, lần này cờ Cổ tiên sinh làm rõ, vì anh là ông chủ, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng là chúng tôi lập tức triển khai.” Vương Dũng khéo đưa đẩy nói. Phải không? Trong lòng Cổ Việt Trì nổi lên rất nhiều dấu chấm hỏi. Xe dừng lại trước đoàn người đào bới, Vương Dũng dẫn đầu nhảy xuống xe, lớn tiếng nói. “Cổ tiên sinh đến đây.” Bùi Bội khó hiểu nhăn mi, cần phải tuyên bố ra như vậy sao? Lấy tác phong làm việc của Cổ Việt Trì so với trộm cũng không khác nhau là mấy, nói ít thì tốt, đáng lẽ nên im lặng mà hành động chứ? Cổ Việt Trì nhẹ nhàng lay tỉnh con. “Con, tỉnh tỉnh, chúng ta đã đến nơi.” Bùi Tông Ngạn dụi dụi mắt. “Đến rồi sao?” Cổ Việt Trì yêu thương sờ sờ đầu con, ở bên tai con nói nhỏ. “Àn, chúng ta đã đến, con còn nhớ công tác ba ba giao cho con không?” Bùi Tông Ngạn nhăn cái mũi nhỏ, tà tà cười. “Đương nhiên là con nhớ rõ.” Cổ Việt Trì không hề nhiều lời, chỉ mỉm cười sờ đầu hẩn ý nói con thông minh. “Đi thôi.” Cổ Việt Trì ra lệnh một tiếng. Lập tức ba người lớn cùng một đứa trẻ xuống xe. Cổ Việt Trì ở bên cạnh Bùi Bội nói nhỏ. “Giả ngu.” Giả ngu? Bùi Bội hiểu ra ý của anh, liền tươi cười đồng ý, thực tự nhiên ôm lấy cánh tay Cổ Việt Trì, làm cho Cổ Việt Trì kinh ngạc vì cô chủ động. “Đừng quên, chúng ta là cặp vợ chồng ân ái ái ái.” Bùi Bội đỏ mặt tươi cười. Cổ Việt Trì kinh hỉ xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn kia, bất luận giờ này là giả hay là thật, quyết định mang cô đến đây là đúng, ít nhất bù lại thiếu thốn trong lòng anh. Vương Dũng ba bước cũng thành hai bước đi đến trước mặt Cổ Việt Trì, ngón tay chỉ về phía có nhiều người đào bới nhất. “Chúng tôi nghi ngờ nơi đó là lối vào miếu thần.” “Nơi đó có gì đặc biệt sao? Nếu không vì sao anh cho rằng đó là lối vào?” Cổ Việt Trì không khỏi đề phòng, đây là giá trị nhất, quan trọng nhất trong lịch sử. Vương Dũng chỉ một hướng khác. “Vùng kia phát hiện có rất nhiều tượng người, nhưng phía trước này lại không phát hiện được gì, theo tình hình như vậy suy đoán ra lối vào miếu nữ thần chắc là ở phía tây.” “Ngô.” Cổ Việt Trì nhẹ nhàng đáp. Bùi Tông Ngạn bày ra biểu tình chán nản, chạy đến xem mấy người cọ rửa đồ vật đào được. “Vậy quyết định thì khi nào đào bới?” Cổ Việt Trì suy nghĩ tìm tòi đến tận cùng. “Sẽ chờ anh ra lệnh, chỉ cần ra lệnh một tiếng thì lập tức thi hành”. Vương Dũng nghiêm túc nói. “Được rồi, nói nhiều không bằng hành động, hôm nay làm luôn đi.” Về mặt Cổ Việt Trì không thay đổi, tâm không biết suy nghĩ cái gì. Vương Dũng xoay người lớn tiếng nói. “Chú ý, hiện tại mọi người tạm dừng công việc, bắt đầu tập trung máy móc ở phía tây.” Nếu tìm đúng địa phương che dấu văn hóa ngàn năm là có thể thấy ánh mặt trời. Anh liếc Bùi Bội một cái, phát hiện trong mắt cô lóe ra ánh sáng sáng lạn, như vậy là cô cũng suy nghĩ tìm tòi đến tận cùng giống như anh. Vì không muốn phá hư miếu nữ thần, mỗi người cầm cái xẻng nơm nớp lo sợ, đào đất rất cẩn thận. “Thấy rồi, thấy rồi.” Đột nhiên có người kêu lên. Cổ Việt Trì và Bùi Bội nghe được tin tốt liền vội vàng đến phương hướng có người kêu lên. Đoàn ông chính là đàn ông, cần bản anh đã quên một bước của anh dài như thế nào, cô phải

vất vả mới đuổi kịp anh. Cổ Việt Trì, Sái Ảnh cùng Vương Dũng bình ổn đứng trước mặt người vừa kêu lên, chỉ có cô giống như vừa chạy trăm mét, vội vàng hít thở. Công nhân đưa tay chỉ. “Không biết phải không?” Cổ Việt Trì đi trước làm gương, liền đi vào cửa động, lấy tay xem xét đất ở cửa động, cúi lưng xuống xem cửa động. “Đưa cho tôi đèn pin.” Vương Dũng lấy đèn pin vẫn mang bên người đưa cho anh. Cổ Việt Trì lấy đèn pin chiếu sáng cửa động, phút chốc trợn mắt há mồm. “Oa!” “Chuyện gì?” Bùi Bội không chịu nổi tò mò tiến lên cúi đầu xuống xem, từ hướng ánh sáng đèn pin rọi bên trong, nhất thời da đầu cô tê dại, sợ tới mức mặt trắng bệch, ngã ngồi xuống đất. “A...” “Hai người nhìn được cái gì?” Sái Ảnh tò mò hỏi. “Bên trong...bên trong thật nhiều rắn, thật nhiều rắn...” Môi cô run run nói. “Rắn?” Vương Dũng bán tính bán nghi, cầm đèn pin chiếu vào cửa động, một con rắn thấy ánh sáng mà đã chui ra, làm Vương Dũng sợ tới mức vọt chạy trước. Người bên cạnh thấy thể vội vàng bắt con rắn mới chui ra, sau đó ôm một tảng đá tạm thời chặn cửa động, tránh cho rắn chui ra càng nhiều. Cổ Việt Trì nhìn cái động, hao tổn tâm trí suy nghĩ. “Nên làm cái gì bây giờ?” Không thể phá sẽ ảnh hưởng đến di tích cổ. “Có thể dùng lửa hay không?” Bùi Bội hỏi thử. “Có thể dùng thuốc độc không?” Sái Ảnh cũng nói vào. Cuối cùng Cổ Việt Trì hạ quyết định. “Dùng thuốc tốt hơn.” Anh xoay người xem xét vẻ mặt Vương Dũng còn đang tái nhợt. “Có thể lấy thuốc độc diệt rắn được không?” Mặt Vương Dũng không còn chút máu, lòng còn sợ hãi nói. “Tôi sẽ nghĩ cách.” “Xung quanh đây có nơi nào nghỉ lại được không?” Cổ Việt Trì lại hỏi. “Nghỉ lại?” Bùi Bội kinh hô, anh không tính về khách sạn sao? “Đường xá rất xa xôi, đi qua đi lại cũng rất mất thời gian, không bằng ở đây kiếm nơi nghỉ lại cũng được, tránh đường xa bốn ba vất vả.” Cổ Việt Trì giải thích. Bùi Bội không có gì phản bác. “Cũng được, vậy theo ý anh.”

oOo

Buổi tối, đoàn người tìm được khách sạn gần đó nghỉ ngơi. Bùi Tông Ngạn đã mệt sớm ngủ trên vai Cổ Việt Trì, còn Bùi Bội mệt mỏi nằm chặt góc áo Cổ Việt Trì chống đỡ, toàn thân như muốn tê liệt. Rốt cuộc giờ phút này Cổ Việt Trì đã hiểu, vì sao đàn ông lại trụ cột gia đình, anh ngẫm mình thăm đời này có thể trở thành trụ cột của Bùi Bội và Bùi Tông Ngạn. Bọn họ tìm một khách sạn bình thường, mặc dù không xa hoa nhưng sạch sẽ, giờ phút này mọi người chỉ cần một cái giường và một chậu nước sạch sẽ là đủ rồi. Đối mặt ngủ chung một giường, nhất thời tâm Bùi Bội rơi vào đáy cốc nhưng không thể nề hà. Cổ Việt Trì trước đem Bùi Tông Ngạn đặt lên giường, tháo giày cho thẳng bé, dịu dàng đắp chăn cho nó giống như người cha hiền lành. Sau đó anh xoay người xem xét vẻ mặt cô đơn của Bùi Bội. “Chịu khó một đêm thôi.” “Em hiểu được.” Đương nhiên cô biết, đi đến vùng đất hẻo lánh này mà có được chỗ ngủ là quá may mắn rồi. Anh cười thoải mái. “Anh nghĩ ngày mai có thể thuận lợi tiến vào động sao?” Sái Ảnh dờ đi lực chú ý giữa hai người. Cổ Việt Trì ngồi xếp bằng trên giường, thần sắc ngưng trọng. “Thoạt nhìn Vương Dũng so với chúng ta còn tích cực hơn, tôi nghĩ ngày mai chúng ta có thể tiến vào trong động, nhưng tôi lo lắng...” “Anh lo lắng cái gì?” Bùi Bội tới ngồi gần anh hỏi. Sái Ảnh thấy được Cổ Việt Trì đang lo lắng. “Anh lo lắng sau khi tiến vào trong động sẽ khó giải quyết chuyện gặp lại sao?” “Đúng vậy, theo tôi quan sát, người đào bới miếu nữ thần lần này không phải là hạng người bình thường.” Cổ Việt Trì tra ra ẩn số trong đó. “Điểm này em cũng nhìn ra được, những người này không giống người làm cu li bình thường, hơn nữa xem bọn họ rửa sạch...Làm việc rất chuyên nghiệp, theo em thấy những người đó nhà khảo cổ chuyên nghiệp.” Bùi Bội chú ý tới những điểm nhỏ nhất. Thật sự là thông minh. Cổ Việt Trì có chút dăm chiêu chống cằm, gật đầu. “Em nói đúng rồi, cần thận suy nghĩ lại một chút, nếu nhóm người này là khảo cổ chuyên nghiệp thì thuộc quyền quản lý của ai?” Nghe anh nhắc tới cái này làm cho linh quang trong mắt cô chợt lóe. “Quan Phương?” “Đúng vậy, anh hoài nghi những người này là nhân viên của Quan Phương, bọn họ là mượn tiền tài của ta để hoàn thành giấc mộng của họ.” Cổ Việt Trì tươi cười, tươi cười này giả hoạt mà cô chưa từng gặp qua. “Theo như anh nói thì lần này chúng ta phải chạy sao?” Cô cũng không vui khi phát sinh chuyện như vậy. Cổ Việt Trì phóng đang cười vài tiếng, tay chụp đầu cô sau đó trượt xuống cằm cái cổ non mềm tinh tế. “Có chuyện để xem thì chỉ cần liếc mắt một cái cũng cảm thấy mỹ mãn, huống chi là chính mình tham gia.” “Nhưng như vậy thì không có lời.” Nếu đem bảo vật linh tinh đến hội đấu giá lấy tiền, thì mặc kệ thế nào cũng thu được nhiều tiền. “Đã lời lắm rồi.” Cổ Việt Trì an ủi cô. “Việt Trì, đã có đối sách ứng phó chưa?” Sái Ảnh lo lắng. “Yên tâm, tôi đã có, đảm bảo mọi người lông tóc không thiếu một sợi trở về.” Cổ Việt Trì cười nhẹ. Nghe được Cổ Việt Trì cam đoan nên Sái Ảnh bình yên thở hắt ra. “Có những lời này của anh thì em có thể yên tâm ngủ đến sáng mai.” Anh ta nói xong liền ngã phịch xuống giường nghiêng người mà ngủ. Cổ Việt Trì nhìn vẻ mặt Bùi Bội không cam lòng, làm anh cười thâm trong bụng. “Không cần suy nghĩ nhiều, ngủ đi, đêm nay em cũng không thể mất ngủ, phải nuôi dưỡng tinh thần để ngày mai khiêu chiến.” Bùi Bội thở dài một tiếng. “Được rồi.” Cô nằm xuống, lòng không yên nhìn trần nhà. Cổ Việt

trì nằm xuống bên cạnh cô, tay chống đầu nghiêng người nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia. “Đừng nôn, đi ngủ sớm một chút.” “Đã biết.” Bùi Bội lườm anh một cái, xoay người tránh ánh mắt tà mị của anh. Hành động của cô làm ôi anh câu lên nụ cười tà mị vô đối. Có lẽ cô quá mệt mỏi nên cảm giác ngủ thật ngon, thật thoải mái, bên tai vang lên tiếng tim đập trầm ổn có quy luật, giống như bài hát ru con, cô nghe được rất thoải mái, rất an tâm, lại càng không tự chủ được muốn sờ cái thứ làm cô an tâm đó... Bàn tay nhỏ bé mềm mại mãi mãi cảm động phải thứ gì đó đau đau, làm cho cô khiếp sợ mở mắt, phát hiện cô đang gắt gao dán chặt vào người Cổ Việt Trì. Cô hơi hơi ngẩng đầu lên muốn xem thứ gì đó làm đau tay cô? Qua buổi tối, quanh cái miệng nhỏ của anh đã có râu lún phún, làm cho khuôn mặt tuấn tú tăng thêm vài phần khí phách. “Có phải ông xã em rất đẹp trai phải không?” Cổ Việt Trì cười híp mắt. Thật mất mặt, bị bắt quả tang làm cho Bùi Bội xấu hổ đẩy đẩy anh. “Đồ không biết xấu hổ, ai nói anh là chồng của em?” “Nhỏ giọng một chút đừng đánh thức con.” Anh nhẹ giọng nhắc nhở. Bùi Bội che miệng nhìn con nằm phía bên kia, tựa như thiên sứ nhỏ tìm được bến đỗ bình yên, khuôn mặt nhỏ nhắn có một chút điềm tĩnh. Lúc này cô đã hiểu cái gì là máu mủ tình thâm, đây là tình cảm không thể cắt đứt được. Cổ Việt Trì không dám nhúc nhích làm thức giấc ngủ của con, liền đem tay ôm Bùi Bội nằm trở lại, khuỷu tay cường tráng ôm cô trong ngực mà Bùi Bội cũng không kháng cự nằm nép bên sườn anh, anh liền cúi đầu xuống hôn lên tóc cô. “Giây phút này anh rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.” Một bên là người phụ nữ anh yêu nhất, một bên là đứa con bảo bối, đời người sống như vậy còn cầu gì thêm nữa? Bùi Bội nằm trong lòng anh, hốc mắt đã nổi lên một tầng sương mù. Giờ phút này cô cũng đã hiểu được cái gì là hạnh phúc thỏa mãn, chính là có một cánh tay cường tráng cho cô bình yên dựa vào. Bùi Bội không kìm lòng được đưa tay khẽ vuốt mặt Cổ Việt Trì, thở dài thỏa mãn. Cánh tay anh vòng trên gáy cô bắt lấy cái tay của cô rồi dán trên miệng anh, dùng sức đem yêu thương của anh đối với cô khắc lên trên tay cô. “Mặc kệ em có tin hay không nhưng anh yêu em.” Anh mở bàn tay nhỏ bé của cô ra rồi lồng ngón tay anh vào, bàn tay to lớn của anh bao trọn bàn tay cô. Dường như cô xúc động, tay siết chặt lại như muốn nắm lấy lời thề yêu thương của anh, cô muốn gìn giữ. Nước mắt không kìm được nữa rơi xuống, Bùi Bội kích động ôm lấy đầu của anh, ở trên môi anh đặt một nụ hôn thể hiện tình cảm của cô. “Em tin tưởng.” “Bội...” Tiếng nói khàn khàn có vài phần kích động. Cô mỉm cười dán sát mặt vào mặt anh, còn anh thật quá cảm động hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười thâm tình. Rốt cuộc anh cũng nhận được tình cảm của cô. Đang đắm chìm trong hạnh phúc tình yêu ngọt ngào thì đột nhiên ngoài cửa vang lên âm thanh gõ cửa. “Cổ tiên sinh đã dậy chưa?” “Vương Dũng?” Cổ Việt Trì nhăn mi trông cửa phòng. Thật biết chọn thời gian đánh vỡ mộng đẹp của anh. Bùi Bội cảm giác được anh đang giận, cô cười cười ngồi dậy nhìn về mặt giận dữ của anh. “Em đi xem có chuyện gì?” Lập tức Bùi Bội xuống giường, đi tới cửa nhẹ nhàng mở cửa, cửa hé ra vừa đủ nhìn được Vương Dũng. “Xin hỏi có chuyện gì?” “Cổ phu nhân, tôi chỉ muốn thông báo cho Cổ tiên sinh biết động rấn đã được xử lý xong.” Vương Dũng báo cáo. Bùi Bội ngẩn ra, làm sao có thể mới chỉ qua một buổi tối mà anh ta đã xử lý xong động rấn chứ? Cô biết tập tục của người đại lục, có thể dời là dời, nhưng sao anh ta làm việc lại nhanh như vậy? Cô không thể tin liếc Vương Dũng một cái, rồi quay đầu nói với vào. “Vương Dũng nói đã xử lý xong động rấn rồi.” Trên mặt Cổ Việt Trì không có một tia kinh ngạc, chỉ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời mới có chút nắng sớm mà thôi, anh lại nhìn về Bùi Bội đang đứng ở cửa. “Nói với anh ta nửa tiếng sau gặp nhau ở cửa khách sạn.” “Nha.” Cô quay đầu nhìn về Vương Dũng. “Tôi nghe rồi, nửa tiếng sau chúng ta gặp nhau ở cửa khách sạn.” Vương Dũng nhếch miệng cười rồi xoay người rời đi. Bùi Bội nhẹ nhàng đóng cửa lại, xoay người đã thấy Cổ Việt Trì đã dậy ngồi bên giường, nhưng không ảnh hưởng đến con, thằng bé vẫn cuộn tròn ngủ say như trước. Cổ Việt Trì nhỏ giọng gọi Sái Ảnh. “Sái Ảnh, dậy thôi.” Sái Ảnh lập tức ngồi dậy. “Em nghe rồi.” Lập tức Bùi Bội mở to mắt nhìn Sái Ảnh, chẳng lẽ anh ta nghe được Cổ Việt Trì và Vương Dũng nói chuyện, thậm chí thấy được? Nếu thật sự anh ta nghe được, nhìn thấy được thì chẳng phải chuyện này quăng ra một cái là chết người à? “Sái Ảnh, cậu nghĩ sao?” Cổ Việt Trì hỏi. “Không tầm thường, trừ phi là phái quân đội đến, nếu dùng hai mươi người gan dạ sáng suốt chỉ trong một đêm xử lý xong động rấn đó thì nguy càng thêm nguy.” Sái Ảnh cười lạnh lắc đầu. “Vương Dũng có thật sự dùng phương pháp chúng ta đề nghị như hôm qua không? Dùng thuốc độc giết rấn.” Bùi Bội chen miệng vào. “Việc đó có thể là không thể.” Cổ Việt Trì phủ nhận phỏng đoán của Bùi Bội. “Em đã quên thái độ của Vương Dũng khi nhìn thấy rấn sao?” “Ngày hôm qua chúng ta từng phỏng đoán Vương Dũng thuê hạng người gì rồi, theo tình hình này xem ra càng thêm khẳng định suy luận của chúng ta.” Sái Ảnh nói toạc ra. “Đúng vậy, cho nên hôm nay chúng ta phải đề cao cảnh giác đối phó.” Cổ Việt Trì lo lắng thâm tình nhìn Bùi Bội. “Nhất là em, trăm ngàn lần nên tự bảo hộ bản thân mình.” Lời dặn dò quan tâm đặc biệt này như một dòng nước ấm lướt qua trong lòng Bùi Bội, cô cười yếu ớt. “Em sẽ chú ý.” Cổ Việt Trì lại cúi đầu xem xét đứa con đang ngủ say. “Còn có Tông Ngạn, em cũng nhớ phải chú ý đến con, không được để thằng bé

bị nguy hiểm.” “Giao cho em, đừng quên nó cũng là con em.” Bùi Bội mỉm cười trấn an lo lắng của anh. “Được rồi, hiện tại mọi người chuẩn bị ứng chiến.” Cổ Việt Trì nghiêm túc ra lệnh. Lập tức Bùi Bội đánh thức Tông Ngạn đang ngủ say, còn Sái Ảnh chuẩn bị đồ phòng thân, cũng lấy ra một khẩu súng đưa cho Cổ Việt Trì. “Cho anh phòng thân.” Bùi Bội kinh ngạc nhìn khẩu súng trong tay Cổ Việt Trì, cứ nhiên bọn họ lại mang súng. Vừa rồi Cổ Việt Trì nói chuẩn bị ứng chiến, chẳng lẽ thật sự có xung đột xảy ra sao? Cổ Việt Trì dường như không có việc gì cầm lấy súng Sái Ảnh đưa cho, rồi kéo ống quần lên, Lúc này Bùi Bội phát hiện ở ống quần anh có túi đựng súng, chỉ thấy Cổ Việt Trì thật tự nhiên đem súng bỏ vào túi, rồi lập tức cầm lấy di động bấm số. Bùi Bội kinh ngạc nhìn mày, liếc mắt nhìn anh suy nghĩ, lúc này anh còn gọi điện thoại cho ai? “Tôi là Việt Trì, các cậu có thể chuẩn bị, trước mắt tôi đang ở...Àn...được...”

oOo

Một giờ sau, bốn người bọn họ đã đến di chỉ miếu nữ thần. Dường như cũng nghe được hôm nay có việc trọng đại nên một cơn gió lớn nổi lên làm cát vàng bay cuồn cuộn, cát bụi trong không khí làm cho người ta không mở mắt ra được. Cổ Việt Trì đứng trước cửa động, thần sắc ngưng trọng, thì ra cửa động phong tỏa nay đã được mở ra. Xem ra ngày hôm qua đã diễn ra một trận chiến giữa người và rắn, trên đất thoảng thấy xác của rắn. Mà làm Cổ Việt Trì khó hiểu là Vương Dũng đã biết có đàn rắn thì tại sao không trực tiếp xử lý mà còn giả tình giả mê mời anh đi trước? “Cổ tiên sinh, mời anh đi trước.” Vương Dũng cười nịnh nọt. Cho dù đoán không ra tâm ý của Vương Dũng thì cẩn thận vẫn là trên hết, nên Cổ Việt Trì giấu giếm liếc Vương Dũng một cái. “Cùng nhau đi vào.” Bàn tay to của anh đặt lên vai của hắn ta, cùng đi vào miếu nữ thần. Anh lo lắng cho Bùi Bội và Tông Ngạn nên không quên quay đầu dặn dò. “Nhớ cẩn thận.” “Đã biết.” Cũng không phải lần đầu tiên thám hiểm nên Bùi Bội nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con theo sát Cổ Việt Trì tiến vào miếu nữ thần. Miếu nữ thần này được nhiều miếu nhỏ tạo thành, làm người ta tán thưởng là miếu thần biến mất ở vùng sông nước nhưng kết cấu bên trong vẫn đầy đủ, không bị phá hư một cái gì cả. Vương Dũng cùng những công nhân khác đi sát phía sau, dọc theo đường đi nhặt lên những đồ vật bị hư hại rồi cẩn thận cất vào trong túi plastic. Lúc Vương Dũng dẫn đường đi xuống, tại đây Cổ Việt Trì đã đi đông đi tây hơn hai tiếng nhưng vẫn không thấy tượng thần Nữ Oa, chỉ thấy phân tán những tàn tích không giá trị. Rốt cuộc Cổ Việt Trì hiểu được, vì sao Vương Dũng nhất định chờ anh tới mới mời anh đi vào miếu thần? Anh tin Vương Dũng đã đi vào miếu thần trước, nếu không làm sao anh ta có thể quen thuộc đường đi trong miếu như thế, chính là hắn ta buồn rầu vì không tìm thấy tượng thần Nữ Oa trong truyền thuyết, nhưng lại đoán anh có khả năng biết vị trí miếu thần nên mới giả ngu mời anh cùng đi vào miếu thần. “Chẳng lẽ nói miếu bửu thần chỉ được người dân cúng tế cái miếu thôi ư?” Vương Dũng vụng trộm quan sát thái độ trên mặt Cổ Việt Trì. Mặt Cổ Việt Trì không biểu hiện một tia cảm xúc, trầm ngưng nhìn mỗi góc trong miếu, tạm thời mặc kệ dụng ý của Vương Dũng, anh nghĩ thầm chỉ cần tìm được nữ thần giống như trong truyền thuyết, cho dù không mang đi nhưng chỉ cần xem một cái cũng đủ rồi. Bùi Bội hồ nghi đi tuần tra bốn phía trong miếu, cô không tin miếu nữ thần là nơi cho rắn ở. Sái Ảnh cũng buồn bực quan sát bốn phía. Bùi Tông Ngạn thì giãy ra khỏi tay mẹ, tò mò cầm một nhánh cây khô héo hua hua giữa không trung. “Xem kiếm!” Bùi Tông Ngạn ở một bên hăng say múa kiếm, đột nhiên cành cây đụng phải một hòn đá nhô lên thì bất ngờ tảng đá phát ra tiếng nổ ầm ầm. Mọi người bị sự cố xảy ra thình lình này làm cho sợ hãi, hai mắt mở to, hướng chi Bùi Tông Ngạn là một đứa trẻ, liền vứt ngay nhánh cây chạy đến trong lòng Cổ Việt Trì, hai tay ôm chặt thắt lưng của anh, sợ hãi ngẩng đầu nhìn tảng đá đang chậm rãi di động. Một lát sau, vách núi mở ra một mặt đạo. Thì ra miếu nữ thần nằm trong một động khác! “Đền pin.” Cổ Việt Trì kinh ngạc kinh hô. Lập tức Sái Ảnh đưa ngay cho anh một đèn pin. Cổ Việt Trì cúi đầu dặn dò con trong lòng. “Đi tới chỗ mẹ, nhưng trăm ngàn lần không được hành động thiếu suy nghĩ.” Bùi Tông Ngạn thông minh vội chạy đến bên mẹ, túm ngay góc áo của mẹ. “Mẹ, bảo vệ con.” Bùi Bội vừa bực mình vừa buồn cười liếc con một cái. “Nhìn không ra con lại sợ chết như vậy.” Bùi Tông Ngạn không cho là đúng trả lời. “Con không phải sợ chết, chỉ là yêu quý mạng sống mà thôi.” “Thật chịu không nổi con.” Sợ chết thì sợ chết, còn nguy hiểm như vậy là sao? Cổ Việt Trì cẩn thận tiêu sái đi vào trong động, trong phút chốc cảnh tượng trước mắt làm cho anh rung động tột đỉnh, anh kinh ngạc nhìn tượng thần Nữ Oa ngồi ngay trước mắt, tượng Nữ Oa này phải cao gấp ba lần người bình thường. Bà thần nhiên trấn định ngồi ngay ngắn chính giữa, khoe miệng giống như mỉm cười, hai mắt mở to bềnh bềnh nhìn nhân gian, phảng phất như đang cười nhạo mọi người sống thế tục sa đọa. Hai bên trái phải là tượng gốm rồng phượng, bốn phía đều là nhóm các nữ thần đang ngồi, hoặc đứng, thần khí tựa như chân nhân, hình thể nhỏ nhất cũng lớn hơn người thường. Vương Dũng theo sát tiến vào, nhất thời cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động. “Thật lớn...” Người ngoài động cũng lập tức đi vào trong động, mỗi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm

cho kinh sợ. Cổ Việt Trì đến gần tượng thần Nữ Oa, dùng đèn pin chiếu sáng mặt nữ thần, thật không dám tin năm ngàn năm trước người xưa đã có kỹ thuật điêu khắc tốt như vậy, khuôn mặt mượt mà nhắn mịn, thân thể được bao quanh bởi một con rắn lớn. Thật sự là cực phẩm ngàn năm khó gặp. Bùi Bội kìm nén không được nội tâm mừng như điên, nhìn kỹ đến từng chi tiết một. “Đẹp quá...” Tay cô muốn chạm vào. “Không cho phép chạm vào.” Vương Dũng điên cuồng hét lên làm cho tay Bùi Bội dừng giữa không trung, cô khó hiểu nhìn Vương Dũng tự nhiên hét lên. “Vì sao không thể đụng vào? Tôi chỉ muốn biết tượng này được điêu khắc từ đá gì thôi.” “Đây thuộc tài sản quốc gia không thể tùy ý đụng vào.” Về mặt Vương Dũng âm trầm, sáng giọng nói. A ha, rốt cuộc cũng lời đuôi. “Tôi nhớ rõ là vốn tư nhân của tôi bỏ ra, làm sao anh có thể nói là tài sản quốc gia?” Cổ Việt Trì tiến thêm một bước... Vương Dũng khinh thường. “Cổ tiên sinh đừng quên, hiện tại anh đang đứng trên lãnh thổ của ai.” “Nói như vậy là anh cố tình thả tin tức ra cho tôi bỏ vốn, sau đó khai quật lên thì thành tài sản quốc gia phải không?” Rất giảo hoạt. “Có lẽ anh cho rằng như vậy thì không hợp lý nhưng trên thực tế là như vậy.” Vương Dũng hoàn toàn không phủ nhận. “Được, cho dù tất cả là tài sản quốc gia đi, nhưng vốn là cá nhân tôi bỏ ra, nên tôi nghĩ xem nhiều hơn nữa cũng có thể đi?” Dù sao tất cả nơi này cũng không có khả năng mang đi, nên lùi một bước để tiến nhiều hơn. Theo như lời Cổ Việt Trì nói thì không phải không có lý, Vương Dũng nặng nề nói. “Được rồi, chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào.” “Đi.” Cổ Việt Trì đáp ứng. Bùi Bội được đồng ý nên vội vàng lấy máy ảnh ra chụp lại tượng thần Nữ Oa đồ sộ kia. Vương Dũng hét to một tiếng. “Không cho phép chụp ảnh.” Ngay cả chụp ảnh cũng không cho? Bùi Bội hỗn hển giơ máy ảnh trong tay lên. “Đã không đụng vào tượng như lời của anh, vì sao ngay cả chụp ảnh đều không được?” “Muốn chụp thì cũng chỉ có người trong bảo tàng của chúng tôi chụp.” Vương Dũng hung ác hét lên. Ngờ vực bấy lâu nay giờ sáng tỏ, thì ra Vương Dũng là người của bảo tàng. “Nghe anh nói hươu nói vượn.” Bùi Bội tức giận xuy một tiếng. Một cổ lửa giận nổi lên trong lòng nên Vương Dũng xông lên có ý đồ cướp máy ảnh trong tay Bùi Bội. Làm gì có chuyện Cổ Việt Trì để Bùi Bội bị ức hiếp, liền một bước đứng chắn trước mặt Bùi Bội, đôi mắt lạnh lẽo mở to trừng Vương Dũng. “Anh dám đụng vào một sợi lông của vợ tôi thì tôi sẽ hủy đi nơi này.” “Anh dám?” Vương Dũng nghiêng răng nghiêng lợi trừng Cổ Việt Trì. Cổ Việt Trì cười khê. “Tìm tư nhân đầu tư vốn thì trước hết cũng nên biết cá tính của người đó, trên đời này không có chuyện gì là Cổ Việt Trì tôi không dám làm, không tin anh thử xem.” Trước đó Vương Dũng đã điều tra qua Cổ Việt Trì, hẳn biết Cổ Việt Trì nói được làm được làm cho hắn thoáng khiếp đảm, nhếch miệng nói. “Anh đừng quên, các anh chỉ có vài người, mà chúng tôi lại có rất nhiều người, anh nắm chắc sẽ an toàn mà trở ra sao?” Vương Dũng uy hiếp không hù dọa được Cổ Việt Trì. “Cho dù không an toàn trở ra thì tôi cũng sẽ hủy đi nơi này, như thế nào, vậy cũng đủ lời rồi.” Ngay lúc Cổ Việt Trì và Vương Dũng đang giằng co thì đột nhiên Bùi Bội nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên âm thanh lạ, làm cho cô kinh nghi (kinh ngạc + nghi hoặc) ngẩng đầu lên xem.... Mẹ ơi ! Một con rắn vàng lớn đang quấn trên cành cây phun lưỡi đỏ rực. “Việt Trì!” Bùi Bội bất chấp chạy đến bên cạnh Cổ Việt Trì, đồng thời con rắn lớn cũng lao xuống. Bùi Tông Ngạn sợ tới mức hét lên. “Mẹ...” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đôi răng sắc nhọn cắn vào lưng Bùi Bội, làm cho cô đau đớn hét lên. Cổ Việt Trì lo lắng rút súng ra bắn vào đầu con rắn lớn, con rắn trúng đạn rớt xuống đất chết. Mọi người ở đây ai cũng kinh sợ đến nỗi ngây ngốc! Bùi Tông Ngạn vội tới lôi mẹ ra khỏi con rắn lớn đang đè lên. “Mẹ...mẹ...” Trong lòng Cổ Việt Trì như có lửa đốt liền đá bay con rắn, nhìn Bùi Bội hấp hối làm tim anh như bị dao cắt. Bùi Tông Ngạn kinh hoàng, mặt trắng bệch nhìn ba ba. “Mẹ con...” “Mẹ không có việc gì, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.” Cổ Việt Trì ngẩng đầu trợn mắt nhìn những con mắt đang mở to kia. “Toàn bộ xoay người không cho phép nhìn! Sái Ảnh, ai xoay người nhìn lên liền giết chết không tha.” “Được.” Sái Ảnh cầm súng lục chĩa vào những người đang vây quanh. “Tất cả đều xoay người,” Bị súng chĩa vào nên mọi người ngoan ngoãn nghe lời. Cổ Việt Trì cuống quýt xé mở quần áo Bùi Bội, nhìn hai lỗ nhỏ trên lưng cô làm tim anh như vỡ vụn, liền cúi đầu xuống hút máu độc trong cơ thể cô ra. Qua một lúc lâu, Cổ Việt Trì mở hơi đầm đìa ôm lấy Bùi Bội không có chút khí lực. “Sái Ảnh, Tông Ngạn chúng ta đi.” Nghe được Cổ Việt Trì phân phó, Sái Ảnh mới dám quay đầu nhìn Bùi Bội nằm trong lòng Cổ Việt Trì. “Bùi Bội, cô ấy...” “Tôi đã hút máu độc trong người cô ấy ra rồi, bây giờ phải đến bệnh viện truyền huyết thanh.” Giờ phút này Sái Ảnh mới chú ý vết máu bên môi Cổ Việt Trì. “Được.” Vương Dũng không nghĩ tới sẽ xảy ra việc này, về mặt áy náy nhìn Cổ Việt Trì. “Bây giờ tôi lập tức chuẩn bị xe cho các vị đến bệnh viện.” Cổ Việt Trì lạnh lùng cười nhạt. “Không cần.” Anh liếc Sái Ảnh và con một cái. “Chúng ta đi.” Sái Ảnh cùng Bùi Tông Ngạn theo sát Cổ Việt Trì ra khỏi động. liền phát hiện có một chiếc trực thăng đang đợi sẵn, làm cho Sái Ảnh không thể không bội phục cách làm việc của Cổ Việt Trì. Vương Dũng cũng đuổi theo ra ngoài động liền nhìn thấy bốn người kia đã ngồi trên trực thăng, thế này mới ngộ ra vì sao Cổ Việt Trì lại bình tĩnh như vậy, thì ra anh ta đã sớm biết tất cả mọi chuyện, làm hắn biến Cổ Việt Trì thành một đứa

ngu để đùa giỡn, nhưng ngu thật sự là hần chứ không phải Cổ Việt Trì. Đây là thiên đường sao? Vì sao cô không thấy thượng đế hiền lành hay thiên sứ đáng yêu, nếu không thì quan thế âm bồ tát cũng được, vì sao không thấy một thần phật nào tới đón cô? Có thể đời này cô thấp hươg không nhiều, cũng không cầu nguyện sám hối đủ số lượng cho nên không có người để ý đến cô. Bùi Bội cảm giác cô như đang trôi trong một đám mây, lúc chìm lúc nổi, suy nghĩ tri độn muốn bắt lấy một cái cây đang di động, sợ chính mình rớt từ đám mây xuống, nên tay không ngừng bắt lấy một thứ gì đó giúp cho cô an tâm. Cuối cùng cũng bắt được, thứ này ấm áp, dường như lại có sức mạnh làm cho cô an tâm. Bất chợt hoảng hốt làm cho cô máy mất...Trước mắt đều là màu trắng, trong không khí có mùi vị gay gay làm ùi người ta khó chịu. Cô nhắm mũi mở mắt, đây không phải thiên đường sao? Rõ ràng đây chính là bệnh viện. Bùi Bội nhú mày nín thở nhìn Cổ Việt Trì đang ngồi cạnh giường, râu đã che kín cằm, tóc giống như đã lâu chưa được cắt sửa, nhìn cứ giống như cỏ dại mọc tùm lum, chính là...về mặt anh lúc này đã gãy đi rất nhiều. Bùi Bội đau lòng vuốt ve đầu của anh, cảm giác được anh run rẩy một chút, làm cô sợ tới mức rút tay về. Anh chậm rãi ngẩng đầu, con người đen trong suốt nay ngập tràn tơ máu. “Bùi Bội, em tỉnh?” Cổ Việt Trì mừng rỡ như điên gất gao cầm tay cô. Bao nhiêu ngày trôi qua, anh nhìn Bùi Bội hấp hối, hơi thở mong manh mà tìm anh đau như hàng ngàn mũi kim đâm vào, khiến anh hối tiếc lại tự trách mình. Bộ dạng anh suy sụp như vậy làm cho cô cảm nhận được mấy ngày qua anh đã chịu nhiều áp lực, khiến cô cảm nhận sâu sắc lời thề nắm chặt trong lòng bàn tay kia, trong phút chốc cô muốn khóc, nước mắt ở trong hốc mắt kìm nén bồi hồi. Cô vẫn quật cường kìm nén không để cho nước mắt rơi xuống. Lúc này cửa phòng bệnh được đẩy ra, một tiếng nói trẻ con chen vào “Ba ba, mẹ tỉnh rồi sao?” Bùi Bội liếc thấy con liền vội vàng ngồi dậy, vui mừng kêu to. “Con...” Bùi Tông Ngạn quá vui mừng chạy đến chỗ mẹ. “Mẹ.” Nó vọt vào trong lòng cô, ôm chặt lấy cô. “Rốt cuộc mẹ cũng tỉnh, mẹ làm con sợ muốn chết, con cứ nghĩ mình sẽ thành cô nhi.” Cái miệng nhỏ nhắn cứ việc phun ra những lời không hay, Bùi Bội cam nguyện nhận hết, thậm chí chịu đựng nghe đến vui vẻ. “Mẹ còn không nở bỏ lại con.” Bùi Tông Ngạn ở trong lòng mẹ nhìn qua ba ba đang thở phì phì khiến nó cảm thấy buồn bực khó hiểu. Mấy ngày nay nó nhìn thấy ba ba trà không nhớ cơm không nghĩ, một tác cũng không rời khỏi mẹ, một lòng hy vọng mẹ nhanh tỉnh lại, nhưng lúc này làm sao vậy? Mẹ tỉnh nhưng ba ba lại tức giận là sao? “Ba ba, ba ba sao vậy, mẹ tỉnh khiến ba ba không vui sao?” Cổ Việt Trì thở phì phì nói. “Ai nói ba ba không vui?” Đáng lẽ cái ôm này là của anh, lại thành đứa con đến sau này nhanh chân hưởng trước. “Mời bác vào.” Sái Ảnh dẫn một cụ ông hiền lành đi vào. Bùi Bội thấy thể kinh ngạc buông con ở trong lòng ra. Bùi Tông Ngạn nhìn thấy cụ ông lập tức không do dự liền buông mẹ ra chạy đến trước mặt cụ ông nịnh nọt. “Ông nội, mẹ cháu đã tỉnh.” Ông nội? “Ba.” Cổ Việt Trì cung kính gọi. Cổ ba ho khan vài tiếng, về mặt tươi cười hòa ái đến trước mặt Bùi Bội. “Bùi Bội?” “Dạ.” Bùi Bội cứng ngắc gật đầu. “Bác là ba ba Cổ Việt Trì.” Cổ ba tự giới thiệu. Cô sớm đã đoán được, chính là... Tầm mắt Cổ ba đảo qua Cổ Việt Trì, Sái Ảnh cùng Bùi Tông Ngạn. “Bùi Bội, bọn họ đã nói cho bác biết hết chuyện của con rồi.” Cổ ba vươn bàn tay nhăn nheo đặt lên vai Bùi Bội. “Ủy khuất cho con rồi, cũng cảm tạ con đã sinh con cho Cổ Việt Trì.” Bùi Bội mở to hai mắt nhìn cụ ông, lập tức quét mắt qua những người đứng sau cụ ông đang nở nụ cười giả tạo, nhất thời cô bị nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa không có không khí mà chết. “Đứa nhỏ, những năm gần đây ủy khuất cho con rồi, bác tin Việt Trì sẽ bù đắp tốt cho con, chỉ cần con cho nó cơ hội.” Cổ ba thăm thía nói. “Bác...” Bùi Bội nghẹn lời. “Bác rất thích đứa nhỏ Tông Ngạn này.” Cổ ba mắt chứa yêu thương nhìn cháu nội. Bùi Bội liếc mắt nhìn con một cái, thể nhưng nó lại cười giả tạo, làm cho cô tức giận thẳm mẳg trong lòng...đồ nịnh nọt ! “Nói gì đi nữa, từ ngày con hôn mê đến nay, Việt Trì một bước cũng không rời đi, vẫn canh giữ ở bên cạnh con, ai cũng nhìn ra được cảm tình của nó đối với con.” Cổ ba than thở thật mạnh. “Con liền tha thứ cho nó đi.” Bùi Bội ngượng ngùng gục đầu xuống. “Anh ấy cũng không làm sai gì cả, muốn cháu tha thứ gì chứ?” Cổ ba nghe thấy không khỏi mỉm cười, vui vẻ hướng đến Bùi Bội nói nhỏ. “Vậy con nói nhỏ cho ba ba nghe, con đồng ý làm con dâu của Cổ gia không?” “Làm dâu Cổ gia? Bùi Bội sợ tới mức hai mắt mở to, thì ra cả một sáng nay Cổ ba thay Cổ Việt Trì câu hôn sao? “Này...” Cổ ba cười cười, tiếp tục thêm sức lực. “Có muốn lấy lại công bằng ỉnh không?” “Lấy công bằng?” Đây là cái lý luận gì? “Việt Trì thiếu con nhiều như vậy, ba ba đây giúp con một chủ ý, không bằng gả cho nó thì con cần cái gì lấy cái ấy, coi như nó trả lại công bằng cho con.” Bùi Bội kinh ngạc nhìn Cổ ba, trên đời có kiểu người sống công bằng như vậy sao? Đột nhiên cô phát hiện vị Cổ ba này rất thú vị. “Thật sự có thể chứ?” “Đương nhiên có thể, chỉ cần nó kí khế ước bán cả đời thì nó có thể trốn thoát được sao?” Cổ ba hướng cô tề mi lộng nhân. “Nói như vậy cũng đúng.” Cô đồng ý với Cổ ba. Cổ Việt Trì nhìn ba ba và Bùi Bội nói chuyện với nhau, về phần nội dung câu chuyện thì anh không thể phỏng đoán, chỉ thấy biểu tình của cô lúc thì kinh ngạc, khi thì nghi hoặc, thậm chí có một chút cười quỷ dị, làm cho anh nhìn xem không hiểu gì cả. Nháy mắt Cổ ba biến sắc, nghiêm túc nhìn con mình. “Bùi Bội

nguyện ý làm con dâu ba.” Sau đó là cụ ông cười cười nhìn Bùi Bội. Bùi Bội không nghĩ tới Cổ ba công bố việc này ngay lúc này, làm cho cô chưa chuẩn bị tâm lý nên đỏ mặt. Cổ Việt Trì bị vui mừng đánh một cái vào mặt, hưng phấn xông lên ôm Bùi Bội vào lòng. “Tin tưởng anh, anh sẽ làm cho em hạnh phúc.” Vui vẻ nhất chính là Bùi Tông Ngạn, từ hôm nay trở đi nó có mẹ cũng có cả ba ba. Cổ Việt Trì xông vào ôm cô rồi buông cô ra, Bùi Bội còn chưa hoàn hồn thì bàn tay anh đã cho vào túi lấy ra một chuỗi vòng cổ ngọc bích, giúp cô mang vào rồi đặt một nụ hôn lên trán của cô. “Đây là vật đính ước của chúng ta.” Bùi Bội cúi xuống nhìn vòng cổ trước ngực. “Vật đính ước?” “Oa!” Bùi Tông Ngạn vội vàng đứng trước mặt mẹ, kinh ngạc nhìn vòng cổ của mẹ kinh hô lên “Ba ba ra tay ghê thật, một viên ngọc bích thật lớn.” Thật sự là rất lớn, ước chừng sức nặng của viên ngọc này thì ít nhất phải năm carat! “Viên ngọc bích này là vật đính ước của mẹ và ba ba. Khỏe miệng Cổ Việt Trì cong lên một nụ cười. Đầu óc Bùi Bội khó hiểu ầm ầm vang lên, đây là con mắt ác ma mà ngày đó cô một lòng một dạ muốn đánh cắp! “Em yêu, em có thích hay không?” Trong mắt Cổ Việt Trì có tình ý chân thành tha thiết, khỏe miệng lại mỉm cười. Ký ức trở về như thủy triều dâng lên, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một tầng mây hồng. “Này...” Đối mặt với thâm tình sùng ái của anh lại làm cho cô bối rối. “Con mắt ác ma? Cái gì là con mắt ác ma? Vì sao lại trở thành vật đính ước của hai người?” Bùi Tông Ngạn hỏi một đồng vấn đề, chọc cho trong phòng bệnh cười không ngừng.

oOo

Cuộc sống mỹ mãn, cuộc sống hôn nhân hạnh phúc như sóng nhiệt cuộn cuộn chảy trong lòng anh, chậm rãi thỏa mãn toàn thân anh, đó là một cảm giác thỏa mãn chưa từng có. Con cũng hứa hẹn tìm một trường học để đến trường. Về phần Bùi Bội thì Cổ Việt Trì không biết cô làm cái gì, cả ngày luôn thần bí, duy nhất không thay đổi là công phu ganh đua nói lời ác cùng với con. Cuộc sống như vậy anh vui vẻ chịu đựng. Cổ Việt Trì ngồi ở bàn làm việc xem báo cáo của giám đốc trung tâm ở Tô Phú gửi lên, trước đó vài ngày anh có gửi một viên ngọc đến Tô Phú để giám định kết cấu, kết quả xác định viên ngọc đã được năm ngàn năm, phỏng chừng giá trị hơn bảy trăm vạn. Cổ Việt Trì vui mừng cười lạnh. Lúc ở miếu thần khi mọi người đang hoảng loạn thì Bùi Tông Ngạn cũng kinh hoảng, nhưng không quên thừa dịp không ai chú ý nhanh tay lấy một viên ngọc nhét vào trong túi, không ngờ lại có giá trị như vậy. Đang lúc sống chết mà con lại cầm ngọc giao cho anh, làm anh khiếp sợ nói không nên lời, con còn chưa hết tính trẻ con nói. “Mẹ con nói, những nơi đặc biệt có nguy hiểm thì không thể tay không trở về.” Một câu không thể tay không trở về mới chọc thủng suy nghĩ lỗ lã khi anh đầu tư vào miếu thần. Tiếng chuông điện thoại vang lên, làm cho anh đang ngập suy nghĩ tỉnh lại, cầm điện thoại lên. “Cổ Việt Trì.” > Vừa nghe có người gọi tên con anh là Cổ Tông Ngạn, trong lòng Cổ Việt Trì nổi lên một cảm giác ưu việt, rốt cuộc con anh cũng nhận thức về tổ tông. “Xin chào thầy giáo, xin hỏi có việc gì sao?” > Thầy giáo không nhanh không chậm nói. >. Chuyện này làm anh kinh ngạc. > Trong mắt Cổ Việt Trì hiện lên đắc ý cười cười, đây là con anh! Anh rất kiên nhẫn nghe xong thầy giáo oán giận. > >. Thầy giáo khinh miệt thao thao bất tuyệt oán giận. Ngay lúc thầy giáo oán giận Cổ Tông Ngạn này nọ thì Cổ Việt Trì mất hết bình tĩnh, nói chung là hừng hực lửa. > Quả nhiên thầy giáo nghe vậy thì khiếp sợ ngậm miệng. Cổ Việt Trì dùng sức hít thở. > >. Thầy giáo sợ hãi hít một ngụm khí. > >. Thầy giáo lại lén lút hít một hơi. > Cổ Việt Trì không kiên nhẫn nói. >. Có chuyện thì nói mau, có rắc rối thì nhanh chóng, anh vui khi giúp con giải quyết chuyện thông minh của con. > Hôm nay nó không đến trường sao? > Không đúng, anh ra ngoài còn nhìn thấy Tông Ngạn, thái độ nó vẫn bình thường không có chỗ nào không thoải mái cả. > Thầy giáo trả lời khẳng định. Cổ Việt Trì không hỏi thêm nữa lập tức cắt điện thoại, vội vàng gọi điện về nhà, điện thoại trong nhà vang lên cả buổi cũng không gặp Bùi Bội nghe máy. “Bùi Bội chạy đi đâu? Đến bây giờ còn không nghe điện thoại.” Chỉ chốc lát sau thì điện thoại của anh vang lên, một tay Cổ Việt Trì cầm microphone, một tay cầm di động xem số điện thoại hiện lên trên màn hình. Là Bùi Bội, cổ Việt Trì vội vàng ngắt điện thoại, tiếp di động bên này. “Bây giờ em ở đâu?” > Anh sững sốt một chút. > Cổ Tông Ngạn ở đầu dây điện thoại bên kia phát ra tiếng cười. > Đầu óc Cổ Việt Trì bắt đầu ong ong. > Câu sau là hét lên mới đúng. > Cổ Tông Ngạn dường như không có việc gì trả lời. Trời ạ, cứ nhiên giữ yên lặng chạy đến Ai Cập!? > Anh vừa vội lại vừa hoảng. > Nha! Không! > Cổ Việt Trì hỗn hển hét lên. Lúc này di động mất liên lạc khiến Cổ Việt Trì không tin tròn tròn hai mắt. “Thằng nhãi con cứ nhiên dám ngắt điện thoại khi đang nói chuyện với ba ba?” Hai mẹ con đùa giỡn cái gì, dám bỏ lại anh chạy đi thám hiểm. Cổ Việt Trì không cam lòng yếu thế cầm lấy điện thoại. > Vừa ngắt điện thoại là anh nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ. “Anh cũng không tin hai mẹ con em lại đá anh ra ngoài.”

oOo

Ở sân bay, máy bay đang chuẩn bị cất cánh đi Ai Cập. Cổ Tông Ngạn nhìn vẻ mặt thảnh thơi của mẹ.

“Mẹ không cho ba ba tham dự chắc ba ba sẽ không vui.” Bùi Bội gấp lại tờ tạp chí trong tay, biến hóa kỳ lại cười cười. “Mẹ nói không cho ba ba tham dự sao?” “Nhưng bây giờ ba ba đang ở Đài Loan, còn chúng ta đã ngồi lên máy bay đi Ai Cập rồi.” Bùi Bội nhẹ nhàng nhéo hai má con. “Con chỉ sợ thiếu ba ba con thôi.” “Đương nhiên.” Cổ Tòng Ngạn tươi cười rạng rỡ, không phản đối lời của mẹ nói. Con và Cổ Việt Trì càng ngày càng thân thiết làm cho cô cũng rất vui vẻ. “Con yên tâm, nói không chừng ba ba con đã ở sân bay Ai Cập đón chúng ta.” “Điều này sao có thể.” Bùi Bội nở nụ cười thần bí quý dị nhìn con. Cổ Tòng Ngạn như hiểu ra cười khanh khách. “Con thế nào mà quên mất, ba ba có máy bay riêng.” “Thông minh, không hổ là kết tinh của mẹ và ba ba.” Bùi Bội cười nhẹ nhàng. Bùi Bội nhìn ra ngoài cửa sổ, mây mù không ngừng dâng lên như cuộn sóng, cũng chính là tâm tình của cô giờ phút này, hạnh phúc ngọt ngào như mây mù ngoài cửa sổ, không ngừng xuất hiện mạnh mẽ giữa không trung... HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-len-nham-giuong>